92. "Bir mü'minin diğer mü'mini yanlışlık dışında öldürmesi asla caiz değildir. Bir mü'mini yanlışlıkla öldürenin, bir mü'min köleyi azad etmesi ve öldürülenin ailesi bağışlamadıkça, ona diyet ödemesi gerekir. Eğer o mü'-min, size düşman bir topluluktan ise mü'min bir köleyi azad etmek gerekir. Şâyet aranızda anlaşma olan bir millettense, ailesine diyet ödemek ve mü'min bir köleyi azad etmek gerekir. Bulamayana, Allah tarafından tevbesinin kabulü için, art arda iki ay oruç tutmak gerekir. Allah bilendir, Hakîm'dir."

Gerek dar'ul harpte, kâfirlerin arasında yaşadıkları halde İslâm diyarına hicret edememiş, buna imkân bulamamış samimi bir Müslü-manı ancak bilinemediği için hatayla hariç öldürmek veya dar'ul İslâm'da yaşayan bir Müslümanı hataen hariç öldürmek yoktur. Evet bir Müslümanın bir Müslümanı öldürmesi asla mümkün değildir, kazayla, yanlışlıkla, hatayla öldürmesi müstesna. Allah ve Resulüne inanan, Allah ve Resûlüne itaat eden, ben mü'minim diyen bir kimsenin kendisi gibi iman etmiş bir Müslüman kardeşini öldürmesi mümkün değildir. Ama yanlışlıkla, hatayla, kaza sonucu, istemeyerek, kasıt olmaksızın olursa bu ayrıdır.

Evet kim bir mü'mini kasıt olmaksızın hatayla öldürmüşse ha-taen öldürdüğü mü'mine karşılık bir köle azad edecek ve bir de ölenin ailesine, ehline teslim edilecek bir diyet ödemesi gerekir. Ama ölen mü'minin ailesi bu diyeti bağışlar, almaktan vazgeçerse bu müstesna-dır. Değilse ölenin ailesi onu bağışlamadığı zaman öldüren kişi onu onun ailesine ödemek zorundadır.

Eğer öldüren kişinin kendi imkanları bu diyeti ödemeye yetme-yecek olursa onun akîlesi yani yakın akrabaları kendi aralarından toplayıp öderler. Çünkü onun işlediğinden tüm akrabaları sorumludur. Akrabaları onu eğitmeli ve bu tür şeyleri yapmaktan engellemeleri gerekiyordu. Bu sebepledir ki onun ödeyeceği diyete gücü yetmediği za-man tüm akrabaları aralarında toplayarak o diyeti ödemesine yardımcı olmakla mükelleftirler.

Tabi fıkıh kitaplarında ölenin ailesine ödenecek bu diyetin miktarı belirtilmiştir. Eğer deve cinsinden ödenecekse 100 deve, sığır cin-sinden 200 inek veya 2000 koyun olarak sünnet bu diyetin miktarını belirler.

(Diyet ile alâkalı sorular soruldu)

İnsanın veya insan uzvunun telef edilmesi karşılığı olarak verilmesi gereken tazminata, kan bedeline diyet denir. Bilindiği gibi kasten öldürme olayında "kısas" gündeme girer. Kısas cezâsında, hem Allah Teâlâ'nın hukuku, hem kul hukuku bir aradadır. Kısasın icrâ edilebilmesi için, öldürülen kimsenin velîsinin cezânın tatbikini istemesi esastır. Zira Kur'an-ı Kerim'de:

“Kim, mazlum olarak öldürülürse, biz onun (öldürülenin) vesilesine bir salâhiyet vermişizdir. O da (öldürülenin velîsi), öldürmekte aşırı gitmesin. Çünkü o, zaten yardıma mazhar olmuştur.”

(17/İsrâ, 33)

Hükmü beyan buyurulmuştur. Öldürülen kimsenin velîsi, kısası talep etmek veya diyete râzı olmak noktasında serbesttir. Rasûl-i Ekrem (s.a.s.)’e “kısas”la ilgili herhangi bir mesele arz olunduğu zaman, maktûlün velîlerine, affetmelerini tavsiye buyurmuştur.

(Ahmed bin Hanbel, III/213)

Dolayısıyla, mü’minlerin emîri, öldürülenin velîlerine affetmelerini veya sulh yapmalarını tavsiye eder. Ancak kesinlikle bu konuda zorlama yapmak veya kendisi af yetkisi kullanma yönünde salâhiyet sahibi değildir. Kısasın tatbiki, affetme veya sulh yapma noktasında tek yetkili, maktûlün velîsidir. Esasen zarara uğrayanların başında da maktûlün velîleri gelir.

Ama bakın ki şu anda Allah’ın kitabından, Allah’ın yasalarından habersiz olan zalim iktidarlar bu yetkiyi kendilerinde görüyorlar. Maktulün ailesi affetmediği halde suçluları affetmeye, onlar için af yasaları çıkarmaya çalışıyorlar. Allah korusun işte bunlar zulümdür. Zalimlerden bundan başkası da beklenemez.

Eğer ölen kimse, öldürülen kimse size düşman olan, sizinle aranızda savaş halinde olan bir topluma ait ama kendisi Müslümansa o zaman öldüren katil bir köle azad eder. Böylece hataen bir Müslüman kardeşini öldüren kişi bir köleyi hayata kazandırmış, hürriyetine kavuşturmuş olur.

Dikkat ederseniz bir öncekinde de vardı köle azadı, ama bu ikincisinde sadece köle azadı var, fakat diyet ödeme şartı yoktur. Neden böyle oluyor? Çünkü diyet mü’minlere ödenir. Ölen kimsenin akrabaları, yakınları ailesi mü’minse ödenir diyet. Berikisinin varisleri kâfir olduğu için onların ekonomik yönden desteklenmeleri düşünülemeyeceği için onlara diyet de ödenmeyecektir. Ailesi düşman olan, düşman tarafından olan kimse için diyet ödenmez.

Ama eğer öldürülen kişi Müslümanların kendi aralarında ahid-leştikleri, sözleştiği, sözleşmeli olan bir kavime, bir topluma aitse, yâni İslâm toplumuyla aralarında anlaşma bulunan bir toplumun üyesiyse ve Müslümansa bu kişi o zaman bu sözleşmeden dolayı öldüren kişi hem bir köle azad edecek hem de ölenin ailesine anlaşma gereği diyet ödeyecektir.

Bu âyette anlatılanları şöyle kısaca maddeleştirerek özetleye-cek olursak:

a- Eğer öldürülen kişi dar'ul İslâm'da, Müslümanların yurdunda yaşayan bir Müslümansa onu öldüren Müslüman bir köle azad ederken, aynı zamanda ölenin ailesine diyet ödeyecektir onlar bu haklarından vazgeçmedikleri sürece.

b- Eğer öldürülen Müslüman Müslümanlarla anlaşmalı bir kâfir toplumun içinde yaşıyorsa yine köle azad etmekle birlikte aralarındaki anlaşma gereği bir adamın diyeti neyse onu da ödeyecektir.

c- Ama aralarında herhangi bir anlaşma olmayan bir düşman toplumun üyesiyse o öldürülen kişi o zaman katil sadece bir köle azad edecek, ölenin ailesine diyet ödemeyecektir.

Ama her kim de böyle azad edecek köleyi bulamazsa, köle azad edecek gücü, imkânı bulamazsa ve de diyeti ödeyecek malî gücü yoksa, o zaman o kişi de peş peşe iki ay oruç tutacaktır. İşte Allah'tan size bir tevbe yolu, bir dönüş imkânı. Unutmayın ki Allah her şeyi bilmektedir. Durumunuzu, takatinizi, gücünüzü, imkânınızı Allah çok iyi bilmektedir. Onu kandırma imkânına sahip değilsiniz. Evet böyle bir mü'mini hataen, kazayla, istemeyerek öldürmelerinizin karşılığı budur. Ama:

93. "Kim bir mü'mini kasten öldürürse cezası, içinde temelli kalacağı cehennemdir. Allah ona gazap etmiş, lânetlemiş ve büyük azab hazırlamıştır."

Kim de bilerek, isteyerek, kasıtla, taammüden bir Müslümanı öldürürse onun cezası da içinde hiç çıkmamacasına, ebediyen kalma-casına cehennemdir. Allah ona gazap etmiş, onu lânetlemiş ve ona çok büyük bir azap hazırlamıştır Allah korusun Bir Müslümanı öldürmek işte böyle cezası çok büyük bir günahtır. Öldürülür mü hiç bir Müslüman? Eğer Allah ve Resûlünün belirlediği yasalar çerçevesinde bir Müslümanın öldürülmeyi hak etmiş bir cezası varsa onu zaten İslâm öldürecektir. Beriki Müslümanın onu öldürmeye hakkı ve yetkisi yoktur. Allah insan canına çok büyük değer vermiştir ve Allah'ın verdi-ği canı almaya sadece kendisi yetkilidir. Bakın Allah diyor ki bile bile, şer'an öldürülmeyi hak etmemiş bir Müslümanın canını alan kişi ebediyen cehennemde kalacaktır.

İslâm'da insanın hayatı işte bu kadar değerlidir, muhteremdir, kimsenin ona kast etmesine İslâm izin vermez. Çünkü biliyoruz ki yeryüzünde dinin varlığı mü'minin varlığına bağlıdır. Yeryüzünde dinin yaşanması mü'minin varlığına bağlıdır. Yeryüzünde bin mü'min varsa bilelim ki yeryüzünde bin mü'minlik bir din var demektir. Bin bir mü'-min varsa yeryüzünde bin bir mü'minlik bir din var demektir. Öyleyse bunlardan birinin yok edilmesi, yeryüzünde bir mü'minin canına kıyılması demek, yeryüzünde Allah'ın dininin eksiltilmesi demektir ki kimsenin buna hakkı yoktur. e şunu da unutmayalım ki Allah katında birle binin farkı yoktur.

Hattâ yine Kur'an'da anlatıldığına göre yeryüzünde haksız yere bir mü'mini öldüren kişi sanki yeryüzündeki tüm mü'minleri, tüm insanları öldürmüş gibidir. Binaenaleyh bir mü'minin canına kastederek yeryüzünde onun Allah'a kulluğunu yok etmeye kimsenin hakkı yoktur. Allah korusun da menfaatlerle, para için, kinle, gayzla bu sebep-lerle mü'min öldürmek dini bunlarla değiştirmek demektir ki bu suçu işleyenin cezası ölümdür ya da ebediyen cehennemde kalmaktır. Böyle bir mü'minin cehennemden kurtulması kendisine Allah'ın belirlediği biçimde kısasın uygulanmasıyla Allah'ın rahmeti sebebiyle mümkün olabilecektir. Öldüren kişiye Allah'ın istediği biçimde kısas uygulandığı zaman bu onun arınmasına, cehennemden kurtulup cennete gitmesine, hayat kazanmasına sebep olacaktır.

Yine öldüren kişiye Allah'ın emrettiği kısas uygulandığı zaman toplumda insan değer kazanacaktır. Ölüm oranları birden bire sıfıra inecektir. Bakıyoruz bugün tavuk kadar adamın değeri yoktur. Yüz bin lira karşılığında adam öldürülüyor. Niye? E sonunda ölüm yok ya! Üç sene yatar, beş sene yatar çıkarım diyor adam ve hiç çekinmeden basit bir şey yüzünden adam öldürebiliyor. Türkiye'de sadece bir senede öldürülenlerin sayısı on binleri buluyor. Halbuki eğer kısas uygulansaydı o zaman eller öyle rahat rahat tetiğe gidemeyecektir. Adam durup bir düşünecek yoo!! Eğer ben bunu öldürürsem benim kelle de gider, ben bunun dişini kırarsam benim diş de kırılır! diyecek ve eller öyle rahat rahat tetiğe gitmeyecektir. Eğer bir toplum kısası uygulamayarak insan hayatına gereken kutsiyeti vermezse, katili korumaya çalışırsa, bu suça pirim vermiş ve binlerce insanın hayatını tehlikeye atmış demektir.

Ölüm cezasını tamamen kaldırarak cinâyetleri teşvik etmek insan hayatına karşı işlenmiş en büyük insanlık suçlarından biridir. Ve yıllardır şu bizim top-lumda bu suç işlenmektedir. Allah basiret versin, şuur versin bu insanlara ne diyelim? Öyleyse ey mü'minler! Ey Allah'ın bu yasalarına muttali olan, Allah'ın bu âyetlerinin bilincine eren müminler:

94. "Ey İnananlar: Allah yolunda yürüdüğünüz vakit, her şeyi iyice anlayın. Size, Müslüman olduğunu bildirene, dünya hayatının geçici menfaatine göz dikerek: "Sen mü'min değilsin" demeyin. Allah katında bir çok ganîmetler vardır. Evvelce siz de öyleydiniz. Allah size iyilikte bulundu. İyice araştırıp anlayın, Allah işlediklerinizden şüphesiz haberdardır."

Ey mü'minler öyleyse Allah yolunda yola çıktığınız zaman, Allah yolunda adım attığınız zaman, Allah yolunda Allah'ın dininin egemenliğini gerçekleştirmek, yeryüzünde fitneyi kaldırıp Allah'ın istediği adâleti gerçekleştirmek üzere bir kavganın içine girdiğiniz, bir savaşa çıktığınız zaman araştırın. Gerekli tüm araştırmaları yapın. Yâni az evvel size bir yasayı anlattık. Size bir uyarıda bulunduk. Bir Müslü-manın bir Müslümanı öldürmesinin ne anlama geldiğini? Ona neye mal olduğunu? Bunun ne kadar önemli olduğunu?

Bir Müslümanın hayatının ne kadar değerli olduğunu? Bir Müslümanı öl-dürmenin kâinatı öldürmekle eş değerde olduğunu size anlattık. Bütün bunları bilen sizler, bunun bilincine eren sizler artık çok dikkatli olmak zorundasınız. Onun için Allah adına bir sefere çıktığınızda çok dikkatlice araştırın ve şüpheli olan bir kimseyi sakın öldürmeye kalkışmayın. Karşınıza çıkan bir kimse diliyle size Müslümanlığını ikrar ettiği andan itibaren, ben de sizin gibi Müslümanım, ben de sizin gibi Allah'a inanıyorum dediği andan itibaren ona hiçbir zaman kılıç kaldırılmayacaktır. Hiçbir zaman böyle bir kimse öldürülmeyecektir.

Allah için bir savaşa çıkmış olabilirsiniz. Medine'de Allah Re-sûlünün etrafında toplanmış Müslümanlar komutanlarının emriyle grup grup, seriyeler halinde savaşa sevk ediliyorlardı. İşte Allah ve Resûlünün emriyle savaşa giden bu Müslümanlara uğrunda yola çıktıkları, yoluna baş koydukları Rabbimiz tarafından bir öğüt, bir nasihat, bir uyarı yapılıyordu. Savaşı emreden Allah savaşın kurallarını da beyan ediyordu. Tabii ki sadece o günün savaşçılarına değil, kıyame-te kadar o yolun yolcusu olan, kıyamete kadar yeryüzünde Allah'ın egemenliği adına yola çıkan tüm mücahid Müslümanlara da yapılmış bir uyarıdır bu. Ey iman edenler Allah için bir savaşa çıktığınız zaman iyice araştırın. Size selâm sözünü atanlara, size selâm verenlere, es-selâmü aleyküm diyenlere, selâmın ne anlama geldiğini geçen hafta demeye çalışmıştım. Size selâm verenlere, biz de Müslümanız diyenlere, biz de Allah ve Resûlüne itaat ediyoruz, biz sizin için selâmet ve esenlik diliyoruz, biz de sizin gibi teslim olduk, Müslüman olduk diyenlere hayır sen Müslüman değilsin demeyin. Onların bu iman ve İslâm ikrarlarını reddetmeyin diyor Rabbimiz.

Müslüman savaşçılar çıktılar yola. Bir kabileye baskın düzen-leyecekler. Ve bu arada karşılarına bir adam çıktı ve dedi ki onlara; ben Müslümanım. İşte o anda Allah diyor ki Müslümanlara, sakın ha sakın ona sen Müslüman değilsin demeyin. Hayır sen Müslüman değilsin, yalan söylüyorsun diyerek sakın onu öldürmeyin, sakın ilişmeyin ona diyor Rabbimiz.

Peki acaba böyle karşısına çıkıp da ben Müslümanım diyen bir kimseye bir Müslüman niçin hayır sen Müslüman değilsin der? Niye reddeder onun Müslümanlığını? Niye tekfir eder onu? Sebebi ne bunun? Arkadaşlar, bakın bunun sebebini Rabbimiz şöyle anlatıyor:

Şu alçak, şu değersiz dünya hayatının birazcık metaını arzu etmek. Şu denî hayatın birazcık malına, mülküne, ganîmetine heveslendiğinden dolayı. Evet işte Rabbimiz öyle diyor. Dünyanın geçici, değersiz malına mülküne meylederek, karşınızdakinin elindekilere göz dikerek o size selâm veren, ben de Müslümanım diyen, Müslümanlığını ikrar eden o adamcağıza sakın ha sakın hayır sen Müslüman değilsin, sen yalan söylüyorsun, sen korktuğun için böyle söylüyor ve bizi kandırıyorsun demeyin diyor Rabbimiz.

Evet bir zamanlar öyleydi, inşallah tekrar o günler yakındır. Savaşın İslâm coğrafyasından kâfir ve müşrik dünya coğrafyalarına aktığı dönemlerde, savaşın kâfir coğrafyalarda icra edildiği dönemlerde gerçekten bu tür hadîselere çok sık rastlanacaktır. Allah düşma-nı kâfirler, yıllar yılı Müslüman kanına doymayan kâfirler birer birer gebertilirken içlerinden karşınıza çıkan birileri de diyecek ki ben de Müslümanım. Ben de sizdenim. Ben de Allah ve Resûlüne teslim oldum. Bu kişi ya ister önceden Müslüman olsun, isterse o savaş ortamında yiğitliğini gördüğü Müslümanların nefesleriyle dirilmiş olsun, ister o anda Allah'ın Müslümanlara yardımını gözleriyle görerek dirilen-lerden olsun fark etmez bizim yapacağımız iş hemen onun Müslümanlığını kabul etmek ve bir Müslüman kardeşimiz olarak onu bağrımıza basmaktır.

Zaten İslâm'ın savaşının hedefi bu değil miydi? Biz insanların dirilişi için gitmemiş miydik oralara kadar? Öyleyse gel kardeşim, bizi zaten buralara kadar getiren sebep senin bunu demen, bunu anlamandı. Bizim hedefimiz seni kâfirlerin, zalimlerin, tâğutların egemenliği altında bir hayattan kurtarıp Allah egemenliği altında cennete ulaştırmaktı diyerek onu bağrımıza basmak zorundayız, uğruna savaştı-ğımız Allah bizden işte bunu istiyor.

Şâyet hayır sen Müslüman değilsin diyerek onu öldürmeye, malını ganîmet olarak almaya veya onu köleleştirmeye yönelip meylederse bir Müslüman, bakın Allah ne diyor:

Allah katında bol ganîmetler var, Allah katında bitmez tükenmez mallar mülkler var, eğer sen bir şeyler isteyeceksen bırak o garibanın elindekileri de isteyeceğini Allah'tan iste. O gariban, üstelik ben müslümanım da diyor, ben de senin inancını paylaşıyorum diyor, ben de senin inandığın Allah'a teslim oldum diyor. Onun mallarına meyledip, onun bu Müslümanlık ikrarını yalan sayıp da mallarına konmak, onu köleleştirmek yerine sen isteyeceğini Rabbinden iste de sana on-dan çok daha hayırlı mallardan bol bol versin Rabbin.

Sizler Allah katındakileri bırakır da insanların ellerindekine mi göz dikersiniz? Peygamberinizin gönderiliş gâyesinden ibret almaz mısınız? Peygamberler insanlardan ganîmet toplamak ve cizye almak için gönderilmemişlerdir. Peygamberler insanlara hidâyet rehberi olsunlar, insanları hidâyete ve cennete ulaştırsınlar diye gönderilmişlerdir. Öyleyse önemli olan kâfir dünyanın mallarını elinize geçirmeniz, onları köleleştirmeniz değildir. Önemli olan o gittiğiniz kâfir dünya insanlarından bir tek kişinin bile sizin soluklarınızla Müslüman olmasıdır. Bir tek insanın bile sizin elinizle Müslüman olması tüm dünyanın mallarına ulaşmanızdan sizin için daha hayırlıdır, bunu hiçbir zaman hatırınızdan çıkarmayın buyuruyor Rabbimiz.

Âyetin son kısmı ise gerçekten Müslümanı son derece bağlıyor, son derece kuşatıyor ve âdeta elini kolunu bağlayıveriyor bu konuda. Bakın Allah şöyle buyuruyor:

Bir düşünsenize. Dün siz de onlar gibi değil miydiniz? Daha önce sizin durumunuz da onların durumları gibi değil miydi? Bir yıl önce, üç ay önce, bir ay önce, bir hafta önce, bir gün önce siz de onlar gibi değil miydiniz? Müslümanlardan kimileri bir ay önce, bir hafta önce Müslümanlıkla tanışmışlar, hidâyete ermişler ve bir hafta sonra da savaşa çıkmışlar. Şâyet bu savaş bir yıl önce, bir ay önce gerçekleşmiş olsaydı belki kendiniz de bir kâfir olarak Müslüman kılıçlarına hedef olup gidecektiniz.

Öyle değil mi? Bizler şu anda kendi Müslümanlıklarımızı bir düşünelim. Dün ne haldeydik? Eğer şu anda bizler de kendi Müslümanlıklarımıza, Müslümanlıkla tanışmamıza, kitap ve sünnetle tanışmamıza bir tarih versek, beş yıl önce, bir yıl önce, bir ay önce ne durumdaydık? Allah'a sonsuz şükürler olsun ki bizi kitap ve sünnetle tanıştırdı, bize hidâyetini ulaştırdı. Eh şimdi Allah'ın istediği Müslümanlığa ulaştık diye hemen elimize kılıcı alıp, ya benim gibi Müslüman olursunuz yahut da hepinizi doğrayacağım diye veya sizin alınlarınıza kâfir damgası vuracağım, sizi tekfir edeceğim diye bugün dünkü bizim durumumuzda olan insanların üzerine gitmeye mi kalkışacağız? Hakkımız var mı buna? Eğer var diyorsanız o zaman dün birilerinin bu gerçek Müslüman değil diye bizi öldürmeleri de haklıydı. O zaman da belki bir kâfir olarak geberip gidecek, bugünleri göremeyecek, ebediyen cehenneme yuvarlanıp gidecektik.

Daha iki hafta önce bir arkadaşımız diyordu ki hocam, Allah sizden razı olsun, iki hafta öncesine kadar ben bir ateisttim. Kur'an'ı, sünneti, Allah'ı, peygamberi tanıdım ve iki haftadır Müslümanım diyor-du. Eğer Allah bize gerçek tevhidi, gerçek Müslümanlığı, hidâyeti nasip etmeseydi ne yapardık? Öyleyse kendi durumlarımızı düşünelim de, Allah'ın bize lütuflarını düşünelim de, kendimizi karşımızdakinin yerine koyalım da ona öyle muamele edelim.

İşte böyle, Allah sizi vahyiyle tanıştırmasaydı, Allah size lüt-fuyla hidâyetini göndermeseydi, Allah yolunuzu açmasaydı şu anda sizler ve bizler Müslüman olamazdık. Biz Müslüman olmadan önce de birileri gelip bizi öldürmüş olsalardı ebediyen cehennemi boylamış olacaktık.

Eğer halâ şu anda dünyada birileri bizim dünkü durumumuzu yaşıyorsa, henüz Müslümanlıkla tanışmamışsa, kitap ve sünnetle barışmamışsa veya henüz birileri bizim kadar Müslümanlaşamamışsa, bizim kadar tevhid bilincine ulaşamamışsa bizler hemen elimizdeki kılıçla onları doğrayıp cehenneme göndermek yerine, elimizdeki fırçayla onları tekfir edip küfürle, şirkle damgalamak yerine Rabbimizin bize lütfedip bizi hidâyete ulaştırmasının ne kadar hayırlı olduğunu düşünüp karşımızdaki Müslümanları da daha iyi Müslümanlaştırmanın, onları daha Müslümanca bir hayata kavuşturmanın kavgası içine girme-mizin hem onlar için hem de kendimiz için hayırlı olacağını unutmamalıyız. Evet Allah buyurur ki:

Tebeyyün edin, açıklayın, açıklık kazandırın, araştırın her şeyi bilin, kendinizi bilin, kendinizi düşünün, kendi dışınızdakileri kendi yerinize koyun. Ve şunu hiçbir zaman unutmayın ki Allah yaptıklarınızın tamamını görmekte ve bilmektedir.

Sözlerimin arasında dedim ama madem ki kafanızı ona taktınız birkaç cümle söyleyelim. Evet burada tekfircilik de reddediliyor. Bakın Allah'ın Resûlü bir hadislerinde buyurur ki:

"Allah'tan başka İlâh olmadığına ve Muhamme-din Allah'ın Resûlü olduğuna şehâdet edip, namazı ikâme edinceye, zekatı da verinceye kadar insanlarla muharebe etmem bana emredildi. Onlar bunu yaparlarsa canlarını ve mallarını benim elimden kurtarırlar. Ancak İslâm'ın hakkı müstesnadır. Onların hesapları Allah'a kalmıştır."

(Buhârî, K. İman 1/11)

(Müslim, K. İman 1/53)

Diyor ki Rasulullah, bu adamlar ne zaman Allah'tan başka İlâh olmadığına ve benim Allah'ın elçisi olduğuma şehâdet ederler, yâni kelime-i şehâdeti söylerler, namazlarını kılarlar ve zekâtlarını verirler-se işte o zaman benden canlarını ve mallarını kurtarmış olurlar buyur-duktan sonra Allah'ın Resûlü der ki:

"Ancak İslâm'ın hakkı müstesnadır. Ve onların hesapları artık Allah'a aittir"

Yâni Kelime-i Şehâdeti söyleyip de namaz kılan ve oruç tutan kimse savaştan kurtulur. Benim kendisiyle savaşmamdan kurtulur, canını ve malını emin kılar. Ama hırsızlık, zina, içki, adam öldürme gi-bi suçlar işlerse ayrıca onların cezasını çeker demektir bunun mânâ-sı.

Ya da kim Allah'a ve Resûlüne iman eder, kelime-i tevhide i-man ederek ikrar eder ve namazını kılar zekâtını verirse ve o kişi ken-disini İslâm'a izafe ederse, yani ben müslümanım derse, ben Allah'a ve peygambere, peygamberin Allah'tan getirdiklerinin tamamına iman ediyorum derse, artık ona Müslüman muamelesi yapılır. Biz onun Müslüman olduğuna hükmederiz. Ama kalbinde başka şeyler varsa artık onun hesabı Allah'a aittir. Çünkü biz onun kalbini yarıp içine bak-ma imkânına sahip değiliz. Kalplerde ne olduğunu bilen sadece Allah'tır.

İşte dünyada bu zâhire göre hüküm verilir. Onun kelime-i tevhidi söylerken samimi mi değil mi olduğu yarın Rahmânın huzurunda ortaya çıkacaktır. Bu sözü söyleyip mü'min olduğunu ortaya koyan, namazını kılıp

zekâtını veren bir kimse mü'min kabul edilir ve kesinlikle öldürülmez ve de tekfir edilmez.

Nitekim sahâbeden Hz. Üsame Bin Zeyd Efendimiz bir savaş esnasında kelime-i tevhidi söyleyen birisini öldürüp Rasulullah Efendimizin huzuruna gelip de Rasulullah Efendimiz tarafından azarlandığında: Ey Allah'ın Resûlü o adam korktuğu için bunu söylemiştir deyince Allah'ın Resûlü son derece gazaplanmış ve şöyle buyurmuştu: Yazıklar olsun ey Üsame! O adam kelime-i tevhidi söylediği halde öldürdün ha? Demek la İlâhe illallah dediği halde onu öldürdün ha? diye defalarca tekrarlayarak üzüntüsünü ortaya koymuştu da Üsame Hz. de: Keşke Müslüman olarak böyle bir günahı işlemektense bu hadîseden sonra Müslüman olmuş olsaydım diye mahcubiyetini ve tev-besini dile getirmiştir.

Böyle bir kimseyi öldürmek de onu tekfir etmek de caiz değil-dir. Allah korusun da Rabbimiz ve Resûl-i Ekrem Efendimiz böyle buyurduğu halde, bugün sanki Allah'ın yeryüzünde muhasebe memur-larıymış gibi, sanki insanların küfürlerini ispatla görevlendirilmişler gibi ellerindeki fırçayla insanları kâfir yapmaya çalışan insanlar görüyoruz. Açıkça ben kâfirim demeyen, ben Müslümanım diyen, kelime-i şehâ-deti söyleyen, namaz kılan zekât veren insanların imanlarına delâlet edebilecek delilleri bulmak yerine küfürlerine delâlet edebilecek delilleri araştırmadan yana koşturan insanları görüyoruz.

Geliyorlar bir Müslümana; şunu biliyor musun? Buna inanıyor musun? Eğer yargıladıkları konularda bilgi sahibi değilse o Müslüman, hemen diyorlar ki sen kâfirsin. Bu hakkı nereden ve kimden alıyor bu adamlar? Halbuki karşılarındaki sorguladıkları Müslüman toptan inandığı dinin ilkelerinden veya inanç manzumelerinden kimini o anda bilmeyebilir. Sayamayabilir. Ona hemen kâfir demenin ne anla-mı olacak da?

Unutmayalım ki insanları tekfir etmek çok kolaydır, ama onları Müslümanlaştırmak gayret ister, çaba ister, yorulmak ister, fedakârlık ister. Gelin buna tabi olalım. Gelin onları Müslümanlaştırma kavgası içine girelim. Ama bu sözlerimden İslâm'ı ucuzlattığım da anlaşılmasın. Yani bir adam açıkça İslâm'ın hükümleriyle alay ediyor, inkâr ediyor, reddediyor ve ben kâfirim diyorsa elbette onu da kâfir bileceğiz. Bu konuda bu kadar söz yeter zannederim. Bizim derdimiz tekfirciliği tanımak değil Allah'ın âyetlerini tanımaktır, öyleyse devam edelim âyetleri tanımaya.

95,96. "İnananlardan, özürsüz olarak yerlerinde oturanlar ile mal ve canlariyle Allah yolunda cihad edenler birbirine eşit değildir. Allah mal ve canlarıyla cihad edenleri, mertebece, oturanlardan üstün kılmıştır. Allah hepsine de cenneti vaâdetmiştir, ama Allah, cihad edenleri oturanlara, büyük

ecirler, dereceler, mağfiret ve rahmetle üstün kılmıştır. Allah bağışlar ve merhamet eder."

Savaşa çıkmalarına engel hiçbir özürleri, hiçbir meşru mâze-retleri olmadığı halde Allah yolunda savaşa çıkmayıp kadınlar gibi evlerinde oturup kalanlarla Allah yolunda malları ve canlarıyla savaşa gidenler eşit değildir. Bu ikisi müsavi değildir. Tabii bu değerlendirme unutmamalıyız ki genel bir seferberlik ilanı olmadığı dönemlere aittir. Aksi takdirde peygamber genel bir seferberlik ilan edip, dâvetiyesini çıkarıp, eli silah tutan herkese savaş emrini verdiği anda artık hiçbir Müslümanın evinde oturması caiz değildir. Ama böyle genel bir seferberlik emri değil de Allah'ın Resûlü isteyenler savaşa gelsinler dileyenler de evlerinde oturabilirler şeklinde bir savaş çağrısında bulunmuş, savaşa gelmeyenlere izin çıkarmışsa işte böyle bir durumda malları ve canlarıyla savaşa iştirak edenler, evlerinde oturanlardan daha üstündür, daha hayırlıdır buyuruyor Rabbimiz.

Ancak tabii savaşa iştirak konusunda hiçbir geçerli mâzeretleri olmayıp evlerinde oturanlar kastediliyor âyette. Yâni savaşa katılmak isteyip de meşru mâzeretlerinden dolayı katılamayanlar bunun dışındadır. Hasta oldukları için, yaşlı oldukları için veya herhangi bir özürleri sebebiyle savaştan alıkonanlar için Allah'ın Resûlü, onlar da aynen mücahidlerin sevabını alırlar buyurmaktadır.

Allah ve Resûlünün beyanlarından şunu anlıyoruz ki Allah'ın istediğine uygun olarak iyi bir niyet taşıyan ama fırsat bulamadığı için bunu gerçekleştiremeyen mü'min bu niyetinden ötürü mükafat alacaktır. Buhârî ve Müslim'in birlikte rivâyet ettikleri bir hadislerinde Allah'ın Resûlü şöyle buyurur:

"***Kim bir iyilik yapmaya niyet eder ama onu yapmaya muvaffak olamazsa, Allah onun için katında tam bir iyilik sevabı yazar. Kim de bir iyilik yapmaya niyet eder ve onu gerçekleştirirse Allah ona on haseneden yüz haseneye kadar iyilik yazar."***

Yine Ahmed İbni Hanbel'in Müsnedinde Allah'ın Resûlü şöyle buyurur:

"***Ümmetimin şehidlerinin çoğu şehidliği gönülden niyet ederek yaşayan fakat takdirde olmadığı için yataklarında ölen kimselerdir. Savaş ortamlarında çarpışarak ölen niceleri vardır ki onların ne niyetle öldüklerini Allah bilmektedir. "***

Yine başka bir hadislerinde:

"Sizin arkanızda kalmış nice kardeşleriniz vardır ki onlar imkânları olmadığı için sizinle birlikte sefere çıkamamışlardır. Kalplerinde Allah için

cihad niyeti taşıdıkları halde şu anda sizinle beraber olamayan bu kardeşleriniz sizin yürüdüğünüz, konakladığınız her bir vadide bilesiniz ki sizlerle beraberdirler”

Buyurur. Başka bir hadislerinde de:

“Malı olup da onu Allah yolunda infak eden bir mü’min kardeşine imrenerek: Eğer benim de bu kardeşim gibi malım olsaydı ben de aynen onun gibi onu Allah yolunda harcardım diyen bir Müslüman sevap ta ötekisine müsavidir”

Buyurmaktadır. Evet bu durumda olanlar hariç, hiçbir mâzeretleri olmadığı halde evlerinde oturanlardan Allah yolunda malları ve canlarıyla savaşanlar daha üstündür. Allah o mücahidlere bir derece üstünlük vermiştir. Bu derecenin nasıl bir derece olduğunu bilmiyoruz, ama bu derece kelimesinin nekre olması, sınırsızlığını, eni boyunun belli olmadığını ve çok büyük bir derece olduğunu anlıyoruz. Ama:

Mü’minlerin her birerine, gerek malları ve canlarıyla savaşa gidenlere, gerekse geride kalıp oturanlara, ama keyfi bir oturma değil geri hizmetleri ifa edenlere çok güzellikler vaâdetmektedir.

Mücahidlere oturanlar üzerine büyük bir ecir ve Allah’tan dereceler, mağfiret, rahmet vardır. Ya şehâdetle cennete ulaşma, rahmete ulaşma vardır onlar için, yahut da galibiyet, zafer ve bunun sonucu olarak dünyada şerefli bir hayat vardır. Allah Ğafûr ve Rahîmdir. Allah’ın mü’min kullarına lütufları boldur. Yeter ki kulları Allah’ın istediği gibi olsunlar. Yeter ki Müslümanlar Allah’ın istediği gibi bir hayat yaşasınlar, Allah için savaşa çıkıp hayatlarını Allah’a fedâ etmeyi göze alabilsinler.

97. “Kendilerine yazık edenlerin canlarını aldıkları zaman onlara: “Ne yaptınız bakalım?” deyince, “Biz yeryüzünde zavallı kimselerdik” diyecekler, melekler de: “Allah'ın arzı geniş değil miydi? Hicret etseydiniz ya! “cevabını verecekler. Onların varacakları yer cehennemdir. Orası ne kötü dönülecek yerdir!”

Melekler kendi kendilerine zulmetmiş, kendi kendilerine yazık etmiş, kendi kendilerine zulmeder oldukları halde o kimselerin canlarını almaya geldikleri zaman. Müslüman oldukları halde Allah yolunda hicret ederek, peygamberin çağrısına icabet etmeyen, İslâm coğrafyasında Müslümanlarla birlikte peygamber egemenliğinde bir hayata koşmayan ve geçerli bir mâzeretleri olmadığı halde kendi yurtlarında, kâfir toplumları içinde ikâmet eder oldukları halde ölümleri kendilerini bulan kimselerin kötü sonlarını anlatıyor Rabbimiz burada. Hicret emrini aldıkları halde imkânları varken hicret edip Müslümanlara katılmayanların süi âkıbeti.

Allah'ın son peygamberi Mekke döneminde 13 yıl çok zor şartlar altında Allah'ın istediği biçimde dâvetini sürdürdükten, insanları Allah'ın dinine dâvet ettikten sonra Allah'ın emriyle dâvetinin yeni vatanı Medine'ye hicret buyurur. İslâm'ın bu yeni yurdunda tüm Müslüman-ları toplayıp bir güç oluşturmak üzere harekete geçer. Tüm civar ka-bilelere haber göndererek bütün Müslümanların Medine'de toplanma-larını emreder. Müslümanların kâfir ve müşrik toplumları içinde oturarak onların sayılarını çoğaltmaları ve o müşrik ve kâfir toplumlarla yapılan savaşlarda bilinmeden, yanlışlıkla kendilerine bir Müslüman okunun isabet ederek kendi kendilerini ziyan etmemeleri için onlara uyarılarda bulunur. Gerçekten de o dönemde buna çok büyük ihtiyaç vardı. Müslümanların Medine'de toplanıp güç birliği yapmaları gerekiyordu. Ama sonradan Mekke feth olduktan sonra artık Medine'ye hicret zorunluluğu ortadan kalkıyordu. Ama Müslümanların güçlenip de kâfirlerin bellerini kıracakları, Mekke'yi fethedip rüştlerini ispat edecekleri ana kadar nerede bir Müslüman varsa Medine'ye hicret etmek zorundaydı.

İşte bu hicret emrini aldıkları halde, hicret etme imkânları olduğu halde hicret etmeyerek nefislerine zulmeden, kendi kendilerine yazık eden bu insanların canlarını almak için melekler geldiği zaman derler ki:

Siz neydiniz? Siz ne haldeydiniz? Bu durumlarınız neydi böyle? Dininizle ilgili ne durumdaydınız? İnancınız neydi, hayatınız neydi? Bu nasıl bir hayat ki imanlarınızdan kaynaklanmıyordu? Nasıl bir hayat yaşıyordunuz ki inancınızın eseri görülmüyordu? Nasıl bir hukukunuz vardı ki inancınızın kokusuna bile rastlanmıyordu? Nasıl bir kılık kıyafet içindeydiniz? Nasıl bir eğitime kendinizi teslim etmiştiniz? Nasıl bir ekonomi? Nasıl bir sosyal ve siyasal hayatın içindeydiniz ki imanlarınızla bağdaşmıyordu? Sizler Müslüman değil miydiniz? Sizler inandığınızı iddia etmiyor muydunuz? Allah ve Resûlüne inanıp itaat ettiğinizi iddia eden Müslümanlar olarak inancınıza ters düşen bu tâ-ğutlar egemenliğinde bir hayata nasıl razı oldunuz?

Kimin dininde olduğunuzu iddia ediyor, kime itaat ediyordunuz? Kimi Rab biliyor, kimin yasalarını uyguluyordunuz? Dillerinizle söylediğiniz neydi? Hayatlarınızla uyguladığınız neydi? Yaşadığınız toplumlarınızda birileri Rablik iddiasında bulunarak, sizi kendi yasalarına uymaya zorlayarak Allah egemenliğinde Müslümanca bir hayatı yaşamanıza, imanınızı hayatınızda görüntülemenize, iman kaynaklı bir hayat yaşamanıza, Allah'ın yasalarını uygulamanıza izin vermediy-se, onlara teslim olup boyun bükmenize sebep neydi? Niye hicret yur-duna gidip orada Müslüman kardeşlerinizle birlikte peygamber egemenliğinde Müslümanca özgürce bir hayata koşmadınız? Bu ne rezil bir hayat ki ölümü hicret yurdunda değil de kâfir yurdunda karşılıyor-sunuz? Sebep ne buna? O Allah ve Resûlünün dâvetine, mü'minlerin çağrısına icabet ederek özgürce Allah'a kulluklarını yaşayabilecekleri Medine'ye hicret etmeyerek ölümü küfür yurdunda karşılayanlar meleklerin bu sorusuna karşılık diyecekler ki bakın:

Biz zayıftık, biz mus'taz'aftık, biz yeryüzünde zayıf bırakılmış-tık, hicret edip peygamber egemenliğinde bir hayata koşmaya gücü-müz yetmiyordu. Yaşadığımız coğrafyada da bizi inancımız doğrultu-sunda Allah'ın istediği bir hayatı yaşamaktan engelleyerek kendilerine kul köle edinen bu tâğutlarla savaşacak, onlara karşı koyacak gücümüz kuvvetimiz de yoktu. İçinde bulunduğumuz arzda kalmaya ve böyle bir hayatı yaşamaya mahkûm ve mecbur idik, başka çaremiz yoktu. Allah'ın melekleri diyecekler ki:

Peki Allah'ın arzı geniş değil miydi? Ha hicret etseydiniz oraya. Madem ki içinde yaşadığınız coğrafyada sizin Allah'a Allah'ın istediği kulluğunuz engelleniyordu, Müslümanca bir hayat yaşamanıza izin verilmiyordu, madem ki inancınıza ters şeyler yapmanız konusun-da zorlanıyordunuz, madem ki hayatınızda imanlarınızı görüntüleme-nize müsaade edilmiyordu ve sizler zayıf olduğunuz için bu tâğutlarla bir kavganın içine giremeyecek kadar güçsüzdünüz, öyleyse niye iman kaynaklı bir hayat yaşayabileceğiniz, dininizi kurtara-bileceğiniz bir yurda hicret etmediniz? Neden hicreti denemediniz? Allah'ın arzı geniş değil miydi? Bakın âyetin devamı gerçekten çok müthiş:

Böylelerinin durağı, barınağı, gidecekleri, sığınakları cehennemdir ve ne kötü bir dönüş yeridir orası. Evet yaşadıkları coğrafya-larda Allah'a kullukları engellendiği halde, Allah'ın yasalarını uygula-ma imkânları ellerinden alındığı halde, Allah'tan başkalarına kul köle durumuna düşürülüp inançlarının aksine rezil bir hayata mahkûm edildikleri halde Habeşistan'a, Medine'ye hicret eden Müslümanlar gibi hicret ederek özgür bir hayata gitmeleri de mümkünken, hicret etmeyerek bu rezil hayata boyun büken kimselerin gidecekleri yer cehennemdir diyor Allah. Evet hicret imkânları olduğu halde hicret etme-yenler, bu kadar yerlerinde yurtlarında çakılıp kalacak kadar zayıf ve güçsüz olmadıkları halde güçsüzlük psikozuna düşmüş insanlar cehenneme gidecektir. Bundan istisna edilen, yâni onlar gibi kuru bir iddia sahibi olmayıp gerçekten mâzeretleri bulunan ve Rabbimizin affı umulan kimseler de bakın şöyle açıklanıyor:

98. "Çaresiz kalan, yol bulamayan zavallı erkek, ka-dın ve çocuklar müstesnadırlar."

Ancak erkeklerden, kadınlardan ve çocuklardan mus'tazaflar olup Allah için hicrete çare bulamayan, yol bilmeyen, yol bulamayan, hastalıkları, fakirlikleri, acizlikleri sebebiyle yerlerinden yurtlarından çıkamayan gerçek mus'taz'aflar bunun dışındadır diyor Rabbimiz.

A'râf'ı sizinle mi okumuştuk? Evet iki sene önce birlikte A'râf'ı okurken müstekbirler ve mus'taz'aflarla alâkalı epey söz etmiştik. Müs'taz'aflar, zayıflar, müstekbirler tarafından güçsüzleştirilmişler aciz bırakılmış insanlardır ki eğer bu âyetleri günümüz Müslümanları üzerinde düşünecek olursak Kur'an-ı Kerîmde bunların üç grupta anlatıldıklarına şahit olmaktayız.

1- Birinci gruptakiler elçilerinin tebliğlerinin üzerinden uzun bir süre geçtiği için vahiyden uzaklaşmışlar, müstekbirlerin zulüm ağlarına düşürülerek Allah'ın kitabından ve Resullerinin sünnetinden uzaklaştırılmışlar, veya müstekbirlerin kendilerine enjekte ettikleri morfin sonucu uzun yıllar dinlerinin temel kaynaklarından koparılmışlar, toplumlarına ve hayatlarına hâkim olan zalimlerin kendilerine verdik-leri eğitim sunucu köleleştirilmiş, dinlerini, imanlarını, kitaplarını, peygamberlerini, namuslarını iffetlerini her şeylerini kaybetmişler. Uzun yıllar böyle geçtikten sonra nihâyet kitaplarıyla, peygamberlerinin sün-netiyle tanışmaları sonucu azıcık morfinin tesiri geçip kendilerine gel-meye başlayınca, gözleri açılınca anlamışlar ki her şeylerini kaybetmişler.

Kendilerine egemen olan kâfirler, müstekbirler tüm hayatlarını değiştirmişler. Dinlerini, imanlarını, tarihlerini, takvimlerini, yazılarını alfabelerini, kılıklarını kıyafetlerini, hukuklarını, eğitimlerini, düşüncelerini, kabullerini, retlerini her şeylerini değiştirmişler. Hayatlarında ne Allah'ın kitabı kalmış, ne Resûlünün sünneti kalmış, ne din kalmış, ne iman kalmış, ne namus kalmış, ne iffet kalmış. Her şeylerini kaybetmişler. Müstekbirler onların hayatından Allah'ın kitabını ve Resûlünün sünnetini kaldırmışlar ve onların yerine kendi yasalarını koymuşlar. Onları Allah'a kulluktan koparıp kendi yasalarına kul köle edinmişler.

Bunlar birazcık gözleri açılıp kendilerine geldikleri andan iti-baren anlıyorlar ki her şeylerini kaybedip müstekbirlerin zulüm ağlarına yakalanmışlar. Anlıyorlar ki Allah'ın sisteminden uzaklaştırılıp müstekbirlerin yasalarına kul köle edilmişler. İşte bu gerçeği anlar an-lamaz gecelerini gündüzlerine katarak bu zulüm ağından kurtulmak için, bu esaret zincirlerini kırabilmek ve yeniden Allah'ın kitabına ve Resûlünün sünnetine dönmek ve Allah'ın yasalarının hâkimiyetinde bir hayat yaşamak için müstekbirlerle, zalimlerle mücadeleye tutuşmuş müs'taz'aflar. Böyle bir hayattan kurtulup Allah'ın istediği hayata ulaşmayı ve bu uğurda malıyla canıyla mücadeleyi hayatında birinci işi bilmiş ve bu olmadan ötekiler olmaz inancıyla gece gündüz çırpınan Müslümanlar.

İşte bunlar birinci grupta anlatılan müs'taz'aflardır ki Rabbimiz Kur'an'ın pek çok yerinde bu müs'taz'afları yeryüzünün doğusuna batısına varis kılacağını haber veriyor. Çünkü bunlar gerçeği anlar anlamaz bu durumdan kurtulmak içim Allah'a güvenerek, sabrederek, Allah düşmanı müstekbirlerle kıyasıya mücadele vererek Allah'ın yeryüzünde vaz ettiği yasalara riâyet eden müs'taz'aflar ki Allah onlara mutlaka yardım edecek ve onları yeryüzüne egemen kılacağına dair söz veriyor.

2- Kur’an-ı Kerîmde yine uzun uzun durumları anlatılan ikinci grup müs’taz’aflara gelince bunlar da şunlardır. Bunlar da tıpkı birinci gruptakiler gibi kendilerine verilen müşrik bir eğitim sonucu, ya da müstekbirler tarafından kendilerine vurulan uyuşturucular sonucu zalimlerin zulüm ağlarına yakalanmışlar. Her şeylerini kaybetmişler. Her şeyleri ellerinden alınmış. Nihâyet aradan geçen bir zaman sonra gözlerini açınca gerçeği anlamışlar, ama öncekilerden farklı olarak bunlar müstekbirlerden korkuları, müstekbirlerden gelebilecek sorgulama, kınama, hapis, meslekten atılma, maaşın kesilmesi gibi korkuları, Allah’a güvenmemeleri, Allah’a ve Allah’ın yardımına itimat etme-meleri sebebiyle, birtakım zaafları ve menfaatlerinin elden gitmemesi sebebiyle zalimlere karşı ses çıkarmamayı, müstekbirlere karşı susmayı tercih etmiş ve böylece âdeta yeryüzündeki, ülkelerindeki istik-bara, zulme fesada karşı göz yummayı yeğleyenler.

İşte bunlar da ikinci grup müs’taz’aflardır ki Kur’an’ın beyanıyla yarın bunlar cehennemi boylayacaklardır. Bunların durağı cehennemdir ve bunlar müstekbirlerle aynı âkıbeti, zalimlerle aynı ateşi paylaşacaklardır. İbrahim sûresi 21, Sebe’ sûresi 31,33 Nisâ sûresi 97 âyetleri ve daha pek çok âyet bunların cehenneme gideceklerini anlatmaktadır.

3- Mustaz’afların üçüncü gurubunu da işte şu anda okuduğumuz Nisâ sûresinin bu âyetleri haber vermektedir:

Ancak çaresiz kalan, yol bulamayan zavallı erkek, kadın ve çocuklar müstesnadırlar. İşte Allah’ın bunları affetmesi umulur. Allah Affedendir, Bağışlayandır.

Evet toplumda çocuklar vardır henüz mükellef değillerdir. Zavallı, hasta yatalak erkekler vardır ve de kadınlar vardır. Bunlar konumları itibariyle ne cihada ne de hicrete yol bulamayan, imkân bula-mayan insanlardır ve işte Allah’ın affetmesi, bağışlaması umulan müs’taz’aflar da bunlardır. Çocuklar, kadınlar ve de bedenî, zihinsel, aklî veya cismanî zaafları sebebiyle vahye muhatap olmayan veya vahye muhatap oldukları halde vahyi tanımaya imkân bulamamış doğru yola erememiş hidâyeti bulamamış olanlar. Ya da azalarından kimileri olmadığı için, yatalak durumda hasta oldukları için istikbara ve zulme karşı koyacak bedenî güçleri ve malî imkânları olmayanlar, hicrete güç yetirip yol bulamayanlardır. İşte gerçek müs’taz’aflar, gerçek güçsüzler ve zayıflar bunlardır ve Allah’ın bunları affetmesi umulmaktadır. Öyleyse çocuk değilsek, yatalak değilsek, kadın da değilsek peki biz neyiz? Biz hangi gruptanız? Bizim yerimiz neresi? Mustafa, gardaş bu soruyu sadece sen değil hepimiz kendimize sormalıyız. Hani birileri bir köprüyü, bir geçidi tutmuşlar, oradan geçenlerden ver-gi alıyorlarmış. Her bir adem kişiden yüz akçe, her bir merkepten de elli akçe alıyorlarmış. Bir adem kişi gelmiş, oradan geçecek, cebine bir el atmış ki sadece elli akçesi var. Ellerini şöyle yere koyup eğilerek elli akçeyi uzatmış.

Demişler ki hayrola emmi, biz onu merkepten alıyorduk. Adam eğile büküle demiş ki yahu beni de eşşekten sayıverin, zaten ondan bir farkım yok demiş.

Yoksa biz de bizi kadınlardan sayıverin mi diyoruz? Bizim kadınlardan bir farkımız yok mu demeye çalışıyoruz yoksa? Öbür odada bizi dinleyen hanım kardeşlerimiz var. Onlardan özür diliyorum. Onları küçümseme adına demedim bunu. Gerçi şu anda onlar belki bizlerden daha ciddi, daha onurlu bir mücadele sergiliyorlar. O zaman bilelim ki başka çaremiz yoktur, ya birinci grup hicret eden, müstekbir-lerle kıyasıya savaşı sürdüren müs'taz'afların içinde yerimizi alacağız ya da Allah korusun ikinci grubun içindeysek müstekbirlerle aynı azabı paylaşmaya razı olacağız demektir.

99. "İşte Allah'ın bunları affetmesi umulur. Allah Affedendir, Bağışlayandır."

İşte onları Allah'ın affetmesi umulur. Allah'ın affına mazhar olmaları umulanlar işte bunlardır. Allah affedendir yarlığayandır. Rivâyetlere göre bu âyetin tehdidini duyan Mekke'de ikâmet etmekte olan Müslümanlardan çok yaşlı ve acuze olan Cündüb Bin Damre R.A. oğullarını çağırıp, evlâtlarım beni bir hayvana yükleyin, vallahi ben bu halimle ne güçsüzlerdenim, ne de yolu bilmeyenlerdenim. Allah'a yemin olsun ki Rabbimin bu tehdidini duyduktan sonra bu gece asla Mekke'de yatamam demiş ve oğulları onu bir sedyeye koyup Medi-ne'ye taşıdılar. Ama çok yaşlı olduğu için Medine'ye varamadan yarı yolda vefat etti. Hicret kolay olmayan bir görevdir. Zor bir kulluktur hicret. Ülkeni, yerini, yurdunu terk edeceksin, ananı babanı, eşini dostunu, dükkanını tezgahını terk edeceksin, her şeyini terk edecek ve tercihini Allah ve Resûlünden yana kullanacaksın. Gerçekten zorluğu olan bir şey. Ama işte Rabbimiz kendi rızası uğrunda bu zorluğu üslenebilenlerin kurtulacağını anlatıyor Rabbimiz.

100. "Allah yolunda hicret eden kişi, yeryüzünde çok bereketli yer ve genişlik bulur. Evinden, Allah'a peygamberine hicret ederek çıkan kimseye ölüm gelirse, onun ecrini vermek Allah'a düşer. Allah bağışlar ve merhamet eder."

Gerçekten Allah için her şeyini terk ederek Allah yolunda hicret eden, ben Allah için muhacir olacağım diyerek dinini dünyasına tercih ederek yola çıkan bir Müslümanın gözünde dünya adına her şey bitiyor. Böyle Allah için hareket eden bir Müslümanın gözünün önünde sadece ve sadece Allah ve Resûlünün rızası ve cennet vardır.

Kim Allah yolunda hicrete çıkarsa yeryüzünde pek çok barı-nacak, yerleşecek yerler ve bolluk ve genişlik bulacaktır. Ayrılırken zorlandığı, zorluk çektiği o ülkesini, kavmini, konumunu, eşini dostunu terk edip giderken kendisini büyük bolluklar, bereketler, genişlikler beklemektedir diyor Rabbimiz. Şu anda bizler de böyle bir duygu var değil mi? Sanki Allah için vatanını, işini,

aşını, eşini dostunu terk ederek hicrete çıkan birisinin tüm dünyasının yıkılacağını, mahvolacağını, hayatının, düzeninin, huzurunun alt üst olacağını, bir dilim ekmeğe muhtaç olacağını, kimsenin yüzüne bakmayacağını, herkesin kendisinden yüz çevirip yalnızlıktan bunalımlara düşeceğini varsayıyoruz.

Ama gerçekten bakıyoruz ki Hz. Adem (a.s)dan bu yana dünyanın hangi zaman ve mekânında olursa olsun, dünyanın hangi coğrafyasında olursa olsun Allah için hicret edenlerin çok büyük bolluklara, çok büyük bereket ve hayırlara, çok büyük mülk ve saltanatlara ulaştıklarını görüyoruz.

Meselâ Nuh (a.s)'la birlikte kendisine inanan, tercihini pey-gamberden yana kullanan, peygamber safında yer alan, gemiye binerek toplumlarından, toplumlarının gayri İslâmî yapılarından hicret eden Müslümanlar.

Âd kavmine gönderilen Hud (a.s)ve beraberinde kendisine inanan ve onunla birlikte toplumlarından hicret eden Müslümanlar.

Lût (as) un kendisine inanan kızlarıyla birlikte toplumlarından hicreti, İbrahim (as) in yanında karısı Sara annemizle hicreti, Hacer annemiz ve oğlu İsmail (a.s) la birlikte Harem bölgesine hicretleri, kucağında çocuğuyla birlikte adına hicret ettikleri Rabbimiz tarafından ıssız bir çölün ortasında Hacer annemizin ve çocuğunun doyurulması için Rabbimizin zemzem sunması.

Mûsâ (a.s) la birlikte İsrail oğullarının Mısır'dan Sina çölüne hicretleri ve kendisi için hicret eden kullarını Rabbimizin çölün ortasında bulut, bıldırcın eti ve kudret helvasıyla beslemesi.

Yusuf (as) un ve onun sebebiyle babası Yâkub (as) un çocuklarıyla birlikte Mısıra hicretleri.

Mekke'de dinlerini yaşamalarına izin verilmediği için Rasu-lullah Efendimizin işaretiyle sahâbenin Habeşistan'a hicretleri ve orada Rabbimizin Habeş kralını kendilerine hizmet ettirmesi. Muhammed (a.s) ve Müslümanların Medine'ye hicretleri ve Rabbimizin Medine'yi onlar için geniş ve müsait bir vatan yapması ve nihâyet o günden bugüne, bu güden de kıyamete kadar bulundukları bölgelerde Müslü-manlıklarını rahat bir şekilde yaşayamayan mü'minlerin kulluklarını en güzel bir şekilde icra edebilecekleri mekânlara hicret etmeleri gerçekten onlar için yolların açılmasına, hayatlarının bereketlenmesine, rı-zıklarının bollaşmasına ve dünyanın en büyük mülk ve saltanatlarının ellerine geçmesine sebep olmuştur.

İşte Rabbimiz diyor ki, kim Allah için, dini için, dininin güzel ol-ması için, âhiretinin güzel olması için, cenneti için hicret ederse o kim-se mutlaka hicret ettiği yerde çok büyük genişlikler bulacaktır.

Öyleyse eğer insanlar statükodan, durağan ve kokuşmaya mahkûm bir hayattan vazgeçip, yerleşik bir hayattan kurtulup, hareketli, akışkan, dinamik bir hayata talip olursa, Allah yolunda göçler, savaşlar ve hicretleri yaşamayı göze alabilirse o insanlar, o toplumlar Allah'ın izniyle dünyada en büyük medeniyetleri gerçekleştirecekler, dünyanın en büyük mülk ve saltanatlarına ulaşacaklar ve dünyanın neresinde olursa olsun yerleşik ve durağan bir hayatın esiri olan toplumlar üzerine egemen olabileceklerdir. Tarih bunun örnekleriyle doludur.

Kim dünyada dünyaya bağımlılıktan, toprağa bağımlılıktan, eşyaya bağımlılıktan, rahatına bağımlılıktan kendisini kurtarır Allah için akıcı, hareketli bir hayata yönelebilirse Rabbimiz o toplumlara dünya-da mülk verecek, egemenlik verecek, izzet ve şerefli bir hayat nasip edecektir. İşte bu âyetler bize bunu müjdeliyor, bizden böyle bir tavır istiyor.

Kim Allah ve Resûlüne muhacir olarak evinden çıkarsa, Allah ve Resûlüne itaat kastıyla, Allah ve Resûlünün emirlerini icra maksadıyla, kulluk niyetiyle kim ki evinden, şehrinden, köyünden, kentinden, ülkesinden çıkarsa, sonra da kendisine ölüm ulaşırsa, hicret mahalline, hicret yurduna varmadan, hedefine varmadan, maksuduna ermeden, bu hicretinin sonunda Allah'ın kendisine vaâdettiği dünya mülk ve saltanatına, dünya izzet ve şerefine nail olmadan yarı yolda ölüm vaki olursa, ölüm ona ulaşırsa şüphesiz ki onun ecri, onun ücreti Allah'a aittir. Allah onun ecrini, ücretini tastamam verecektir. Hicre-tin-de başarı sağlamış olarak Allah onun ecrini zayi etmeyecektir. Bu Allah'ın kesin va'didir ve Allah'ın va'di haktır. Çünkü Allah Ğafûr ve Rahîmdir.

İşte Allah yolunda hicret edecek Müslümanların karşı karşıya gelebilecekleri, Müslümana çıkacağı Allah için bir hicrette ayak bağı olabilecek problemlerden, şeytanın öne sürebileceği en büyük mâzeret ve korkulardan birisi hicret sonucu gerçekleşecek, ama mutlak gündeme gelecek savaştır. Hicretle savaş özdeştir. Hicret varsa mutlaka savaş gündeme gelecektir. Hiçbir kimse, hiçbir toplum yoktur ki Allah için, Allah'a ve Resûlüne itaat için hicret etsin ve hicret ettiği coğrafyada Allah'ın kendisine vaâdettiği bir dünya izzet ve şerefini, Allah ve Resûlünün egemenliğinde bir dünya özgürlüğünü, bir dünya mülk ve saltanatını elde etsin de hemen arkasından kâfirlerle bir savaşla karşı karşıya kalmasın.

Hiçbir Müslüman toplum gösterilemez ki hicrete ve hicret sonrası nîmetlerine ulaşmış olsun da kâfirler ona karşı sessiz kalmış ve onun hayatını hazmetmiş olsunlar. Bu, dünyada mümkün değildir. Çünkü Müslümanın

hicretinin en büyük zararı kâfiredir. Allah için Allah'ın istediği bir hayatı yaşamaya yönelen bir Müslümanın varlığından elbette ki kendi keyiflerince bir hayat yaşamayı yasallaştırmış kâfirler rahatsız olacaklardır.

Sûrenin önceki âyetlerinde bunu demeye çalışmıştım. Kâfirler Allah'ı, Allah'ın âyetlerini örterek, Allah'ın yasalarını gündemlerinden düşürerek kendi hevâ ve heveslerince kurdukları bir dünyada Müslümanları egemenliklerine aldıktan ve kendi küfürlerine, kendi şirklerine ses çıkarmaz, boyun büker, kendi pisliklerini, pis hayatlarını onaylar ve yaşadıkları bölgede Müslümanca bir hayat sergileyerek küfürlerini, cehenneme gidişlerini onlara hatırlatmaz ve kendilerini rahatsız et-mez, huzurlarını kaçırmaz bir duruma getirdikten sonra onlar üzerindeki bu egemenliklerinin devamı konusunda ellerinden gelen her şeyi yaparak Müslümanları bu hayata evet dedirtmek zorundadırlar. Onun içindir ki sürekli Müslümanları yakın takibe alırlar. Müslümanların hürleşerek özgürce bir hayata yürümelerine engel olurlar.

Müslümanların kendi egemenliklerinden kaçıp, kurtulup özgürce bir hayata kavuşmalarına asla izin vermezler. Müslümanlar kâfirlerin egemenliği altında köle bir hayata bir kere evet deyiverdiler mi, Allah egemenliğinde özgür bir hayatın özlemini kaybediverdiler mi Allah korusun ondan sonra dünyada köleliğe razı olmuş, kendilerine egemen olan güçlerin kulluğu altına girmiş, egemen güçlerin dinlerini, inançlarını, düşüncelerini, felsefelerini, hayat anlayışlarını sineye çek-miş, onların eğitimlerine kendilerini, çocuklarını teslim etmişse işleri bitmiş demektir. Artık ondan sonra kâfirler onları kendi hayat anlayış-larına, kendi küfürlerine ve şirklerine mahkûm ederler. İşte kâfirler Müslümanları kendi egemenlikleri altında böyle köle bir hayata boyun büktürme konusunda başarılı oldukları zaman rahat bir nefes alma imkânı bulurlarken Müslümanlar da zillet içinde bir hayatı yaşamak zorunda kalırlar.

Ama ne zamanki böyle kâfirlerin egemenliği altında köle bir hayatı yaşamak zorunda kalan bu Müslümanlar uyanırlar da kâfir ve müşrik dünyanın egemenliğinden kendilerini kurtarıp Allah egemenliğinde özgür bir hayata, Müslümanca bir hayata yürürlerse, böyle kendilerini kurtuluşa götüren bir yola girerlerse işte bu kâfirlerin bekledikleri ve her an uykularını kaçıran, onlara hafakanlar yaşatan en korkulu rüyalarıdır. Çünkü kesin biliyorlar ki iğdişleştirdikleri, köleleştirdikleri, kimliksizleştirdikleri insanların dirilişi, özgürlüğe yürüyüşü kendi sonlarının gelişidir. Kesin bilirler ki artık kendi egemenlikleri, kendi mülk ve saltanatlarının yıkılışının tehlike çanları çalmaya başlamıştır.

Dikkat ederseniz 1400 yıldan beri Bedir savaşı, Uhut, Hendek, Mûte savaşı, Yermük, Kadisiye savaşları, sonra işte Haçlı seferleri, Selahattin-i Eyyubi'nin Kudüs savaşı, sonra küfür ve şirk dünyanın Müslümanlara yönelik

diğer savaşlarıyla anlıyoruz ki kâfir ve müşrik dünya Müslümanlara karşı hep bir savaştan yana olmuşlar ve hiçbir zaman savaşı bitirmeden yana değil devam ettirmeden yana bir tavır sergilemişlerdir. Savaşı başlatan, körükleyen hep onlar olmuştur. Tüm dünya bilmektedir bunu.

Bu hıristiyanlık dünyası, bu yahudilik dünyası, bu müşrik dünya son yüzyıla gelinceye kadar Müslümanlara karşı hep savaştan yana olmuşlardır. Ama dikkat ederseniz son yüzyıla gelindiğinde kade-rin bir cilvesi olarak dünyanın her yerinde Müslümanlar birer birer egemenliklerini kaybederek, kâfirler karşısında terki silah ederek kâfir ve müşrik dünyanın egemenlikleri altına girdiler. Bundan sonra kâfir dünyanın egemenliği dünyanın her tarafını kuşattı. İşte bu andan itibaren tüm dünyada egemenliğini gerçekleştiren kâfirler artık bir taktik gereği ağız ve tavır değiştirdiler.

1400 yıldır, İslâm'ın zuhurundan itibaren sürekli Müslümanlara karşı savaşın tüm dünyada kıvılcımlarını tutuşturan, tüm dünyada Müslümanlara karşı savaş yaymak isteyen kâfir ve müşrik dünya birdenbire yöntem değişikliğine gittiler. Efendim artık dünyamız barış dünyasıdır, sulh ve sükun dünyasıdır, savaşlar artık gerilerde kalmıştır, gelin artık bir daha savaşlardan söz etmeyelim, gelin artık barış içinde bir dünya kuralım, barış içinde bir dünya yaşayalım. Ne oluyor? Niye savaşlı bir dünyada yaşayalım? Neden şu güzelim dünyayı kana bulayalım? Neden bu dünyayı ölümlü bir dünya yapalım? Gelin savaşlara son verelim de bu dünyayı kan gölüne çevirmeyelim.

Ey dünya insanlığı, gelin kardeş kardeş yaşayalım bu dünyada. Nasıl olsa siz de inanıyorsunuz biz de inanıyoruz. Sizin de dininiz var bizim de dinimiz var. Siz de kitap ehlisiniz biz de kitap ehliyiz. Nasıl olsa yarın kıyamet günü Müslümanlar da, hıristiyanlar da, yahu-diler de, müşrikler de Allah'ın cennetinde birleşip kardeş kardeş ortak bir hayatı paylaşmayacak mıyız? Öyleyse yarın ortak bir cennette buluşacak, ortak bir hayatı paylaşacak şu yeryüzü insanlığı, yeryüzü ailesi şimdi de tıpkı cennet hayatı gibi ortak bir hayata, kardeş bir hayata razı olalım. Ne fark eder de bir insan ha yahudi olmuş, ha hıristiyan olmuş, ha müşrik, ha Müslüman fark etmez, hepimiz aynı yolun yolcularıyız diyerek köleleştirdikleri, kendi egemenlikleri altına alıp kendi hayat anlayışlarına boyun büktürdükleri İslâm dünyasına kendilerine karşı bir özgürlük ve kurtuluş hareketi başlatmasınlar diye ellerinden gelen tüm propaganda güçlerini kullanmaktadırlar.

Tabii barıştan yana olacaklar. Çünkü egemenlik onların ellerinde, Müslümanlar köleliği kabul etmişler, işleri tıkırında adamların. Ne yapsınlar da savaşı? Hedeflerine ulaşmışlar adamlar. Tabi istemezler savaşı. Savaşı kölelikten kurtulup özgürleşme özlemi duyanlar ister. Elbette bu kâfirler kölelerini sakinleştirip kendilerine itaatlarını sağlayıp isyandan uzaklaştırmak

için de böyle barış ninnileri söyleyecekler. Aman bu kölelerimiz bize itaatten çıkıp da bize karşı kafa tutmaya ve kendilerince bir özgürlük savaşı başlatmasınlar, bu hayatı böylece götürelim diye ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar adamlar.

Be alçaklar, bugün hedefinize ulaştığınız için, dünya egemenliğini elinize geçirdiğiniz için barıştan bahsediyorsunuz da, peki yüz yıl önce, iki yüz yıl önce, beş yüz yıl önce en uyuzunuz, en topalınız bile Avrupa'nın bilmem hangi köyünden kalkıp da Müslümanların üzerine niye yürüyordu? Niye sürüler halinde Çanakkale'ye geliyordunuz? Karış, karış niye Anadolu'yu işgal ediyordunuz? O dönemlerinizde niye böyle barıştan söz etmiyordunuz da şimdi aman kölelerimiz uyanmasınlar diye barıştan söz ediyorsunuz? Niye o zaman ne farkımız var efendim? İster hıristiyan olsun, ister yahudi olsun, isterse Müslüman olsun, hepimiz kardeş değil miyiz? Hepimiz cennete gitmeyecek mi-yiz? Niye o zaman demiyordunuz bunu da şimdilerde söylüyorsunuz?

Niye yazdığınız tüm eserlerinizde Müslümanları ve onların peygamberini cehennemin en alt tabakasına yerleştiriyordunuz? Dün böyle diyen, böyle düşünen insanlar şimdi egemenliklerini kurup Müslümanları esir alınca gelin vazgeçelim savaşlardan diyorlar. Tabi tüm dünyayı Allah'ın egemenliğinden koparıp kendi küfür egemenliklerini gerçekleştirenler niye istesinler de savaşı? Niye bir savaşla kölelerini ve onlar üzerindeki egemenliklerini kaybetme riskine girsinler de adamlar?

Dikkat ederseniz hem bize gelin bırakalım savaşları da barış içinde bir dünyada yaşayalım diyorlar, bize böyle diyorlar ama kendileri bir taraftan geceli gündüzlü yeryüzünde bir tek Müslüman bırakmayacak biçimde bir savaş hazırlığı içindeler. Tüm yeryüzü Müslümanlarını yok edecek bir silah hazırlığı içindedirler. Müslümanları silahsızlaştırma operasyonları düzenlerlerken kendileri dünyayı silah deposuna çevirmenin gayreti içindeler.

Şu anda dünyanın herhangi bir coğrafyasında, Asya'da, Avrupa'da, ya da Afrika'da bir tek insan ayağa kalkıp da ben Müslümanım! Ben hiç bir küfrün, hiçbir şirkin egemenliğini kabul etmiyorum! Ben bir Müslüman olarak sadece Allah'ın egemenliğine boyun bükerim! diye yiğitçe bir tavır ortaya koyduğu zaman tüm küfür dünya birleşerek onu yok etmek üzere tonlarla bomba yağdırıyor gözümüzün önünde. Barış marış laflarıyla kimi kandırıyor bu zalimler? endileri yeryüzünde bir tek İsmailoğullu kalmayıncaya kadar bizim savaşımız sürecek di-yorlar. Köle durumuna düşürdükleri Müslümanlara sulh ve sükun içinde bir hayat önererek, savaşı unutmayı telkin ederek kölelerini yatıştırmaya, kölelerinin hıncını yok etmeye çalışıyorlar.

Ama inşallah yıllar yılı bu ninnilerle uyutulmuş Müslümanlar uyanmaya başlamışlardır. Dünyanın her yerinde bu uyanışın tezahürleri görülmeye başladı

elhamdülillah. Artık bu kâfirlerin masalları, kâfirlerin komploları işe yaramamaya başladı. Elhamdülillah ki yeryüzünün mus'taz'af Müslümanları yıllar yılı unuttukları, terk ettikleri Rablerinin kitabına ve peygamberlerinin sünnetine yönelmeye başladılar.

İşte böyle bir hayat kaynağı, güç ve kuvvet kaynağı kitaplarıyla yakından diyaloga geçmeleri sonucunda kesin anlayacaklar ki hiçbir zaman bir yahudi'nin, bir hıristiyanın, bir kâfirin egemenliği altında zillet içinde bir hayata razı olunmaz. Bu gerçeği anlayan, bunun bilincine eren müslümalar hep bir ağızdan bizim Rabbimiz Allah! diye hay-kıracaklar. Bizim kulluğumuz köleliğimiz ancak Allah'adır! Bizim boy-numuz ancak Allah karşısında eğilir! Biz ancak Allah egemenliğinde bir hayata evet deriz! Bizim barışımız ancak Allah'la olabilir! Sulhumuz ancak Allah'la olabilir! Allah'la savaş içinde olanlarla asla bir barışımız olamaz! diyecekler ve inşallah bir gün Allah desteğinde tüm kâfirlerle girişecekleri bir savaşta Allah düşmanlarının boyunlarını kırarak, kâfirlerin zulümlerine son vererek yeryüzünde adâleti tesis ede-cekler, zafere ulaşacaklar, dünyada izzet ve şerefi âhirette de cenneti kazanmış olacaklar. Kesinlikle bilelim ki bu Allah'ın va'didir ve Allah va'dini mutlaka gerçekleştirecektir.

Bu bölümü çok uzattım, ama bu konu gerçekten asrımızın en önemli konusudur. Müslümanların anlaması gereken bugünün en büyük konusu budur. Evet işte bir Müslüman, Müslümanlar Allah için bir hicret gerçekleştirir gerçekleştirmez, Allah için Allah'ın istediği bir hayata yürür yürümez hemen karşısında kâfirleri bulacaktır. İşte Mekke küfür toplumundan Medine İslâm toplumuna, kölelik hayatından özgürlük atmosferine hareket eder etmez karşılarında kâfirleri buluyorlardı. Kâfir Müslümanın hicretine asla evet demedi. Müslümanın özgürlük içinde bir hayat yaşamasına evet diyemedi.

Ve savaş başladı. Ama kâfirle tutuştuğu bir savaşta bile Müs-lümanı kurtaracak olan, Müslümana destek olacak olan yine Allah'la diyalogdur, namazdır. Kâfirlerle giriştikleri bir savaşta Müslüman cemaatı zafere taşıyacak olan cemaat halinde ikâme edecekleri namaz-dır. Müslümanlar bu durumda, her durumda namaza çok dikkat etmelidirler. Savaşın en kızgın anlarında bile, kan revan içinde bulundukları anda bile namazı asla terk etmeyeceklerdir. Çünkü namazlı bir hayat Müslümanın hem dünyasının felahı hem de âhiretinin cenneti olacaktır. Namazsız bir hayat da gerek savaş anlarında, gerekse barış anlarında Müslümanlar için felâketin habercisi olacaktır Allah korusun. Müslümanlara dünyalarını da âhiretlerini kaybettirecektir. Evet hayata hâkim olan, hayata egemen olan, hayatı düzenleyen, hayatın düzenlenmesi için Allah'tan mesaj alınan bir namaz Müslümanın her şeyidir. İşte bakın Rabbimiz bundan sonraki âyetlerinde savaş esnasında bile namazın Müslümanlar tarafından asla terk edilmemesi gerektiğini anlatarak bunun önemine dikkat çekecek:

101. "Yolculuk ettiğinizde, kâfirlerin size bir fena-lık yapmasından korkarsanız, namazı kısaltmanızda size bir sorumluluk yoktur. Zira kâfirler, size apaçık düşmandırlar."

Eğer bir yolculuğa, bir sefere çıkmışsanız. Allah adına bir savaş gerçekleştirmek üzere, Allah dinini hâkim kılıp, kelimetullahı yüceltmek üzere, veya yeryüzünde Allah'ın dinini insanlara tebliğ etmek, ulaştırmak, öğretmek ve böylece Allah'a kullar kazandırmak üzere, cennete aboneler bulmak üzere, cehennemle kullar arasına barikatlar koyup insanların dirilişine sebep olmak üzere veya bir rızık aramak, bir ticaret yapmak maksadıyla yola çıktığınız zaman kasr'us salat yapmanızda, namazı kısaltmanızda sizin için bir beis yoktur. Böyle bir durumda kâfirlerin size bir zarar vermelerinde kâfirlerin sizi bir fitneye düşürüp, bir sıkıntıya sokmasından korkuyorsanız yine namazı kısaltabilirsiniz. Unutmayın ki kâfirler sizin için apaçık bir düşmandır.

Evet seferde ve düşman korkusu altında namazların kısaltılabileceğini anlatıyor Rabbimiz. Bu işin pratik örneklenmesini, pratikte uygulamasını da Rasulullah Efendimizin hayatında görüyoruz. Seferilik konusunu biliyorsunuz. Bir kişinin sürekli ikâmet mahalli olan vatanını terk ederek en az üç günlük, takriben doksan kilometrelik bir uzaklığa gitmesi ve gittiği yerde de on beş günden daha az bir süre kalması halinde gerek yolda gerekse misafir olarak kaldığı yerde dört rekatlı farz namazları iki rekat olarak kılmasında bir beis yoktur. İki rekatlık sabah namazını yine iki rekat, üç rekatlık akşam namazını yine üç rekat olarak kılarken dört rekatlık farzları iki rekat olarak kılacaktır. Farzlar böyle. Sünnet namazlara gelince Allah'ın Resûlü sefer halindeyken de sabah namazının iki rekatlık sünnetini ve yatsı namazından sonra kılınan üç rekatlık vitir namazını kılmıştır. Diğer sünnetler terk edilebilir de kılınabilir de.

Ve yine seferdeyken Rasulullah Efendimizin uygulamalarında şunu da görüyoruz: Öğle namazının dört rekatlık farzıyla ikindi namazının dört rekatlık farzını birleştirerek, bazen öğle vaktinde cem'i takdim yaparak, bazen de ikindi vaktinde cem'i tehir yaparak kılmıştır. Yine Allah'ın Resûlü akşamla yatsıyı birleştirerek bazen akşam vaktinde bazen da yatsı vaktinde birlikte kılmıştır. Sünnette bunlar açıkça ortaya konmuştur. Müslümanların bunları uygulamasında da bir beis yoktur.

Bundan sonra yine namaz konusu ama savaş esnasında namaz konusu anlatılacak:

102. "Ey Muhammed! Sen içlerinde olup da namazlarını kıldırdığın zaman, bir kısmı seninle beraber namaza dursun ve silahlarını da yanlarına alsınlar; secdeyi yaptıktan sonra onlar arkanıza geçsinler; kılmayan öbür kısım gelsin, seninle beraber kılsınlar, tedbirli olsunlar, silahlarını alsınlar. Kâfirler, size ansızın bir baskın vermek için, silah ve eşyanızdan ayrılmış

bulunmanızı dilerler. Yağmurdan zarar görecekseniz veya hasta olursanız, silahlarınızı bırakmanıza engel yoktur, fakat dikkatli olun. Allah kâfirlere şüphesiz ağır bir azab hazırlamıştır."

Sıcak bir savaş ortamında namaz terk edilmeyecek ve şöy-lece kılınacaktır: Peygamberim bir savaş ortamında sen Müslüman-larla birlikte olup ta onlara namaz kıldırdığın zaman onlardan bir grup, eğer savaş ortamında bulunan Müslümanların sayısı meselâ bin kişiyse beş yüz kişi seninle birlikte namazlarını kılsınlar ve silahlarını yanlarına alsınlar. Bu birinci grubun peygamberle namazı secdeye kadar devam edecek. Secde ettikten sonra bu birinci grup arkaya geçecekler, düşmanla savaşa devam edecekler ve bu sefer ikinci grup gelsin ve onlar da seninle beraber namazlarını kılsınlar. Onlar da ge-rek savaş araç gereçlerini, gerekse silahlarını yanlarına alsınlar. Bu ikinci grup namazın birinci rekatını birinci grupla tamamlayan komutanın namazının ikinci rekatına yetişip duracaklar. Ve böylece birinci rekatı birinci grupla tamamlayan peygamber, komutan ikinci rekatı da ikinci grupla kılmış olacak.

Ama birinci rekatı peygamber Efendimizle kılan ve ikinci grup namazını kılıncaya kadar savaşa dönen ilk grup sonradan ikinci rekatı da kılarlar ve yine savaş alanına dönerler ve ikinci rekatı kılan ikinci grup da tekrar kendi kendilerine bir rekat daha kılarlar ve boğuşmanın içine dönerler. Böylece Müslümanlar sıcak bir savaş ortamında bile namazla diyaloglarını, Allah'la ilişkilerini kesmemiş olurlar. Neden böyle yapacaklarmış Müslümanlar? Allah buyurur ki:

Kâfirler isterler ki silahlarınızdan, savaş araç gereçlerinizden, mühimmatınızdan, cephanelerinizden gafil olasınız da, gafletinizden istifade edip bir anda üzerinize çullansınlar ve gafilken sizi tepelesinler, öldürsünler, işinizi bitirsinler. Bunu isterler, bunu beklerler onlar.

Öyleyse aman ha namaz kılarken bile silahlarınızı, araç gereçlerinizi bırakmayın, yanınıza alın ve düşmanlarınıza fırsat vermeyin di-yor Rabbimiz. Siz kendinizi sağlama alın, korunma tebirlerinizi alın ama eğer yağmurdan zarar görme veya bir hastalık durumunuz varsa silahlarınızı bırakmanızda bir engel yoktur. Evet savaş durumunda namaz böyledir.

103. "Namazı kıldıktan başka, Allah'ı ayakta iken, otururken, yan yatarken de anın. Emniyete kavuştuğunuzda, namazı gereğince kılın. Namaz şüphesiz, inananlara belirli vakitlerde farz kılınmıştır."

Namazı ikmal ettikten sonra da Allah'ı zikredin, Allah'ı günde-me alın, kıyamda, ayakta iken, otururken, yanlarınız üzerinde yatar-ken Allah'ı zikredin. Allah'ın kitabıyla beraber olun, Allah'ın âyetlerini gündeminize alın, Allah'ın

yasalarını hatırlayıp gündem maddesi yapın. Savaşın içinde de Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın zikriyle ilginizi kes-meyin. Gündeminizi Allah belirlesin, hareketlerinizi, tavırlarınızı Allah belirlesin.

Evet savaşta Allah'la beraberiz, savaşın en kızışkın halinde, ölürken öldürürken Allah'la beraberiz, Allah'ın âyetleriyle beraberiz, namazla beraberiz. Hayat memat kavgasının en kritik noktasında bile namaz vasıtasıyla Allah'la diyalogumuzu kesmeyeceğiz. Namaz bittikten sonra da Allah'la beraberliğimiz sürecek ve keşmekeş bir hayatın insanı olmayacağız. Allah'ın zikriyle, Allah'ın âyetleriyle beraberliğimiz devam edecek.

Ama savaştan uzaklaşıp, savaş ortamı bitip de emniyete, güvenliğe kavuştuğunuz zaman da savaş öncesi namazınızı nasıl kılıyor idiyseniz, ağır ağır, yavaş yavaş, namaz içinde okuduğunuz âyetlerin mânâlarını düşüne düşüne, âyetlerin bilincine ere ere, ne dediğinizin ne okuduğunuzun, Allah'tan hangi mesajları aldığınızın ve Allah'a hangi sözleri verdiğiniz farkına vara vara namazlarınızı kılın. Namazlarınızı vaktinde kılın. Çünkü namaz mü'minlere belirli vakitlerle farz kılınmıştır. Beş vakit namaz olarak emredilmiştir.

Öyleyse seferde olmadığınız, savaşta olmadığınız, korku içinde bulunmayıp emniyet ve güven içinde bulunduğunuz zamanlarda beş vakit namazın her birerini vaktinde ifa edin. Ekonomik kaygılarla, oyun eğlence gibi boş şeyler peşine düşerek, başka sebeplerle acele etmeyerek doğru dürüst kılın namazlarınızı.

Bir de:

104. "Düşman milleti kovalamakta gevşeklik göstermeyin. Eğer siz acı çekiyorsanız, şüphesiz onlar da sizin çektiğiniz gibi acı çekiyorlar; oysa siz Allah'tan onların beklemedikleri şeyleri bekliyorsunuz. Allah bilendir, Hakîm olandır."

Düşmanla karşılaşmakta, bir düşman topluluğunu aramakta, düşman topluluğunu takip etmekte gevşeklik yapmayın, gevşek davranmayın. Kâfirlerle karşı karşıya gelme konusunda herhangi bir sıkıntınız olmasın. Sakın ha biz onların karşısına çıkamayız, biz onlarla savaşamayız, biz onların hakkından gelemeyiz diyerek onlarla savaş konusunda gevşeklik göstermeyin.

Eğer sizler savaş konusunda acı çekiyorsanız, savaşın acıları sizi sarmışsa, savaş korkusu içindeyseniz bilesiniz ki kâfirler de aynen sizin gibi savaş konusunda sıkıntı çekmektedirler. Savaştan sıkıntı çekenler sadece sizler değilsiniz. Dolayısıyla savaşı sıkıntılı görüp de sakın kâfirlerin egemenliği altında zillet içinde bir hayata razı olmayın. Onlar savaş konusunda acı çektikleri

halde bâtıl bir davaya sabır gösterirlerken size ne oluyor da hak davanız uğruna sabır göstermeyeceksiniz? Halbuki sabredip dayanmak onlardan çok size lâyıktır. Çünkü:

Ayrıca sizin onlardan farklı bir tarafınız da var. Sizler onların Allah'tan istemediklerini istiyor, onların Allah'tan beklemediklerini bekliyorsunuz. Allah'ın kâfirlere hiçbir desteği yoktur. Onlar Allah'ın düşmanlarıdırlar. Ama sizler onlardan farklı olarak Allah'ın dostlarısınız ve onlarla girişeceğiniz bir savaşta sürekli Allah desteğindesiniz. Allah'ın yardımı sizinle beraberdir. İşte bu sizin için, sizin lehinize en bü-yük avantajdır. Evet işte Rabbimizin müjdesi. Kâfirlerin, yahudilerin, hıristiyanların, müşrik dünyanın Allah'tan hiçbir yardım ve destekleri yokken, size ayrıca Allah'ın yardımı da var. Eğer onlar eşit şartlar altında Müslümanlarla bir savaşa girmiş olsalar bile Müslümanlar hep avantajlıdırlar.

105. "Ey Muhammed! Doğrusu, insanlar arasında Allahın sana gösterdiği gibi hükmedesin diye Kitabı sana hak olarak indirdik; hakkı gözet, hainlerden taraf olma."

Kitabın Rasulullah Efendimize hak olarak indirilişi ve hak bir kitapla Rasulullah Efendimizin insanlar arasında bu kitapla hak olarak, âdil olarak hükmetmesi gerektiği anlatılıyor. Bir kere bu kitabın indirilişi haktır, kitap hak olarak, hukuk olarak, tüm hakları, hukukları belirleyici olarak, haklı olarak indirilmiştir.

Hak Allah'ın kitabıdır. Hak sadece Allah'tan gelendir. Allah'tan gelen bu hakka istinat etmeyen her şey bâtıldır, her şey haksızlıktır. İnsanlar arasındaki tüm ihtilaflar bu kitapla çözümlenecek, tüm hakları bu kitap belirleyecektir. Kur'an'ın belirlediği hükümlerin dışında kim hüküm verirse, kim bir yasa belirlemeye kalkışırsa o haindir. Hainlerin yasalarına sahip çıkıp onları savunmak ta hakkı terk etmek olduğundan küfürdür. Evet ben Müslümanım diyen bir kimseye düşen hakka sarılmak, hakla hükmetmek ve bâtıl ehlini ve onların Hakka istinat etmeyen yasalarını savunmaktan uzak durmaktır.

Allah peygamberine ve onun yolunun yolcusu olan Müslü-manlara hak bir kitap göndermiştir. Allah'ın gönderdiği bu hak kitabın savaşın içinde de, savaşın dışında da Müslümanların hayatında hakim olması gerekmektedir. Peygamber ve Müslümanlar savaşın içinde de savaşın dışında da bu kitapla hükmedecekler, bu kitaba sarıla-caklar, savaş ortamında da barış ortamında da kitapsız bir hayat sür-meleri, kitabı ellerine almadan bir hayat yaşamaları, kitaptan habersiz hüküm vermeleri kesinlikle mümkün olmayacaktır. Peygamber ve Müslümanlar kitapla hükmedecekler, kitapla karar verecekler. Kitap-sız Müslümanların

başarıya ulaşmaları, huzur içinde bir hayat yaşa-maları asla mümkün değildir. Kitapsız problemlerin çözümü mümkün değildir. İşte Allah bu kitabı peygambere bunun için göndermiştir.

Peygamber ve Müslümanlar yaşadıkları hayatın hangi prob-lemiyle karşı karşıya bulunurlarsa bulunsunlar, ister ekonomik bir kavganın, ekonomik bir problemin çözümüyle, ister eğitim problemi, ister hukuk problemi, ister siyasal bir savaşın içinde, ister sıcak bir savaşın, ister soğuk savaşın içinde olsunlar, hangi ortamda, hangi problemin çözümüyle karşı karşıya olurlarsa olsunlar problemlerini ancak Allah'ın kitabıyla çözecekler, Allah'ın kitabıyla hükmedecekler ve başarıya ulaşacaklardır. Allah bu kitabı işte bunun için gönderiğini anlatıyor.

Dikkat ederseniz bu âyette ve bu âyetten sonra gelecek âyetlerde anlatıldığına göre Rabbimiz peygamber Efendimize kendisiyle hükmetsin, insanlar arasında adâletle hüküm versin diye hem bu kitabı gönderiyor hem de aynı zamanda bu kitapla nasıl hükmedileceğini, bu kitabın pratik hayatta nasıl uygulanacağını, bu kitabın hayata nasıl indirgeneceğini, bu kitapla hayatın problemlerinin nasıl çözüme kavuşturulacağını da ayrıca peygamberine öğretiyor, gösteriyor. "Bi-ma erakellah" buyuruyor. Allah'ın sana gösterdiği şekilde bu kitapla hükmedeceksin diyor. Dün Allah'ın Resûlü bu kitapla Allah'ın kendisine gösterdiği şekilde hükmediyor, hayatın problemlerini çözüyor, insanlar arasında adâletle hükmünü gündeme getiriyordu. Elhamdülil-lah ki bugün bizim de elimizde hem kendisiyle hayatı düzenleyeceğimiz Allah'ın kitabı var, hem de şu anda bu kitabın hayatta nasıl uygu-lanacağını, nasıl pratize edileceğini bize gösteren Rasulullah Efendimize Allah'ın öğrettiği onun sünneti var.

Öyleyse peygamber yolunun yolcuları olarak bizler de sürekli kitap ve sünnetle beraber olacak, kitap ve sünneti elimizden hiç bırak-mayacak ve hayatın hangi problemiyle karşı karşıya bulunursak bulunalım, savaş problemi mi, barış ortamı mı, ekonomik bir problemin çözümü mü, hukuk probleminin halli mi, kılık kıyafet probleminin halli mi, siyasal bir bakış açısı geliştirme derdi mi, toplumsal bir tavır belirleme, ailevi bir geçimsizliğin çözüme kavuşturulması mı, hayatın nasıl değerlendirileceği, nasıl yorumlanacağı konusu mu, hangi problemle karşı karşıya bulunursak bulunalım Allah'ın kitabı ve onun pratiği olan Resûlünün sünnetine başvurmak zorundayız. İşte Allah kitabı bunun için indirmiştir.

Bu âyetten anlıyoruz ki Rasulullah Efendimizin insanlar arasında Allah'ın gösterdiği şekilde hüküm verme, içtihatta bulunma yetkisi vardır. Ve işte bu bölüm Rasulullah Efendimizin Allah'ın kitabına dayanarak ve Allah'ın kendisine gösterdiği biçimde insanlar arasında verdiği bir hükümle alâkalı

inmiştir. O hükümle alâkalı Rabbimizin bir uyarısını ihtiva etmektedir. Rabbimiz burada Rasulullah Efendimize ve kıyamete kadar onun örnekliğinde bir hayat yaşamak zorunda olan bizlere insanlar arasında hükmederken âdil davranmamızı, hainleri asla savunmamamızı, hainlerden yana olmamamızı emrediyor. Ey peygamberim, ve ey peygamber yolunun yolcuları, ben size bu kitabı onunla aranızda hükmedesiniz, bu kitaba sarılasınız ve tüm problemlerinizi onunla çözümleyesiniz diye gönderdim. Sakın ola ki bu kitabı bir kenara bırakıp da, bu kitabın pratiği olarak peygambere öğrettiğim bilileri, peygamberin sünnetini bir kenara alıp ta birilerinden bilgilenmeye kalkışmayın.

Birilerinin yasalarıyla hükmetmeye, birilerinden çözüm önerileri dilenmeye kalkışmayın. Sakın ha sakın Allah kitabını, Allah yasalarını beğenmeyen zalimlerin hainlerin hükümlerine tabi olmayın. Zalimlerin, hainlerin hayat tarzlarını benimseyerek, onların istedikleri gibi bir hayattan yana olarak onları desteklemeyin, onların savunucusu olma-yın. Allah'ın gönderdiği hayat programından razı olmayarak kendi he-vâ ve heveslerini din kabul edip kendi kendilerine hainlik yapanlardan olmayın. Onlarla birlik olarak, onların bu tavırlarını kabul ederek onlara destek vermeyin.

Allah diyor ki peygamberim, kesinlikle hainlerin savunucusu olma. Hangi milletten, hangi dinden olursa olsun hainleri savunarak hak sahiplerine düşmanlık etme. Hainlerin avukatlığını yapma. Çünkü kendisini savunmayan birisinin savunulması hiç de doğru değildir. Başkalarına karşı böyle davranan bir kimse aslında kendisine karşı namus dışı davranmış demektir. Kendi vicdanına karşı haince davranan elbette başkalarına karşı da aynı davranışı sergilemekten çekinmeyecektir.

Medine'de Ensâr'dan bir Müslümanın yanında misafir olarak bulunan Zafer oğullarından Tu'me Bin Ümeyrik isminde bir zât komşusu Katade Bin Mumanın evinden bir un dağarcığı ve içinde bir zırh çalar ve onu bir yahudi'ye emânet olarak bırakır. Sonra çalınan bu zırh yahudi'de bulununca, yahudi bunun kendisine Tu'me tarafından teslim edildiğini, kendisinin hırsızlıkla ilgisinin olmadığını söyler. Tu'-menin kabilesi, akrabaları da Rasulullah Efendimize gelerek akraba-ları olan Tu'menin temiz olduğuna, asla böyle bir şeyi yapmadığına, hırsızın yahudi olduğuna şehâdette bulunurlar. Allah ve Resûlüne iman etmiş bir Müslüman olan Tu'me ve onun dini adına yahudilerle mücadele etmesi konusunda Rasulullah Efendimizden ricada bulunurlar. Allah'ın Resûlü de onların bu şehâdetlerine inanarak yahudi'-nin aleyhine hüküm vermeye yönelince Rabbimiz işte bu âyetleri indiriyordu. Peygamberim sakın hainleri savunma buyurarak Tu'me ve kavminin bu konudaki hainliklerini ilan ediyordu. Bunun üzerine Tu'me tevbe edip yaptığından dönecek yerde Mekke'ye kaçıp müşriklere katılmıştır.

106. "Allah'tan mağfiret dile, Allah bağışlar ve merhamet eder."

Zâhirdeki Tu'me ve kavminin şehâdetiyle haksız bir haini savunmaya, bir haini savunarak suçsuz ve temiz birisini suçlandırmaya yönelmeden ötürü Rabbine istiğfarda bulun, çünkü Allah kendisine yönelip af dileyenlere karşı Ğafûr ve Rahîmdir. Evet haksız oldukları halde müvekkillerini haklı çıkarmaya çalışan, kanun karşısında hainleri temize çıkarmaya çalışan avukatların durumu da anlatılıyor bu âyet-i kerîmede.

107. "Kendilerine hainlik edenlerden yana uğraşmaya kalkma, Allah, hainlikte direnen suçluyu sevmez."

Günah işleyerek nefislerine hainlik etmiş olanları asla savun-ma peygamberim. Onlar günah işleyerek, hainlik yaparak kendi kendilerine zulmetmektedirler. Çünkü Allah hainlik eden, hainliklerinde ısrar eden, tevbe ederek hainliklerinden vazgeçmeyen günahkârları asla sevmez. Günahta ısrarlı davranan, günahtan vazgeçmeyen hainleri Allah sevmezken, bir Müslüman nasıl sevebilir? Allah'ın müdafaa etmediklerini bir Müslüman nasıl müdafaa edebilir?

Paralarına karşı, mallarına karşı, hanımlarına ve çocuklarına karşı hain davranan, onlarla ilişkilerini Allah'ın istediği gibi ayarlamayan, Allah'ın kendisine emânet ettiği dine karşı, kitaba karşı, peygambere karşı hain davranan, tüm emânetlere hıyanet eden, emânetlerle alâkalı emânetin sahibinin diskalifiye ederek yaşayan insanlara gerek hain davrandıkları konularda, gerekse başka konularda asla destek olmayacağız. Hıyanetlerinde yardımcı olmayacağız.

108. "Allah'ın rızası olmadığı sözü gece kurarlarken, onu insanlardan gizliyorlar da kendileriyle beraber olan Allah'tan gizlemiyorlar. Allah işlediklerinin hepsini bilmektedir."

Bunlar insanlardan hainliklerini gizlerler de Allah'tan gizlemezler. İnsanlardan utanırlar, insanlardan korkarlar da Allah'tan utanıp korkmazlar. Bu halleriyle onlar Allah'ın gücünün kuvvetinin olmadığını zannediyorlar. Halbuki Allah'ın razı olmayacağı o komployu geceleyin uydurup düzerlerken Allah onlarla beraberdi. Bilmiyorlar mı ki Allah onları da yaptıklarını da ilmiyle kuşatmıştır.

İşledikleri suçlarını belki insanlardan gizleyebilirler. Belki peygamberi kandırmış, toplumun gözünden kaçırmış, işi kılıfına uydurmuş, herkesi diskalifiye etmiş olabilirler. Ama Allah'ı diskalifiye etmeleri, Allah'tan gizlemeleri mümkün değildir. Allah her an kendilerini gördüğü halde, her şeylerine muttali olduğu halde hainler insanlardan gizleyip utanıyorlar da Allah'tan utanmıyorlar.

Evet öyleyse her ne kadar bu âyetler münâfıklara bir hitapsa da aynı zamanda kendimize de bir hitap kabul edip sürekli Allah kontrolünde bir hayat

yaşadığımızı unutmayacağız. Kendimizi Allah murakabesinden uzak bir hayatın mahkûmu etmemeliyiz.

109. "İşte siz dünya hayatında onları savunuyorsunuz ama, kıyamet günü onları Allah'a karşı kim savunacak? Veya onların vekaletini kim üzerine alacaktır?"

Bu hainler, bu Allah yasalarını reddedenler, Allah'ı atlattıklarını zannedenler, bu Allah düşmanları Müslümanların aleyhinde gizli gizli komplolar düzenlerlerken, Müslümanların aleyhinde kendi aralarında toplantılar düzenleyerek gizli gizli, haince planlar hazırlarlarken gelin görün ki Müslümanlar halâ bu adamlar hakkında iyi şeyler düşünüyorlar. Müslümanlar halâ bu insanlar şöyle iyidir, böyle insancıldır filan diyorlar. Onlara dostluktan yana bir tavır sergiliyorlar. Onlarla iyi ilişkiler kurmadan yanalar. Bakın Allah Müslümanlara diyor ki: İşte ey Müslümanlar, sizler öyle kimselersiniz ki bu tür hainleri dünya hayatında savunuyorsunuz. Farz edin ki bu dünya hayatında bu adamları savundunuz, onlar adına savunmada bulundunuz. Peki ya kıyamet gününde Allah'a karşı onları kim savunacak? Yahut Allah huzurunda kim vekil olabilecek onlara? Allah'ın bu tür hainlere vaki olacak azabından kim kurtarabilecek onları? Dünyada avukatlığını yaptığınız bu insanlara Allah huzurunda da avukatlık yapabilecek misiniz? Savunabilecek misiniz onları?

Ya da haydi dünya hayatında zâhirlerine bakarak, kalplerindeki size olan kinlerini, size karşı gizli gizli kurdukları komploları bilmediğiniz için onları savunup onlar lehine bir hüküm verseniz bile ve bu hainler yalan beyanlarıyla sizi kandırarak dünyada kendilerini kurtarmış olsalar bile öbür tarafta ne yapacaklar? Her şeyin açığa çıktığı bir günde Allah'ın sorgulamasından ve azabından kim kurtaracak onları? Neyine güveniyor bu adamlar?

Öyleyse ey haksızları, hainleri, suçluları, günahkârları savunanlar, bilesiniz ki dünyada onlar adına yaptığınız savunmalarda, mücadelelerde asla onları kurtarmış olmadığınız gibi, aksine onların sorumluluklarına ortak olarak onların veballerini yüklenerek kendi kendinize zulmetmiş olduğunuzu unutmayın diyor Rabbimiz. Bununla beraber böyle bir yanlışlığa düştüğünüz zaman da büsbütün ümitlerinizi de kesmeyin:

110. "Kim kötülük işler veya kendine yazık eder de sonra Allah'tan bağışlanma dilerse, Allah'ı merhamet sahibi olarak bulur."

Kim bir kötülük işler de, kim bir başkasına kötülük yapar veya şirkten başka bir günah işler, yahut kendi kendine zulmeder, yâni şirke düşerek kendi kendisine zulmederse. Arkadaşlar insanın kendi nefsine zulmetmesi, kendi kendisine zulmetmesi demek insanın kendisini Allah'a kulluk ortamının dışına çıkarması, Allah'ın istemediği bir hareket tarzının içine girmesi, Allah'ın kendisini görmek istemediği bir atmosferde bulunması demektir. Allah'ın

kendisi için çizdiği yaşam biçiminin dışında nefsinin hevâ ve hevesleri istikâmetinde bir hayat yaşaması demektir. Allah'ın kitabını bırakarak, Resûlünün örnek kulluğunu terk ederek bir kişinin kendi istek ve arzuları peşinde bir hayata yönelmesi onun hayrına değildir. Bir insanın hayrı onun yaratıcısının belirlediği hayatın içinde olmasıdır.

Eğer bir insan hayatını, zamanını, imkânlarını, fırsatlarını, elini, ayağını, gözünü, kulağını, aklını, fikrini, kalbini, düşüncesini, iradesini, seçimini yaratıcısının emrine teslim eder, kendisi adına yaratıcısının seçimini seçim kabul ederse işte bu onun hayrınadır. Ama tüm bunları Allah'ın emrine değil de kendi aklının, düşüncesinin emrine teslim ederse işte bu da onun için hayır değil, kazanç değil kayıptır.

Evet Allah'a teslim olmayarak, Allah'ın belirlediği bir hayata yönelmeyerek, günah işleyerek, kendi kendisine zulmeden, kendi kendisini cehennem yolunda tutan, kendi kendisini ateşe götüren, kendi kendisine yazık eden, kendi kendisini boşa harcayan, ama sonra da aklını başına alarak bu yaptığından vazgeçerek Allah'tan mağfiret dilerse, bağışlanmasını dilerse Allah'ın kendisine Ğafûr ve Rahîm olduğunu görecektir. Allah böyle günahlarından dönen kulunu affedecektir. Arkadaşlar, gerçekten biz kullarına Rabbimizin en büyük lütfu-dur bu.

Çünkü insan yaratılış gereği, fıtrat gereği günah işleyebilme özelliğindedir. Öyle yaratılmıştır. İnsan melek gibi tamamen günah işleme özelliğinden uzak bir varlık değildir. İşte bizi böyle yaratan, bizim fıtratımızı herkesten daha iyi bilen yaratıcımız bize din gönderirken bi-zim bu fıtratımızı göz ardı etmiyor. Bizim fıtratımıza uygun bir din, bir hayat programı gönderiyor. Bizim günah işleyebileceğimizi bilerek günahtan kurtulma yollarını da bize gösteriyor.

Öyleyse asla unutmayalım ki Rabbimiz bizi böyle sürekli bir günah psikozu altında ezilmekten kurtarıyor, bize arınma yollarını, tevbe ve dönüş yollarını da gösteriyor.

Şu anda herkesin günahtan kurtulma yolları açıktır. Eğer kul olarak biz bizi zarara götürecek, bizi cehenneme götürecek bir hare-kette bulmuşsak hemen arkasından tevbe eder, Rabbimize döner, bu yaptığımızdan pişman olur ve bir daha yapmamak üzere yalvarır yakarırsak, Rabbimizin bağışlamasına teslim olursak, kesinlikle bilelim ki Allah bizi affedecektir. Bu sadece Müslümanlar için değil top yekun insanlık için bir lütuftur. İnsanlar, işledikleri günahlar ne olursa olsun, ne kadar olursa olsun eğer ondan vazgeçip bir daha o günahlara dönmemek üzere Allah'a yönelirlerse Allah'ı Ğafûr ve Rahîm bulacak-lardır. Ama kesinlikle Allah'ın Ğafûr ve Rahîm oluşu da sizi aldatma-sın. Çünkü:

111. "Kim günah işlerse bunu ancak kendi aleyhine yapmış olur. Allah bilendir, Hakîm'dir."

Kim bir kötülük yaparsa, kim bir günah işlerse ancak kendi aleyhine işlemiştir. İşlediğinin cezasını çekecek, sonucuna katlanacak olan kendisidir. Kötülük işleyen kişi kendi kendisine yazık etmektedir. Kendi kendisini ateşe atmaktadır. Allah herkesin ne işlediğini, ne niyet taşıdığını, yaptıklarına karşılık kendisine nasıl bir ceza vereceğini çok iyi bilendir. Allah hikmet sahibidir, yaptığı her işi bir hikmetle yapandır ve işlediklerinden ötürü günahkârları cezalandırması da Rabbi-mizin hikmeti gereğidir.

112. "Kim yanılır veya suç işler de sonra onu bir suçsuzun üzerine atarsa, şüphesiz iftira etmiş, apaçık bir günah yüklenmiş olur."

Kim bir hata (Küçük günah) ya da büyük bir günah işler de, sonra da işlediği bu suçu suçsuz, temiz bir kimsenin üzerine atarsa muhakkak ki ona büyük bir iftira etmiş ve apaçık bir vebal, bir günah yüklenmiş olur. Gerek yapmadığı bir günahla başkalarını suçlamak şeklinde, gerekse kendi işlediği bir suçu, bir günahı başkalarının üzerine atmak şeklinde olsun gerçekten bu büyük bir iftiradır. Adam kendisi bir suç işliyor, bir hırsızlık yapıyor, sonra da kendisini temize çıkarabilmek için adâletten, doğruluktan uzaklaşıyor ve onu suçsuz birisinin üzerine atıyor. Bu gerçekten çok kötü bir şeydir. Toplumda işlenen bir suçun suçsuz birisinin üzerine atılması, suçlunun suçsuz, suçsuzun da suçlu makamında görülmesi toplum içinde tüm dengeleri alt üst edip, toplumu büyük bir kargaşaya sürükler.

Halbuki bir Müslümanın böyle bir yola tevessül etmesi onun için en büyük bir kayıptır. Çünkü bir Müslüman kendi aleyhine bile olsa, babasının, anasının, yakın akrabalarının, kavminin, kabilesinin zararına bile çıksa verdiği hükümlerinde doğruluktan, haktan, adâletten ayrılmaması gerekmektedir. Önceki âyetlerde demeye çalışmıştım, bir Müslüman karşısındaki bir yahudi bile olsa, bir hıristiyan, bir dinsiz, bir ateist bile olsa vereceği hükmünde haktan ayrılmaması gerekiyor.

Ama bakın ki Müslüman olduğunu, Allah ve Resûlüne itaat ettiğini söyleyen bir adam ve onun kavmi işlediği hırsızlık suçunu o suçla ilgisi olmayan suçsuz bir yahudi'nin üzerine atarak, ırkçılık zihniye-tiyle peygambere yanlış beyanlarda bulunarak peygamberi yanıltma ve suçsuz birisinin suçluluğuna hükmetmesine sebep olmaya çalı-şıyorlardı.

113. "Ey Muhammed! Eğer sana Allah'ın bol nîmeti ve rahmeti olmasaydı, onlardan birtakımı seni sapıtmağa çalışırdı. Halbuki onlar kendilerinden başkasını saptıramazlar, sana da bir zarar veremezler. Allah

sana Kitab ve hikmet indirmiş, sana bilmediğini öğretmiştir. Allah'ın sana olan nîmeti ne büyüktür.”

Eğer Allah’ın lütfuyla sana vahiy göndererek seni bilgilendirme nîmeti olmasaydı, rahmetiyle Rabbin seni korumasaydı o hainlerden bir grup seni saptırmış gitmişti. Halbuki Allah’ın sana rahmeti ve seni koruması karşısında o hainler kendilerinden başkasını saptırıp kandıramaz. Sen Allah’a dayandığın sürece, senin hareket noktan vahiy ol-duğu sürece, sen insanlar arasında Allah’ın kitabıyla hükmettiğin sürece kimse seni saptıramaz. Onlar sana hiçbir zarar veremezler. Çün-kü Allah sana kitabı ve hikmeti indirmiş ve sana bilmediklerini öğret-miştir. Rabbinin sana olan lütufları pek çoktur.

Allah’ın Resûlü insanların arasında hükmediyordu. Ama bili-yoruz ki Allah’ın Resûlü bir insandı ve gaybı da bilmiyordu. Allah’ın Resûlü kalplerden geçenleri bilmez ki. O ancak zâhire göre hükmeder, davacılara göre, davacıların beyanlarına göre hüküm verirdi. Kendisi de ısrarla bunu söylüyordu. Ey Müslümanlar eğer ben sizin hakkınızda bir hüküm verirsem bu sizin bana getirdiğiniz bilgiler ve beyanlar doğrultusunda olacaktır. Ben hiçbir zaman sizin getirdiğiniz bilgilerin dışına çıkarak, içlerinizde sakladıklarınıza muttali olarak hüküm veremem. Ben böyle bir yetkiye sahip değilim. Binaenaleyh da-valaştığınız ve benden hüküm istediğiniz konularda bana doğru bilgiler getirin diyordu. Haklı olarak Allah’ın Resûlü gaybı bilmediği için, işin arka planını bilmediği için kendisine gelen davalı ve davacıların ifadeleri neyse ona göre hükmünü veriyordu.

Nitekim İmam Buhârî’nin rivâyet ettiği bir hadislerinde Allah’ın Resûlü şöyle buyurur:

“Şunu iyi biliniz ki ben bir insanım. Sizin aranızda sizden işittiğime göre hüküm veririm. Olabilir ki sizden biriniz kendi delilini karşısındakinden daha iyi bir şekilde açıklar ve ben de onun lehine hüküm verebilirim. Her kime bir Müslümanın hakkını hükmedip vermiş olursam bilesiniz ki o ateşten bir parçadır. İster onu yüklenip gitsin, isterse onu bıraksın.”

Öyleyse buradan şunu anlıyoruz ki davalı ve davacı kendisine gelerek aralarında hüküm verdiği konularda Allah’ın Resûlü asla sorumlu değildir. Onların yanlış beyanlarına göre verilen hükümden sorumlu olanlar o beyan sahipleridir. İfadelerindeki yanlışlık ve yamukluklardan Rasulullah değil kendileri sorumlu olacaklardır. Öte âlemde bu yanlış beyanlarının cezasını çekeceklerdir. Ama bakın bu dünyada da Rabbimiz böyle bir hırsızlık olayında insanların verdikleri yanlış beyanlarla Rasulullah Efendimizin bir yanılgı içine düşerek, yanlış bir hüküm vererek suçsuz olan bir yahudi’yi suçlandırma durumuna düş-mekten koruyuverdi. Irkçılık yaparak onu yanıltmak isteyenlerin

planlarına, komplolarına Allah fırsat vermedi. Rabbimiz fazlıyla, rahmetiyle peygamberini bilgilendirerek, gönderdiği bu âyetleriyle konuya müdahale ederek işi açığa çıkarıverdi.

Eğer Rabbimizin rahmeti ve lütfu olmasaydı, eğer zamanında âyet göndererek bu konuda peygamberini uyarmasaydı, komplocuların iç yüzlerini açıklamasaydı onlar verdikleri yamuk beyanlarıyla suç-luyu suçsuz, suçsuzu da suçlu gösterecekler, sana da böylece hüküm verdirecekler ve seni saptıracaklardı. Allah vahyiyle buna engel oldu.

Öyleyse insanlar her ne zamanki Allah'ın vahyiyle hareket etmezler, Allah'ın kitabıyla hüküm vermezler, Allah'ın kitabından habersiz hükümler vermeye başlarlarsa kesinlikle bilelim ki o toplumda suçlular suçsuz, suçsuzlar da suçlu durumuna düşürüleceklerdir. Şu anda bunun en acı örneklerini yaşıyoruz.

Ama bakın Allah'ın vahyi insanların imdadına yetişti de onları bir yanlış karar vermekten kurtarıverdi Rabbimiz. Peygamberini bir yanılgıya düşmekten kurtarıverdi Rabbimiz. Allah'ın kitabıyla hareket ettiği sürece peygamber menfaatlerini ön plana çıkararak peygamberi saptırmaya çalışanlara karşı peygamber her zaman korunmuştur. Eğer biz de her işimizde, her kararımızda, her hükmümüzde Allah'ın vahyine müracaat edersek bilelim ki biz de yanlışlara düşmekten Rabbimiz tarafından korunacağız demektir. Allah sana kitabı ve hikmeti, kitabın pratikte nasıl uygulanacağını, hangi âyetin hangi problemi nasıl çözeceğini, kitabın pratik hayatta nasıl indirgeneceğini yâni sünneti vermiştir. Ve de Allah sana bilmediklerini öğretmiştir. Bilgi tümüyle Allah'tandır. Bilginin kaynağı Allah'tır ve insana bilmediğini öğreten odur.

114. "Ancak sadaka vermeyi yahut iyilik yapmayı ve insanların arasını düzeltmeyi gözeten kimseler müstesna, onların gizli toplantılarının çoğunda hayır yoktur. Bunları Allah'ın rızasını kazanmak için yapana büyük ecir vereceğiz."

Onların fısıltılarının, gizli gizli konuşmalarının pek çoğunda hayır yoktur. O insanlar kendi kavimlerinden birisinin işlediği suçu başkalarının üzerine atarak arkadaşlarını temize çıkarmak için toplanıyorlar, hak hilafına komplolar kuruyorlar, kendilerince birtakım hesap kitap içine giriyorlardı. Rabbimiz buyuruyor ki bu adamların böyle gece gizli gizli fesatçılık adına toplanıp başkaları üzerinde yaptıkları konuşmalarının çoğunda hayır yoktur. Rabbimiz onların böyle gizli gizli toplanarak, hile ve tuzaklar düşünerek, bu hırsızlık olayıyla alâkalı yanlış ve düzmece beyanlar hazırlayarak, hile ve tuzaklar kurarak peygamberi saptırmaya yönelik gerçekleştirdikleri bu toplantılarının hiçbirisinde hayır olmadığını anlatıyor.

Dün peygamberi yanıltacak bu tür toplantıları münâfıklar yapıyorlardı, şu anda da Müslümanların önünü tıkamak, Müslümanların nefesini kesmek, Müslümanlara hayat hakkı tanımamak, Müslümanların defterini dürmek, yeryüzünde, Allah'ın arzında Allah'ın kullarının Allah'a kulluklarını engellemek, Müslümanlara Allah egemenliğinde Müslümanca bir hayatı yasaklamak üzere şu anda da kâfir ve müşrik dünyada yapılan tüm toplantıların hiçbirisinde hayır yoktur. Müslümanları yok etmek üzere alınan kararların, düzenlenen komploların hiçbirisinde hayır yoktur.

Peki bunlarda hayır yoktur demek ne demektir? Yâni bunların, bu toplantıların, bu birlikteliklerin, bu planların, bu tuzakların hiçbirisi başarıya ulaşmayacaktır. Kâfirlerin Müslümanlara yönelik tüm toplantıları, tüm plan ve programları boşa çıkacaktır. Bu toplantıların hiçbirisi kâfirlere bir hayır getirmeyecektir. Bunların kendi kazdıkları kuyuya kendilerinin düşeceğini ve Müslümanlara asla bir zarar veremeyeceklerini anlatıyor Rabbimiz.

İnsanların gece ya da gündüz, gizli ya da açık yaptıkları toplantılardan sadece şunların hayırlı olduğunu ve başarıya ulaşacağını, diğerlerinden istisna ederek şöyle anlatıyor Rabbimiz:

Ancak bir sadaka vermeyi, yahut bir iyilik yapmayı, bir maruf gerçekleştirmeyi veya insanların arasını ıslah edip düzeltmeyi emreden toplantılar başkadır. Bu üç işten başka sebeplerle toplanıp gizlice konuşanların konuşmalarında hayır yoktur diyor Rabbimiz.

Bir toplantı ki o toplantının hedefi bir sadaka gerçekleştirmek-se. Eğer bir toplantı da sadaka emrediliyorsa, yâni o toplantıda tasdik ehli olmaya çağrıda bulunuluyorsa, gelin Allah'ı tasdik edelim, gelin Allah'a iman iddialarımızda sadakat ehli olalım, gelin mallarımız ve canlarımız konusunda Allah'ın söz sahipliğini kabullenelim, gelin daha iyi Müslüman olalım, gelin bu hayatı Allah için yaşayalım, gelin Allah için fedâkârlıkta bulunalım diyerek sadakaya, sadakate çağrının olduğu toplantılarda hayır vardır, bu tür toplantılar ancak başarıya ulaşacaktır bir.

Bir de hedefi marufu emretmek olan toplantılar. Allah'ın güzel dediklerini, maruf dediklerini emretmek, Allah'ın emirlerini hayata geçirmek, Allah'ın yasaları istikâmetinde hayatı düzenlemek, Allah egemenliğinde bir hayata teşvik etmek, Müslümanları daha iyi Müslümanlaştırmak, kâfirleri de Müslümanlığa dâvet etmek üzere yapılan toplantılarda da hayır vardır, bereket vardır, Allah o toplantıları başarıya ulaştıracaktır iki.

Bir üçüncüsü de, bir toplantı ki o toplantı da insanların arasını ıslah, insanların arasını bulmak niyeti varsa işte bu toplantıda da hayır vardır. Yâni

eğer Müslüman bir toplumda insanlar birbirlerine dargın hale gelmişlerse, insanlar birbirlerine karşı problemli bir hale gelmişler, kardeşlik ilişkileri bozulmuş ve beraberlikleri birbirlerinin cehennemine sebep olacak bir noktaya gelmişse, birbirlerine zulmetmeye başlamışlarsa, kardeşlikleri zedelendiği için Allah'ın gazabını celp edecek bir toplum yapısına dönüşmüşse toplumları o zaman onların aralarını ıslah ederek, onlar arasında sulh ve barışı gerçekleştirecek bir toplantı yapılıyorsa işte bu toplantı da başarıya ulaşacaktır.

Tabii sadece insanların kendi aralarını bulup ıslah değil, aynı zamanda insanların Allah'la araları açılmışsa, Allah'ın kitabıyla araları dargınlaşmışsa, peygambere küsmüşler ve ilgiyi kesmişlerse bu konuda da arayı bulmak üzere yapılan toplantılar hayırlı ve bereketli olacaktır.

Ama unutmayalım ki her kim de bunları Allah için yaparsa ona büyük bir ecir verilecektir. Bu eylemler toplumda yapılıyor ama Allah için ve Allah'ın gösterdiği ölçüler içinde yapılmıyorsa bunlarda da hayır yoktur, bunlar da başarıya ulaşmayacaktır. İşte görüyoruz, Müslümanlar arasında toplantılar yapılıyor, kararlar alınıyor, yığınlarla sada-kalar, zekâtlar toplanıyor, aman şuraya şu kadar verelim, aman şu hizmeti destekleyelim deniyor, milyarlarca para toplanıyor ama bu paralar Allah'ın istediği yerlere Allah'ın istediği biçimde harcanmadığı için, hattâ kimi zalimlerin el attıkları kurban derileri ve yardımlar Allah'ın istemediği bir hayat programını toplumda egemen kılmak üzere kanalize ediliyor ve sonunda hiçbir hayrı olmuyor.

Sadakalar Allah'ın istediği yerlerde harcanmak üzere olacak, maruf da Allah'ın dini olacak. Maruf diye insanlara emredilenler Allah'ın kitabı ve Resûlünün sünneti değilse, falanların kitaplarını, filanların sözlerini insanlara anlatmak üzere toplantılar yapılıyorsa bunların da hayrı olmayacaktır, olmamaktadır işte görüyoruz.

Sulh da her şeyden önce Allah'la olacaktır. Allah'la barışmadan, Allah'ın kitabıyla barışmadan, Allah'ın elçisinin sünnetiyle barışık bir duruma gelmeden, Allah'ın diniyle aramızı ıslah etmeden, dinle, kitap ve sünnetle aramızdaki ayrılığı kaldırmadan, küskünlüğe son ver-meden, insanları ilk önce buna dâvet etmeden sun'i beraberliklerin de hiçbir değeri olmayacaktır.

Tirmizi'nin rivâyet ettiği bir hadislerinde Rasulullah Efendimiz şöyle buyurur:

"Ademoğlunun Allah'ı zikretmesi, marufu emredip münkerden nehy etmesi hariç tüm sözleri aleyhinedir."

Yine bir başka hadislerinde Allah'ın Resûlü şöyle buyurmaktadır.

"Oruçtan, namazdan ve sadakadan daha hayırlı amel insanların arasını düzeltmektir"

İnsanların gerek birbirleriyle aralarını ıslah edip düzeltmek, gerekse Allah'la aralarını düzeltmek çok hayırlıdır. Tabi unutmayacağız ki Allah ile arası bozuk olanların insanlarla aralarının iyi olması mümkün değildir. Allah'la barışık olmayanların insanlarla barışık olmaları kesinlikle mümkün değildir. Öyleyse önce insanları Allah'la barışık ve tanışık hale getirmeye çalışacağız. İnsanları Allah'ın kitabı ve elçisinin sünnetiyle tanıştıracağız ki kendi aralarında barış sağlansın.

115. "Doğru yol kendisine apaçık belli olduktan sonra, Peygamberden ayrılıp, inananların yolundan başkasına uyan kimseyi, döndüğü yöne döndürür ve onu cehenneme sokarız. Orası ne kötü bir dönüş yeridir!"

Kim kendisine dosdoğru yol belli edildikten sonra yâni kitap sünnet, Allah'tan gelen ilim ve hikmet kendisine ulaştıktan sonra peygambere karşı gelir, Allah ve Resûlüne, Allah'ın kitabına ve peygamberinin sünnetine muhalefet eder ve mü'minlerin yolundan başka bir yola uyarsa, Rasul ve mü'minlerin üzerinde oldukları sırat-ı müstakimi terk eder ve başka başka yollara tabi olursa biz onu döndüğü tarafa çevirir, kendisinin dost kabul ettiklerini ona dost yapar, onu onların kucağına terk eder, velî bildiklerine onu kul köle yapar ve onu cehenneme basıp yaslayıveririz. Evet peygamberin ve mü'minlerin yolu olan İlamdan vazgeçip onun dışında seçtiği yolu ona açarız da sonunda onu cehenneme yuvarlayıveririz. Ne kötü bir dönüş yeridir o cehen-nem? İşte o hain tu'me Allah tarafından suçluluğu açığa çıkarılınca peygambere düşman kesilip Mekke'deki müşriklere katılarak peygamber aleyhinde düşmanlığa dönüverdi.

Şak, şikak, şaklanmak, ayrılmak, parçalanmak anlamlarına gelmektedir. Peygamberden ve onun yolundan ayrılmak, parçalanmak demektir. Âyetin ifadesinden anlıyoruz ki peygambere muhalefet Allah'a muhalefettir. Peygambere karşı gelen Allah'a karşı gelmiş demektir. Yine anlıyoruz ki Rasulullah'a muhalefet müminlerin yoluna muhalefettir. Müminlerin yolunu reddetmek de Rasulullah'ı reddetmek anlamına gelmektedir.

116. "Allah kendisine ortak koşulmasını elbette ba-ğışlamaz, bundan başkasını dilediğine bağışlar. Allah'a ortak koşan kimse derin bir sapıklığa sapmış olur."

Şüphesiz ki Allah şirki, kendisine ortak koşulmayı asla bağış-lamaz, bundan başkasını dilediği kimse için bağışlar. Aynı sûrenin 48. âyetinde de aynı konuyu anlatmıştı Rabbimiz. Her iki âyetten de anlı-yoruz ki Rabbimiz kendisine şirk koşulmasını asla affetmiyor. Rabbi-mizin asla affetmediği, affetmeyeceği günah küfür ve şirktir. Küfrün ve şirkin dışındaki günahları

kullarından dilediğine affedeceğini anlatıyor Rabbimiz. Evet her kim Allah'a şirk koşarsa artık o haktan, hidâyetten, İslâm yolundan çok uzak, çok derin bir sapıklığa düşmüştür. Dünya ve âhiretini yitirmiş, berbat etmiştir.

Küfür ve şirkin affedilmeyeceği anlatılıyor. Ama tabii Kur'an'ın başka âyetlerinde küfür ve şirkin de şu şartla affedileceğinin anlatıldığını görüyoruz. Küfür ve şirk içinde bir hayat yaşayan kişi eğer böyle bir hayattan vazgeçer, tevbe eder, İslâm'a döner, Rabbine yönelir ve onun istediği bir hayatı yaşamaya başlarsa işte o zaman Allah da onun küfür ve şirk günahlarını affedecektir. Yâni şu anda ve her zaman insanların dönüş imkânları vardır, tevbe imkânları mevcuttur. Ama önlerinde böyle bir dönüş imkânları varken bir kimse bu fırsatı kullanmayarak, Allah'ın kendisi için açtığı bu rahmet kapısından istifade etmeyerek küfür ve şirk içinde ölüp giderse, kâfir ve müşrik olarak Allah'ın huzuruna gelirse, Allah'ın razı olmadığı bir hayat yaşamış olarak huzura çıkarsa artık Allah onu affetmeyecektir.

117. "Onlar Allah'ı bırakıp tanrıçalara taparlar, ve onlar inatçı şeytandan başkasına dua edip tapınmıyorlar"

Müşrikler Allah'a kulluğu bırakırlar da dişilere dua ederler, di-şilere ibâdet ederler. Kadınlara, kancıklara taparlar onlar. Yâni şeh-vetlerini putlaştırırlar. Aslında bu adamlar kendi nefislerine, kendi he-vâ ve heveslerine tapınmaktadırlar. Müşriklerin hayatında hâkim güç, kadınlar ve şehvetleridir. Müşrikler için şehvet ve ona hitap eden kadınlar her şeydir. Şehvetlerini tatmin ettiği için bir bakarsınız kadınlara öylesine değer verirler ki, ama bir de bakarsınız ki o değer verip tanrılaştırdıkları kadın rezil, rüsva, perişan, pespaye bir hayatın içindedir. Tanrılaştırdıkları kadını çok kötü bir yaşantının içine atmışlardır.

Aslında onların tanrılaştırdıkları şu hayatta yaşayan kadın cinsinin bizzat kendisi değildir. Onların değer verip tanrılaştırdıkları kadının kendisi değil hayalidir. Kadının hayaline tapınırlar onlar. Tüm hayatlarında bu kadın hayali vardır. Reklamlarda o hayali kadın vardır, dâvetlerinde o vardır, çağrılarında hep o vardır. Şehvetlerini tahrik eden o güzel görünümüyle, o cazip fiziğiyle, o çekici sesiyle o hayali kadın insanlığın tanrılığı rolünde onlara bir şeyler verirken, insanların gözlerinde, gönüllerinde taht kurarken ama beri tarafta hayatta yaşayan gerçek kadınlarda o hayali kadındaki büyüleyici güzelliği, o endamı, o şen şakraklığı, o zevk ü sefayı bulamadıkları için o kadınlar erkekleri tarafından ezilmeyi, kötülenmeyi, horlanmayı, itilip kakılmayı hak etmiş bir konuma indirgenmektedirler.

Adamların değer verip tanrılaştırdıkları kendi kadınları değil hayallerinde yaşattıkları kadınlardır. Çünkü işte görüyoruz, kadını putlaştıran, kadınlara çok büyük değerler verdiklerini iddia eden şu müşrik dünyanın, şu yahudi ve

hıristiyan dünyanın aynı zamanda değer verdiklerini iddia ettikleri kadını sosyal hayatta evinden, ailesinden kopararak en değersiz, en basit işlerde çalıştırarak onu ne hale düşürdüğünü görmekteyiz değil mi? Bu işin en üst düzeyde uygulandığı ülkelere bir göz atın. Kadın her şeydir, kadın değerlidir, kadına hak verilmelidir, kadın hakları alınmalıdır, verilmelidir, kadın erkeğe eşit ol-malıdır, hattâ erkekten daha üstün bir konumda olmalıdır diye nara a-tan bu müşrik dünya içinde erkeklerden daha az bir ücretle, çok kötü şartlar altında çalıştırılanlar kadınlar değil midir? İşyerlerinde alın terleri istismar edilenler kadınlar değil midir? Erkeklerin ekonomik ve cinsel sömürülerine mahkûm edilenler kadınlar değil midir?

Görünürde kadınları putlaştıran, kadınları tanrılaştıran, kadınlara kutsiyet izafe eden şu küfür sistemlerinin arka planında evini, sıcak yuvasını, çocuklarını, huzurunu, mutluluğunu, kadınlığını, namusunu, iffetini, şahsiyetini, her şeyini kaybedenler kadınlar değil midir? Aslî özelliğinden, fıtrî özelliğinden, çocuk doğurma özelliğinden, bir tek kocaya ve çocuklarına işleyecek fıtrî sevgisinden mahrum edilen kadın değil midir? Allah'ın kadına yerleştirdiği çocuk doğurma, ana olma ve çocuğuna şefkatle yönelme özelliğini kadının elinden aldınız mı onu çok kötü bir buhranın içine attınız demektir. Rubûbiyetin tekliği gerçeğinden hareketle; Rabbimizin fıtrat gereği, kadına yerleştirdiği tek bir kocaya ait olma, tek bir kocaya karşı sevgisini yöneltme özelliğini elinden alıp da onu değişik erkeklerin, değişik kocaların emrine verdiniz mi onu dayanılmaz ıstırapların içine attınız, işkenceye götürdünüz demektir.

Bir de utanmadan kadına hak verdiklerini, kadını en iyi bir yere oturttuklarını söylüyorlar. Bu mu kadına hak vermek? O kadınların fıtratlarını bozduktan sonra, ruhlarını, benliklerini, şahsiyetlerini öldürdükten sonra nasıl hak vermiş, nasıl tanrılaştırmış oluyorsunuz o kadınları? Evet tanrıdır onların gözünde kadın, ama o erkeğin emrine girerse tanrıdır, ona hizmet ederse tanrıdır, onun zevkine hizmet ederse tanrıdır, onun şehvetine teslim olursa tanrıdır, onun acımasız ve helâl olmayan şehevi arzularına teslim olup boyun bükerse tanrıdır.

Allah'ın yasalarına göre evinin ve çocuklarının efendisi olarak evlerinde kocalarıyla mutlu bir hayat yaşamaları gerekirken, kocaları tarafından her türlü cinsel ve ekonomik ihtiyaçları karşılanarak sükûnete kavuşturulmaları gerekirken evlerinden, sıcak yuvalarından koparılıp bedenlerinin zayıflığına, ruhlarının inceliğine bakılmadan en zor işlerde, en kötü şartlar altında ve en ucuz bir ücretle işyerlerine sokulmaları onlara hak vermek midir? Onların kanlarını, iliklerini, cinsiyetlerini sömürmeye siz hak mı diyorsunuz? Onları göz zevklerinize hitap edecek bir konuma indirgemeyi, reklam aracı olarak kullanmayı, güzelliğini, fiziğini, vücudunu, sesini ranta çevirmeyi onlara hak vermek mi zannediyorsunuz?

Hayır hayır, bunların hiçbirisi kadına hak vermek, kadına değer vermek değildir. Bunlar sadece kadınları menfaatlerine, zevklerine, şehvetlerine esir etmektir. Bu müşrik sistemlerin tamamında hakkı yenen kadınlardır. Kavgada hakkı yenenler kadınlardır, mîrasta hakkı yenen kadınlardır, siyasî hayatta hakkı yenen kadınlardır, ekonomik hayatta hakkı yenen, eğitim hayatında hakkı yenen, mehirde evlilik hayatında hakkı yenen kadınlardır ve hiçbir zaman İslâm'ın dışında kadınlara bir hak tanınması mümkün değildir.

İşte görüyoruz, kadınları tanrılaştırdıklarını iddia eden, kadın haklarının savunuculuğunu yapan kâfir ve müşrik dünyanın müşrik sistemlerinin arka planında ezilen, horlanan, çok kötü bir duruma düşürülen kadınlar uyanıp ta istismar edilen haklarını koparma kavgası verirlerken çeşitli söylevlerde bulunuyorlar. Kendi dünyalarının problemlerini gündeme getirerek kullandıkları bu söylevlerini ne gariptir ki bizimkiler de kullanmaya çalışıyorlar. İslâm toplumunun böyle bir problemi olmamasına rağmen İslâm toplumunun her konuda hıristi-yanları ve yahudileri takip eden bir kesimi sanki Müslümanlar arasında da küfür ve şirk dünyanın problemleri varmış gibi, sanki Kur'an kadınlara hak vermiyormuş gibi, sanki İslâm kadınları eziyormuş gibi ön-ce erkekler sonra da kadınlar kadın haklarından söz etmeye başladılar. Efendim kadın hakları, işte kadınlara hakları verilmiyor, verilmesi gerekir, kadınlar erkeklerin egemenliği altında ezilmektedirler, sömürülmektedirler vs, vs batı ağzıyla batının sözlerini söylemeye çalışıyorlar.

Halbuki İslâm kadını erkeğin riyasetinde bir hayata mahkûm ederken, İslâm kadına evinin efendisi olarak çocuk doğurma gibi bir görev yüklerken, çocuklarının eğiticisi olarak onu cennetle müjdelerken, kocasına, kocasının meşru dairedeki isteklerine itaati Allah'a itaatle eş değerde tutarken aslında kadına en büyük değeri vermiştir. İslâm kadını çalışmaya mecbur tutmayarak, kadının tüm ekonomik gereksinimlerini kocaya yüklerken kadına en büyük hakkını vermiştir. Ama zavallı Müslümanlar, Müslümanlığın farkında olmadan, dinlerinin kendilerine verdiği değeri anlamadan hıristiyan ve yahudi şirk dünyasının etkisi altında bir hayat yaşamaya yöneldikleri için İslâm'ın kadına tanıdığı hakların ötesinde sanki bu kâfirler yeni haklar bulacaklarmış gibi bir kavganın içine giriyorlar.

Halbuki bizim dinimizde kadın ve erkek dünyanın iki ayrılmaz parçasıdır. Kadın da erkek de birbirlerini tamamlayan bir bütünün par-çasıdırlar. Kadın da erkek de Allah'ın yarattığı kullardır. Kadın da erkek de tanrı olamazlar. Şeytan da tanrı olamaz. Eğer kadınlar da erkekler de Allah'ın yarattığı kullar olarak Rablerinin kitabına dönerler, Rablerinin kendilerine verdiği haklara ve hayata razı olurlar, Rasulul-lah Efendimizin aile hayatını kendilerine örnek alabilirlerse o hayatta kadın da hakkını alacaktır, erkek de hakkını bulacaktır. Her iki cins tarafından tek tanrı, tek İlâh, tek Rab Allah kabul edilecek, her iki cins de aynı

Rabbe boyun büküp, aynı İlâhın yasaları istikâmetinde biri diğerinin tanrılığı kulluğu altında ezilmeden, Allah'tan başka hayatta hiçbir varlık rubûbiyet makamında görülmeyecek, kadına ve erkeğe hakkını Allah verecek, kimse üzerine baskı kurmadan son derece âdil, son derece dengeli ve mutlu bir hayat yaşayacaklar.

Bir de müşriklerin dişilere tapınışı, onları tanrılaştırmaları güçsüzlere tapınmaları anlamınadır. Güçsüzleri tanrılaştırıyorlar. Yâni müşrikler isterler ki tanrıları kendilerine etkin olmasın, kendilerine hâkim olmasın da kendileri o tanrılara hâkim olsunlar. İşte böyle kendilerine, kendi arzularına boyun eğebilecek güçsüz, yumuşak varlıklardan seçerler tanrılarını. Yâni bunlar Allah'a kulluktan kurtulup kendi şehvetlerine, kendi hevâ ve heveslerine tapınmak istiyorlar. Keyiflerinin istediği gibi sorumsuz ve sınırsızca bir hayat yaşamak istiyorlar.

Çünkü bakıyoruz bu adamlar Allah'tan başka kendilerinin İlâhları olduklarını iddia ettikleri kimseleri de kendileri seçiyorlar. Seçtiklerini istedikleri gibi yönlendirebileceklerini bildikleri için seçiyorlar. Seçtiklerine bizi şöyle şöyle idare ederseniz sizi seçeriz, değilse sizi seçmeyiz diyebildikleri için seçiyorlar. Bizden şunları şunları istemeyeceksiniz! Bizi şu şu sorumluluklar altına almayacaksınız! Bizden namaz gibi, zekât gibi, tesettür gibi ağır sorumluluklar istemeyeceksiniz! İçki gibi, kumar gibi, fâiz gibi, zina gibi bizim alışık olduğumuz şeyleri bizim için yasaklamayacaksınız! Bize lüks ve müreffeh bir hayat sağlayacaksınız! Biz ne istersek, nasıl bir hayata razıysak onu sağlayacaksınız! Eğer bize bizim istediğimiz kanunları çıkarır, bizim istediğimiz hayatı hazırlarsanız Rab olarak, İlâh olarak biz de sizleri seçeriz diyebildikleri için onları seçebiliyorlar. Onları yönlendirebilecekleri, şartlandırabilecekleri için onları seçiyorlar.

Allah'a bunu diyemeyecekleri için, Allah'ı istedikleri gibi şartlandıramayacakları için Allah'ı Rab kabul edemiyorlar. Her şeyi kendi arzularına ve kafalarına göre ayarlamak ve düzenlemek istedikleri için, yâni kendi kendilerine tapınmak istedikleri için, şehvetlerine tapınmak istedikleri için hayatlarından Allah'ı diskalifiye etmek istiyorlar.
tamam İlâhlardan bir İlâh olarak Allah'ı da dinleyelim, meselâ hayatımızın ibâdet bölümünde, ama öteki bölümlerinde biraz nefes alabilmek için Allah'tan başkalarını da dinleyelim diyorlar. Halbuki bu şirktir. Hayatı parçalamak ve hayatın bazı bölümlerinde Allah'ı ama öteki bölümlerinde başkalarını dinlemek şirktir. Halbuki tevhid kişinin hayatının tümünde Allah'a teslim olmasıdır.

Müşrikler güçsüzleri ya da dişileri putlaştırırlar. Lat, Menat, Uzza hep dişi ismidir. Bu şehvetperestler dişiyi, kadını putlaştırdıkları için her yerde dişi ararlar, bulamazlarsa oturdukları mekânlara kadın resimleri asarlar. Her şeyde,

sevecekleri değer verecekleri her şeyde dişilik ararlar. Güneşi mi sevecekler, ona dişilik izafe ederler, yıldızla-ra mı tapınacaklar, onlara dişilik hüviyeti kazandırırlar, melekleri mi tanrılaştıracaklar, onlara dişilik karakteri kazandırırlar.

Ve böyle yapmakla onlar Allah'ı bırakarak her türlü hayırdan ilişkisi kesilmiş, rahmetten uzaklaşmış inatçı şeytana tapmaktadırlar. Çünkü bunu onlara yaptıran şeytandır. Allah sever gibi kadınları sevenler, şehvetlerini Allah sevgisinin önüne geçirenler, hayatta şehevi arzularından başka bir şey düşünmeyenler elbette şeytanın kulu kölesi olacaklardır. Çünkü şeytanın insana yaklaşma yollarının en büyüğü şehvettir. Müşrikler şeytana ibâdet ederler, şeytana tapınırlar. Arkadaşlar, ibâdet itaat demektir. İtaat etmek de bir varlığın arzularını yerine getirmek, tevâzu göstermek ve itiraz etmeksizin onun isteklerine boyun bükmek demektir.

Bakın Şuarâ sûresinin 22. âyetinde Rabbimiz Firavunun İsrail oğullarını kendisine kul edindiğini anlatır. Yâni Firavun İsrail oğullarını zorla kendi arzularına itaat ettirerek onları kendisine kul edinmişti. Demek ki bir varlığın emirlerine itaat ona kulluk mânâsına gelmektedir.

Yine Mâide sûresinin 60. âyetinde de yeryüzünün en şerli insanlarının tâğutlara kulluk edenler olduğunu anlatır. Allah'tan başkalarının emirlerine itaat ederek, Allah'tan başkalarının yasalarını uygulayarak onlara kulluk yapanlar yeryüzünün en kötü varlıklarıdır bu-yuruluyor.

Yâsîn sûresinde de şeytana kulluk şöyle anlatılıyor:

"Ey insanoğulları! Ben size, şeytana ibâdet etmeyin, o sizin için apaçık bir düşmandır, Bana kulluk edin, bu doğru yoldur, diye bildirmedim mi? "

(Yâsîn 60,61)

Yâsîn sûresinin bu âyetinde de şeytana ibâdetten söz ediliyor. Rabbimiz diyor ki ey kullarım! Ben size şeytana ibâdet etmeyin dememiş miydim? Peki acaba şeytana nasıl ibâdet edilir? Biz biliyoruz ki yeryüzünde hiç kimse şeytana ibâdet etmez. Bütün insanlar tab'an fıtraten ondan nefret ederler. Ama anlıyoruz ki burada kastedilen ibâdet, tapınma çok açıktır ki ona itaat demektir. Şeytana itaat etmek, onun sözünü dinlemek, fısıltılarına vesveselerine kulak vermek onun istediği şekilde hareket etmek ve gösterdiği yoldan gitmek demektir.

Öyleyse şu okuduğum âyetlerin tümünde anlatılan ibâdet bu varlıklara secde etmek bu varlıklara namaz kılmak demek değil bu varlıkların arzularını yerine getirmek bu varlıkların emirlerini dinlemek, bu varlıkların belirledikleri yasalar çerçevesinde hayatı düzenlemek, bu varlıkları hayatta söz sahibi kabul etmek demektir.

Eğer bir kimse Allah'tan başkalarını tanrılaştırır, Allah'tan başkalarını tanrı makamında görürse şirke düşmüştür. Allah'tan başkalarını Allah makamına yükseltmek, onlara Allah'ın vermediği hakkı vererek onları tanrılaştırmak şirktir ve bunu yapanlar da, kendilerine bu tür şeylerin yapılmasına izin verenler de zalim ve müşriktirler. Meselâ her kim ki babasını çok seviyor ve onu tanrı makamında görüyor, Allah'ın arzularına ters düşen arzularını gerçekleştirme yoluna gidiyorsa o kişi müşriktir ve hem kendisine hem de babasına zulmetmiş demektir.

Her kim ki karısını, anasını, hocasını, şeyhini, liderini çok seviyor, onları tanrı makamında görüyor, onların her arzusunu yerine getirmeden yana bir tavır sergiliyorsa hem kendisine hem de onlara zul-meden bir müşrik konumuna düşmüş demektir. Öyleyse sevgilerimiz Allah'a göre olmalıdır, nefretlerimiz, haklarımız hukuklarımız Allah'a göre olmalıdır. Hayatı Allah'a göre değerlendirip Allah'ın istediği biçimde yaşamalıyız. Her kim ki Allah'tan başka birilerini, kadınları, erkekleri, şeytanı tanrı makamında görürse Allah ona lânet etmiştir. Tabi şeytan sadece cinlerden değildir. İnsanların da şeytanları vardır. İşte Firavun gibi insanları kendisine, kendi yasalarına kulluğa çağıran o insan şeytanlarına da o şeytanlara kulluk edenlere de Allah lânet etmiştir. Bakın bundan sonraki âyetinde o lânete uğramış şeytanların durumunu anlatacak Rabbimiz:

118. "O şeytan ki Allah ona lânet etmiştir ve o da: "Elbette senin kullarından belli bir pay alacağım" dedi"

Allah onu lânetlemiştir. Allah'ın lânetine uğramış, Allah'ın rah-metinden, hayırdan uzaklaştırılmış olan şeytanın ağzından onun in-sanlara oynayacağı oyunları anlatıyor Rabbimiz. Allah onu lânetleyip rahmetinden kovunca, o da Allah üzerine yemin ederek şöyle dedi: Muhakkak ki senin kullarından tespit edilmiş, bana ayrılmış, muayyen, bilinen, takdir edilmiş bir hisse bir nasip alacağım, kendime se-çeceğim, kendime edineceğim. Senin kullarından belli bir kesimi kendime kul köle edineceğim. Onların hayatlarından, zamanlarından, sa'ylerinden, enerjilerinden, mallarından, çocuklarından bir kısmını kendime edinip sahipleneceğim. Gerçekten bu şeytanın büyük bir iddiasıdır. Hadis ulemâsının, meselâ onlardan Katade'nin beyanıyla bu "Nasib-i Mefruz" insanların binde dokuz yüz doksan dokuzudur. İnsanların binde dokuz yüz dok-san dokuzuna sahipleneceğini söylüyor-du şeytan. Ve işte görüyoruz ki yığınlarla insanlar Allah tarafından yaratıldıkları halde, varlıklarını Allah'a borçlu oldukları ve Allah mülkünde bir hayat yaşadıkları halde Allah'ı bırakıp şeytana kulluk etmektedirler. Bakın şeytan sözlerine devam ederek insanlara karşı yapacaklarını şöylece anlatmaya devam ediyor:

119: "Onları mutlaka saptıracağım, onlara kuruntu kurduracağım, develerin kulaklarını yarmalarını emredeceğim, Allah'ın yarattığını

değiştirmelerini emredeceğim. Allah'ı bırakıp şeytanı dost edinen şüphesiz açıktan açığa kayba uğramıştır."

Onları mutlaka haktan saptıracak, hidâyetten uzaklaştıracak, vesveseler vererek sana kulluktan koparacağım. Onları kuruntuların, ümniyelerin, boş şeylerin, ham hayallerin, tulü emellerin, dipsiz emellerin, sonsuz hedeflerin peşine takacağım.

Allah düşmanı şeytan diyor ki onları kesinlikle saptıracağım. Yoldan çıkaracak, kitap ve sünnetten uzaklaştıracağım. Onları olma-dık ümniyelerin, kuruntuların peşine takacağım. Hedefler gösterece-ğim onlara. Bir hedefe ulaşınca, başka bir hedef, bir tepeyi aşınca başka bir tepe çıkaracağım onların karşısına. İnsanın önünde yaşayacağı hayatı cazip göstererek hayat içinde hayata sığmayacak hedefler gösterir. Şunları da alman lâzım, şunlara da sahip olman lâ-zım, şunlara da ulaşman lâzım, şu hedeflere de varman lâzım, şu tepeleri de aşman lâzım, şu şöhretlere, şu alkışlara da sahip olman lâzım diyerek bir ömre sığmayacak hedefler gösterir ve kişiyi Rabbine kulluktan uzaklaştırır. Dünya hayatını insanın gözünde biricik hedef gösterir ve âhireti, hesabı, kitabı unutturur.

Tıpkı köylerdeki dolap beygirlerinin boynuna takılan veya kar-şısına asılan yeşil bir ot gibi insanın gözünün önünde dünyayı parlak ve cazip göstererek bir ömür boyu onun peşinde koşturur. İstikbal en-dişesiyle onu mahveder. Önünde yaşayacağın yılların var. Hayat için şunlar şunlar gereklidir diyerek istikbal endişesiyle âhireti unutturur dünyaya bağlayıverir onu.

Alçak şeytan öyle diyor. İnsanları geçici zevk ve eğlencelerin peşine takacağım. Müzik gibi, oyun gibi, akvaryumun başında zaman öldürmek gibi, arabasının renginde elbise peşinde koşturmak gibi onları boş şeylerin peşine takacağım. Dünyayı hiç bitmeyecek, ölümü hiç gelmeyecekmiş gibi göstereceğim.

Ya da onların önüne reklamlar vasıtasıyla öyle yeni teknolojik eşyalar ve malzemeler sunduracağım ki insanları bunların peşine ta-kıp geleceklerini takside bağlatacak ve bir ömür boyu bunların peşin-de koşturacağım. İnsanları âdeta ekonomik insan yapıp ödeme, se-net, çek, borç dert peşinde sana kulluktan koparıp, senin kitabına ve peygamberinin sünnetini tanımaya zaman bırakmayacağım. Böylece onlarda cennet arzusu da cehennem korkusu da bırakmayacağım. Bunları onların gündemlerinden çıkarıp sadece dünya düşünür hale getireceğim vs, vs.

Ve yine onlara emredeceğim, vesveseler vereceğim de davarların, koyun, keçi, deve ve sığır cinsinden olan hayvanların kulaklarını yardırıp doğratacağım. Yâni sen demediğin halde, sen onlara böyle bir yasa koymadığın halde o hayvanların kimilerine helâl kimilerine haram, kimilerine yenir kimilerine yenmez dedirteceğim. Senin kitabında belirlediğin haramhelâl yasalarını

bozduracağım. Seni değil beni dinler hale getireceğim onları. Hayvanlarından kimilerini sana inat putlara adattıracağım.

Şeytan egemenliği altında bir hayat yaşayan müşrik dünyanın insanları diyorlar ki şu hayvanları bizim dilediğimizden başkalarının yemesi yasaktır. Şu hayvanlara yaklaşmak yasaktır. Bunlara dokunmak, bunları kullanmak, binmek, yaklaşmak, yemek, içmek yasaktır. Kendilerince, kendi zuumlarınca, kendi ümniyelerince, kendi zanlarınca diyorlardı ki, bunları bizim dilediklerimizin dışında hiç kimse yiyemez. Şu hayvanların sırtları, onların sırtlarındakiler haram kılındı. Şu hayvanların üzerine de onların kesimi esnasında Allah'ın adı anılamaz. Onlar kesilirken besmele çekilemez diyerek Allah'a iftira ediyorlardı. Belki de şu anda yeryüzünde hayvan kesimini hoş görmeyen adlarına Vegetarian mı ne deniyor? Et yemezlerin yaptığı da bu mantıksızlıktır işte. İftiradır bunlar Allah'a. Allah böyle bir şey demediği halde şeytanın telkinleriyle Allah adına koydukları bu kuralları Allah'a onaylattırmaya çalışıyorlardı.

Şeytan egemenliğini kabul etmiş müşriklerin hayatında bu tür şeyler sayılamayacak kadar çoktur. Kendilerince yasa korlar, kendilerince haram belirlerler, kendilerince yasaklar koyarlar, kendilerince iyi kötü belirlerler. Halbuki insanların böyle bir hakları yoktur. İnsanların haram helâl belirleme iyi kötü belirleme yetkileri kesinlikle yoktur. Bu hak ve yetki sadece Allah'a aittir. Bu yenir, bu yenmez. Bu içilir, bu içilmez. Bu haram, bu helâl. Bu iyi, bu kötü, bu giyilir, bu giyilmez, bu kullanılır, bu kullanılmaz deme hakkı sadece Allah'a aittir. Çünkü göklerin ve yerlerin yaratıcısı Odur. Göktekiler ve yerdekilerin tümünün sahibi ve mâliki O'dur. Mâlik Oysa mülkü üzerinde söz söyleme ve karar verme yetkisi de sadece O'na aittir.

Kim ki Allah'ın mülkü üzerinde Allah demediği halde bu haramdır, bu helâldir diyerek hüküm vermeye kalkışırsa o Allah'a iftira ediyor ve şeytana kulluk ediyor demektir. İftirasının cezasını da cehennemde Rabbimiz verecektir ona. Kendi varlıkları, kendi yaratılışları üzerinde bile yetkileri, egemenlik hakları olmayan bu insanlar nasıl oluyor da birbirlerine egemenlik iddiasında bulunarak Allah demediği halde haram helâl sınırları belirlemeye kalkışıyorlar? Bunu anlamak gerçekten mümkün değildir.

Yine müşrikler En'âm sûresinde anlatıldığına göre şeytanın vesveseleriyle diyorlar ki şu hayvanların karınlarında olanlar sadece erkeklerimize mahsus olup kadınlarımıza yasaktır. Eğer hayvanların karınlarında olan yavrular sağ doğacak olurlarsa bu kadınlarımıza yasaktır, yok eğer bu yavrular ölü doğacak olurlarsa o zaman kadınlarımız da erkeklerimiz de birlikte ondan istifade edebilirler. Toplumda egemen konumda olanlar diledikleri gibi hükmediyorlar. Görüyor musunuz erkeklerin egemenliğini? Görüyor musunuz güçlülerin egemenliğini? Bu hayvanlar toplumun bir kısmına helâl, ama bir kısmına haram. Güçlülere,

egemen olanlara helâl ama zayıf gördükleri kadınlara haram. Müşrik toplumların görüntüsüdür bu.

Eğer toplumda egemen güçler erkeklerse yasayı kendi lehlerinde belirliyorlar. Yok eğer kadınlarsa bu sefer de onlar kendi lehlerine yasa koyuyorlar. Eğer toplumda egemen güçler hırsızlarsa bu sefer de yasa onların lehine işleyecektir. Homoseksüeller egemense ya-sa onların lehine işleyecektir. Şeytana kulluk eden toplumların vazgeçilmez hayatıdır bu.

İşte görüyoruz her gün ve her gece büyük şeytanla el ele vermişler, çeşit, çeşit haram ve helâller belirlemeye çalışıyorlar. Şunlar yenir bunlar yenmez! Şunlar giyilir bunlar giyilmemelidir! Şunlar içilir bunların modası geçmiştir! Bu devirde şöyle yaşanır böyle yaşanmaz! Şunlarsız olmaz! Bunlarsız hayat çekilmez! Şurada okunur burada okunmaz! Şöyle kazanılır böyle harcanmaz! Şu meslekler seçilir! İnsanlar şöyle yönetilir, bu devirde bu tür bir yönetim olmaz! Yönetime şunlar şunlar esas alınır bunlar, bunlar alınmaz! Hukukun temel dinamikleri şunlardır, bunlar hukuk yönünden kabul edilmez! Eğitimin ilkeleri şunlardır, bunların modası geçmiştir gibi gece gündüz insanlara vahiyde bulunarak insanları Allah ilkelerinden uzaklaştırmak istemektedirler. Tüm dertleri budur adamların. İnsanları Allah'a kulluktan koparıp kendi yasalarına, kendi hevâ ve heveslerine kul köle edinmek.

Onlara emredeceğim ve yaratılışı, senin yaratışını, senin fıtratını değiştirteceğim. Senin kılık kıyafet yasana müdahale edip kadınları soyup soğana çevireceğim. Kadını erkek, erkeği kadın yerine koyduracağım. Kadınlara erkek, erkeklere de kadın rolünü oynatacağım. Hıristiyan dünyada olduğu gibi kadınlara çocuk doğurmayı terk ettirerek analık fıtratlarını, analık fonksiyonlarını değiştireceğim. Kadınları yaratılış gâyesinden uzaklaştırıp erkeklerin cinsel arzularını tat-minde kullanılan bir araç haline getireceğim. Erkek ve kadınların yaratılışlarını bozduracağım. Estetik ameliyatlarla senin yaratışını bozduracağım. Kadınlara kaşlarını yoldurarak, suratlarını boyattırarak, cinsiyetlerini değiştirerek, erkeklere sakallarını, bıyıklarını kestirerek senin yaratışlarını bozduracağım.

Moda dedirteceğim, sanat dedirteceğim, Medeniyet dedirteceğim, toplum dedirteceğim, âdetler dedirteceğim, devrimler dedirteceğim ve en sonunda senin emrini çiğneyerek onları hayasızlaştıracağım. Bir dönem onlar yaşadıkları gibi inanmaya, yaşadıkları gibi düşünmeye başlayınca imanlarını, itikadlarını da kaybettirip cehenneme yuvarlanmaya lâyık bir toplum haline getireceğim onları. Böyle bir milletin gideceği yer elbette uydukları, tabi oldukları, adım adım kendisini takip ettikleri şeytanın gideceği yerdir. Alçak maalesef ebedî yurduna pek çok müşteri buldu. Orada kendisine arkadaşlık edecek, yalnızlığını giderecek pek çok avene buldu kendisine.

Evet harama helâl, helâle haram dedirteceğim. İyiye kötü, kötüye iyi dedirteceğim. Pislere temiz, temizlere pis dedirteceğim. İyiyi, güzeli, temizi, helâli bıraktırıp kötülerin, pislerin haramların peşine takacağım onları. Suyu kötü, içkiyi güzel göstereceğim. Ticareti kötü, fâizi iyi göstereceğim. Nikâhı kötü, zinayı iyi göstereceğim. Fahişeyi yıldız, namusluyu suçlu göstereceğim. Çıplaklığı iyi, tesettürü kötü göstereceğim. Kâfirliği, küfrü, şirki iyi, Müslümanlığı kötü göstereceğim. Sana kulluğu kötü, putlara kulluğu iyi göstereceğim. Senin yasalarını kötü, insanların yasalarını iyi göstereceğim.

Onlara fıtratı, yaratılışı değiştirteceğim. Her şeyin fonksiyonu-nu bozdurup değiştirteceğim. Ananın fonksiyonunu, babanın fonksi-yonunu, hanımın fonksiyonunu, üzümün fonksiyonunu, gecenin fonksiyonunu, gündüzün fonksiyonunu değiştirteceğim. İşte bu âyetten anlıyoruz ki şeytan bize etkili oluyor da biz gecenin fonksiyonunu değiştiriyoruz, gündüzün fonksiyonunu değiştiriyoruz, Kur’an’ın fonksi-yonunu, sünnetin fonksiyonunu annenin fonksiyonunu, babanın fonksiyonunu değiştiriyoruz. Paranın fonksiyonunu, altının gümüşün fonksiyonunu, taşın fonksiyonunu değiştiriyoruz onu meyhane yapımında kullanıyoruz. Dilin fonksiyonu, gözün fonksiyonunu, üzümün fonksiyonunu değiştiriyorlar insanlar da şarap yapmak üzere kullanıyorlar. Bunlar hep şeytandandır ve yaratılış gâyesinin dışına çıkmadır.

İşte şu anda da Allah’ın dinlenmek için yarattığı geceyi şeytanın fıtratı ve fonksiyonları bozdurması sebebiyle bakın derste kullanıyoruz. Rabbimiz güneşi söndürüp yatın! dinlenmeye çekilin! buyurduğu halde biz sahte güneşlerimizi yakıp Ona inat ayaktayız.

Evet şeytan böyle böyle yapacağım diyor ama şunu da hiçbir zaman unutmayalım ki bu alçağın hiçbir zaman kullar üzerinde herhangi bir otoritesi, herhangi bir yaptırım gücü de yoktur. Çünkü Sâd sûresinde Cenâb-ı Hak şeytanın şöyle de dediğini bize duyurur:

“Ben onların hepsini saptıracağım, ama Halis Müminler müstesna”

Eğer halis müminseler ben onlara hiçbir şey yapamayacağım. Öyleyse biz şeytanın iğvalarına, hilelerine karşı halis mümin olmaya, yâni katışıksız vahiy mü'mini, Kur’an ve sünnet mü'mini olmaya çalışacağız. Babamızdan böyle gördük diye değil, hocamızdan böyle duyduk diye değil. Allah ve Resûlü böyle dedi, kitap ve sünnet böyle istedi diye. O zaman şeytan bize bir şey yapamayacak. Allah’a inanan, Allah’la yol bulmaya çalışan, sürekli Allah’ın kitabı ve peygamberinin sünnetiyle beraber olan, vahye sarılan, hayatını vahiyle düzenlemeye çalışan Allah’ın muttaki ve salih kulları üzerinde onun da ave-nelerinin de hiç bir etkisi ve yetkisi yoktur. Bu yüzden de onu ve avenesini bir şeymiş gibi gözlerimizde büyütmemize ve onlardan korkmamıza da gerek

yoktur. Şurası bir gerçek ki şeytan ve avenesinden korkan onları bir şey zanneden Müslümanlar onlarla savaşı göze alamazlar. Allah korusun o zaman Müslümanlar şeytan ve şeytani güçlerle savaş kapasitelerini kaybederler.

Kim Allah'ı bırakıp ta şeytanı dost edinirse, kim Allah'ın velâyetini terk eder de şeytanın velâyeti altına girer, şeytanın kendisi adına aldığı kararları uygulama yoluna girerse muhakkak ki apaçık bir zararın, bir kaybın, bir hüsranın içine düşmüş, dünyasını da âhiretini de kaybetmiştir. Allah çağrısını bırakıp şeytan dâvetine icabet edenler, Allah'ın hayat programından yüz çevirip şeytan kaynaklı bir hayat yaşayanlar dünyada rezil bir hayatın adamı oldukları gibi, âhirette de cenneti kaybetmiş kimselerdir. Çünkü:

120. "Şeytan onlara vaadediyor, onları kuruntulara düşürüyor, ancak aldatmak için va'dde bulunuyor."

Şeytan onlara vaadediyor. Şeytan onları olur olmaz şeylere çağırıyor. Onları olmadık kuruntulara çağırıyor. Sapıklık yollarını süsleyerek onlara tozpembe gösteriyor. Süslediği bâtıl yollarla, sapık yollarla onların başarıya ulaşacaklarını, zenginliğe ulaşacaklarını, kısa yoldan köşeyi döneceklerini, ekonomik ve siyasal güce ulaşacakla-rını, cennete ulaşacaklarını vaadediyor. Bütün bunlara ancak şu yollarla ulaşabilirsiniz diyerek kendi yollarını süsleyip gösteriyor. Veya kimilerine de Allah da yoktur, cennet de yoktur, öldükten sonra dirime de, hesap kitap da yoktur diyerek vaadlerde bulunur. Ama:

O melun şeytan onlara gururdan başka bir şey vaâdetmez. Sadece aldatır onları o hain. Şeytanın vesveselerine kapılanlar sade-ce aldanmaktadırlar. Şeytandan ve onun aldatmalarından korunma-nın yolu Allah'ı tanımaktan, Allah'ın kitabını tanımaktan ve o kitapta Rabbimizin tanıttığı gibi şeytanı tanımaktan geçer. Allah'ı tanımayan, Allah'ın kitabını tanımayan şeytanı da, onun vesveselerini ve aldatma yollarını da tanıyamaz. Şeytanı tanımayan ondan korunamaz. Öyley-se Allah'ın kitabını tanıyalım, Allah'ın kitabından şeytanı tanıyalım ve onun vartalarına düşmemeye çalışalım inşallah. Unutmayalım ki:

121. "İşte onların varacağı yer cehennemdir. Oradan, kaçacak yer de bulamayacaklardır."

Şeytanın ayartıp yoldan çıkardıklarının tamamı cehenneme gidecektir. Oradan kaçıp kurtulacak bir yer de bulamayacaklardır. Alçağın derdi de buydu zaten. O ebedî kalacağı müebbet azap mahallinde kendisine dostlar arıyordu. Cehennemde kendisine arkadaş olabilecek avene topluyordu hain.

122. "İnanıp yararlı işler yapanları, Allah'ın gerçek bir sözü olarak, içinde temelli ve ebedî kalacakları, içinde ırmaklar akan cennetlere koyacağız. Allah'tan daha doğru sözlü kim vardır?"

İman edip salih ameller işleyenlere gelince, şeytana ve şeytan yollarına muhalefet ederek, Allah'a iman eden, Allah'tan gelen hayat programına iman eden ve bu imanlarını da salih amellerle hayatlarında görüntüleyen, hayatlarını

imanlarıyla düzenleyen, iman kaynaklı bir hayat yaşayan mü'minlere gelince biz onları zeminlerinden süt ırmakları, bal ırmakları, su ve şarap ırmakları akıp giden cennetlere koyacağız ve üstelik de hiçbir zaman kaybetmemek üzere ebediyen onlar orada yaşayıp gideceklerdir. Ebediyen cenneti kuşanacaklar, hiç zeval bulmayacak nîmetleri kucaklayacaklardır onlar.

Evet işte Allah'ın vaâdettikleri ve işte şeytanın vaâdettikleri. İşte Allah'a kulluğun neticesi ve işte şeytana kulluğun sonucu. Şeytan vaadediyor, vaadinde durmuyor, vaadinde yalancı çıkıyor, Allah vaa-dediyor vaadinde sâdık çıkıyor. Allah'ın va'dinin sonunda cennet, şeytanın vaadinin neticesinde cehennem çıkıyor. Buyurun hangi sonucu istiyorsanız o yolu seçin. Cenneti istiyorsanız Allah yolunu, Allah'a kulluk yolunu, cehennemi istiyorsanız şeytan yollarını tercih edin. Siz bilirsiniz, her ikisini de tercih sizin elinizdedir ve tercihinizin âkıbetine katlanmak zorunda kalacaksınız.

123. "Bu, sizin kuruntularınıza ve kitab ehlinin kuruntularına göre değildir. Kim fenalık yaparsa cezasını görür, kendisine Allah'tan başka ne dost ve ne de yardımcı bulur."

Yahudiler diyorlar ki biz Mûsâ (as) nın yolundayız, biz cen-netliğiz, hıristiyanlar diyorlar ki biz Îsâ (as) nın yolundayız ve cennetliğiz, Müslümanlar da diyorlar ki biz Muhammed (as) in yolundayız ve cennetliğiz. Hayır hayır bu iş ne sizin kuruntularınıza, arzularınıza, te-mennilerinize göredir, ne de ehl-i kitabın kuruntularıyladır. Evet bu iş ne sizin kuruntularınıza, ne de ehl-i kitabın kuruntularına göre değil-dir. Kim bir günah işlerse mutlaka cezasını görecektir. Kendisine Allah'tan başka ne bir dost ne de bir yardımcı bulunamaz. Dost bil-dik-lerinizin işi bitmiştir, yardım edecek dediklerinizle aranıza engeller konulmuştur artık.

Gerek yahudi, gerek hıristiyan gerekse Müslüman kim bir günah işlerse, kim şirke düşerse ya dünyada, ya âhirette, ya da her iki âlemde de mutlaka onun cezasını görür.

Ve kendisine Allah berisinde, Allah'tan başka ne bir velî bulabilir ne de bir yardımcı.

124. "Erkek veya kadın, mü'min olarak, kim yararlı işler işlerse, işte onlar cennete girerler, kendilerine zerre kadar zulmedilmez."

Ama kadın ve erkek kim olursa olsun mü'min olarak, Allah'a ve Allah'tan gelenlere Allah'ın istediği biçimde iman etmiş olarak salih amel işlerse, yâni imanını sadece iddia planında bırakmayarak salih amellerle ispat ederse, iman kaynaklı bir hayat yaşarsa, fıtratına yaraşır amellere yönelir Allah'ın istediği hayatı yaşarsa işte onlar cennete girecekler ve kıl kadar kendilerine bir haksızlık yapılmayacaktır. Kıl kadar bile olsa yaptıkları boşa gitmeyecek, kendilerine asla zulmedilmeyecektir.

İşte Allah'ın değerlendirmesi. Az evvel ehl-i kitabın değerlendirmesinden söz edilmişti. Onların değerlendirmeleri, değer yargıları kuruntudan, boş hayalden başka bir şey değildir. Bakın cennetin sahibinin değerlendirmesine göre ister kadın olsun, ister erkek, değil mi ki bir kişi Müslüman, değil mi ki bir kişi imanından kaynaklanan salih ameller işliyor ve Allah'ın gösterdiği bir hayatı yaşıyor, Rasulullah'ın örneklediği bir hayatı yaşıyor o mutlaka cennete gidecektir. Ona en ufak bir haksızlık yapılmayacaktır. İşte kadına hak vermek budur, işte erkeğe hak vermek budur. Kadını ve erkeği Allah'a Allah'ın istediği imandan, Allah'a Allah'ın istediği kulluktan, Allah'ın istediği hayattan uzaklaştırdınız mı, cennet yolundan koparıp cehenneme abone yaptınız mı onlara hak vermiş değil, en meşru haklarını ellerinden almış ve onara hayatta en büyük zulmü işlemiş olursunuz. Öyle değil mi? Onları ebedî cehenneme gönderdikten sonra ne hak vereceksiniz de dünyada?

125. "İyilik yaparak kendisini Allah'a teslim edip, hakka yönelen İbrahim'in dinine uyandan, din bakımından daha iyi kim olabilir? Allah İbrahim'i dost edinmişti."

Kendini Allah'a teslim edip Müslüman olan, yüzünü Allah'a döndürüp teslim olan ve de hanif olarak İbrahim'in dinine tabi olan kimseden daha güzel dinli, daha güzel din sahibi var mı? Aklı işin içine karıştırmadan Allah'ın arzularına, Allah'ın emir ve yasaklarına riayet eden, bozulmamış bir fıtratla Allah'a kulluğu yönelen İbrahim'in yoluna giren bir kişiden daha doğru yolda olan kim vardır. Yâni Müs-lümanın dininden daha güzel din, Müslümanın hayat programından daha güzel hayat programı, Müslümanın yolundan daha güzel yol var mı? Müslümanın yaşantısından daha güzel bir yaşantı var mı? Tüm varlıkların efendisi olarak Allah'a kulluk şerefine ermiş bir Müslümanın şahsiyetinden daha güzel şahsiyet var mı? Böyle bir müslümanın hayatından daha güzel, daha nezih bir hayat var mı?

Her kim ki yüzünü Allah'a çevirip teslim eder, Allah için yüzünü lekeden salim tutar, nefsini şirkten temizleyerek ihlâs ve samimiyetle Allah'a yönelirse. Yâni yüz aklığı ve alın temizliği içinde Allah'a yönelirse. Peki yüz aklığı ve alın temizliği ne demek? Yüz aklığı ve alın te-mizliği kişinin içinin ve dışının, niyetinin ve amelinin temizliği demektir. Niyet temiz olacak, amel de temiz olacak. Bunlardan birisinin bozukluğu neticenin bozukluğu anlamına gelecektir. Meselâ amel güzel bir amel, ama niyet Allah için değilse, ya da niyet Allah için ama amel sünnette yeri olmayan bir amelse yine netice bozuk olacaktır.

Yâni her kim ki içiyle, dışıyla Allah'a yönelir, yâni tüm hayatını Allah'a teslim ederse, Allah için hayat yaşamayı kendisine temel prensip bilir, hayatının tümünde Allah'ın kulu olmaya karar verirse, iradesini Allah'a eslim ederek Allah'ın seçimini kendisi için seçim kabul eder, yâni hayatının tümünde Müslüman olursa.

"Ve de bu halinde muhsin olursa."

Yâni hayatının tümünde Allah'ı görmediği halde onu görüyormuşçasına Allah'ın huzurunda olduğunun şuurunda bulunursa, her anının Allah'ın kontrolü altında olduğunu bilir ve böylece yaptıklarını Allah için yapar ve Allah'a lâyık olarak yaparsa böyle bir hayat yaşar-sa, Allah kontrolünde olduğunun bilincine ererse ve de:

Bir de Hanif olan İbrahim'in milletine, Allah'ın kendisine dost edindiği İbrahim'in dinine, İbrahim'in yoluna, Hanif olarak tabi olursa işte en doğru yolda olan, en güzel dinli olan odur. O Allah İbrahim'i halil, dost edinmiştir. Allah'ın dostu olan, Allah'ın sevgisine, rahmetine hak kazanmış olan İbrahim (as) in dininde, yolunda olan, onun yoluna tabi olup Müslüman olan, tıpkı İbrahim (a.s) gibi gecesinde, gündüzünde Allah'a teslim olan, yâni Müslüman olan ve bu Müslümanlığını da teslimiyetini de muhsince, Allah'ı görüyormuşçasına kulluğuyla sürdüren, iradesini, aklını, fikrini, kalbini, işini, aşını tüm varlığını Allah'a teslim eden, Allah'ın zatına teslim eden, Allah'ın varlığına kendisini bağımlı kılan, Allah'ın seçimini kendisi için seçim bilen kimseden daha güzel bir din sahibi olabilir mi?

Evet, Rabbimiz İbrahim aleyhisselâmı kendisine Halil edinmiştir. Bu konunun gündemi bana Riyazus Salihîn'de rivayet edilen peygamber efendimizin bir hadsini hatırlattı. Bakın hadislerinde Resûl aleyhisselâm buyurur ki; "Kişi dostunun dinindedir. Öyleyse sizden bi-riniz dost edineceği kimseye dikkat etsin" Yani kiminle dost olduğunuza, kiminle dostluk kurduğunuza bir bakıverin, bir nezaret ediverin.

Bu "Halil" kelimesinden dolayı İbrahim aleyhisselâmı hatırlamamak mümkün değildir. Halil mi, önce İbrahim aleyhisselâm akla gelir. Kim halîl ittihaz edinmiş onu? Allah. Allah'ın Halil ittihaz edindiği İbrahim aleyhisselâmı düşüneceksiniz. O zaman söyleyin, kendi kendinize söyleyin, hiç kimse yokken aynada kendi kendinize bakarak söyleyin, utanmadan, başınızı önünüze eğmeyerek söyleyin, mertçe söyleyin, hatanızı, yanlışınızı bilerek söyleyin, siz kimin dini üzeresiniz? En çok sevdiğiniz, darıltmaya kıyamadığınız, ayrılığına dayanamadığınız, üzerim diye titrediğiniz, tüm gayretinizi kendisini memnun etmeye teksif ettiğiniz halîliniz, dostunuz kim sizin? Yâni Allah'ın peygamberi bu manada size halil olmaya, dost olmaya yeterli değil miydi de başka dostlar edindiniz? Bacanağınız, enişteniz, damadınız, amca oğlunuz, müşteriniz, satıcınız, dost adam, can adam, baba adam dediğiniz insanlar mı? Dikkat edin, bilesiniz ki siz onların dini üzeresiniz. Söyleyin, sizin dininizle onlarınki aynı şeyler mi? Kim sizin halîliniz? Kimin dini üzeresiniz?

Hakaret etmek için din anlatılmayacağını biliyorum. Ama siz o dostunuz gibi namaz kılıyorsunuz değil mi? O cami meraklısı olmadığı için siz de

gitmemeye başladınız değil mi? Yâni namazda bile öyle değil mi? Sadece namaz, abdest değil, biliyorsunuz din, bir hayat programıdır. Peki siz giyim kuşam konusunda kime benziyorsunuz? Kim gibi davranıyorsunuz? Kiminle berabersiniz? Yeme içme konusunda kimi dost edinmişsiniz? Veya kendinizin, çocuklarınızın, hanımlarınızın eğitimi konusunda kimin peşi sıra gitmeye çalışıyorsunuz?

Yâni eğer insanlar dostlarının, dost bildiklerinin dini üzereyse, eşya anlayışları, kazanma harcama anlayışları, ihtiyaç anlayışı, dert ve sıkıntı anlayışı, şifa ve arama anlayışı hepsi o dostunun mantığına göre olacaksa, peki o zaman siz kimi, kimleri dost edindiniz? Kime benzemeye, kimi örnek almaya çalışıyorsunuz? Bir bakıverin bakalım diyor efendimiz. Çünkü yarın bu konuda hesaba çekileceksiniz. Hani; "arkadaşını söyle, sana senin kim olduğunu söyleyeyim" diye bir söz vardır. Ben bu sözü buradan kaynaklanır anlamıyla kabul ediyorum. Öyle değil mi? Yâni insanlar arkadaşları gibi değiller mi? Peki ama benzemiyorlarsa? O namazsız, o ibadetsiz, o içkiden, o kumardan, o zinadan yanaysa o zaman neden senin arkadaşındır o? Ha, dini duyurmaya müşteri kabul ettiğin, bu anlamda dost bilip eğitmeye çalıştığın, kurtuluşunu kendine dert edindiğin birisiyse o zaman ona diyeceğim yoktur. Elbette o güzel olacaktır.

İşte bu konuyu İbrahim aleyhisselâm şahsında düşünüyoruz. İbrahim Allah'ın halîlidir. İşte bizler de kendimize halîl ittihaz ettiklerimize dikkat etmek zorundayız. Kimler çıktı dost olarak karşımıza? Ye-mekte cömert olanlar. Peki onlar bir gün bu konuda cömertlikten vaz geçseler, siz de onları dost edinmekten vaz mı geçeceksiniz? Yoksa ikramlarını mı seviyordunuz? Adamın çevresi çok geniş, ne zaman işim düşse anında hallediveriyor diye mi seviyordunuz? O zaman de-mek adamın kendini sevmiyorsunuz, çevresini seviyorsunuz.

Hani öyle bir hikâye anlatılır. Bir beldede bir hapis hane müdürü varmış. Çarşıda, pazarda dolaşırken, aman ağam, lütfen paşam, lütfen buyurmaz mıydınız, bir yemek yeseydik? Acaba şunu hediye kabul buyurur muydunuz? Sen başkasın be müdürüm, aslın da seninle iş ortağı olmaya, seninle iş kurmaya, seninle yola gitmeye, seninle şunu şunu yapmaya can atardım gibi adama neler neler söylerlermiş. Adam bıkmış usanmış, onlara bu durumu en güzel anlatmanın yolu diye kafa yormuş, yöntem geliştirmiş. Bir gün kafası Allah bullak bir e-dayla, iki yanına bakmaz bir tavırla dalgın ve üzgün yürüyormuş. Görenler sormuşlar; "aman efendim, aman müdürüm ne bu hal?" O da; "sormayın be dostlar, işten attılar, çok kötü bir durumdayım, ne yapacağımı bilmiyorum!" Ah, eyvah, tuh diyenler olmuş. Ama arkasından gelen cümleler daha enteresan. "Ah efendim, dün olsaydı, ah ne kadar güzel olurdu? Bir adam arıyordum, ama daha dün buldum! Yâni iki gün önce olsaydı tam size ihtiyacımız vardı, ama maalesef o şubeyi kapattım, imkân kalmadı" diye

insanlar ona ihtiyaçlarının olmadığını, zaten müdür değilsen bize yaramazsın demeyi alnının ortasına vurmuşlar, ama o da; "peki siz bilirsiniz demiş ve hayatına devam et-miş. Ne haber, yoksa sizin dostlarınız ve dostluklarınız da böyle mi? Allah için bir düşünün ve hükmü siz kendiniz verin.

126. "Göklerde olanlar da, yerde olanlar da Allah'ındır. Allah her şeyi kuşatır."

Göklerde ve yerde ne vara hepsi Allah'ındır. Mülkün sahibi Allah'tır. Mülkün sahibi Allah'sa, mülke mâlik olan o ise elbette o mülk konusunda söz sahibi de o olacaktır. Mâlik o ise elbette kulluk edilmeye lâyık olan da o olacaktır. Hayatın sahibi o ise elbette hayatın karışıcısı, hayatın program yapıcısı da o olmalıdır. Mâlik Allah'sa Rab da, İlâh da o olmalıdır. O her şeyi kuşatmıştır. Öyleyse ey Allah'a teslim olmayanlar, ey Allah'a kulluktan kaçarak nefislerine, şehvetlerine tâğutlarına, şeytanlara kulluk yapmaya, onlara teslim olmaya çalışanlar, çıkın çıkabilirseniz Allah'ın mülkünden?

İşte cennete gidişin yolu, cennete gidişin pasaportu budur. İşte cennetin sahibinin hükmü, değerlendirmesi budur. İşte böylece inanan, böylece Allah'a teslim olan ve böylece ihsan içinde bir kulluk yaşayan kimselere Müslüman denir ve bu dine de İslâm denir. Ve işte cennete kesinlikle girecek olanlar da bunlardır, bunlardan başkaları asla değildir.

İşte cennete gidecek olanların temel özellikleri budur. Allah'a Allah'ın istediği iman, Allah'a Allah'ın istediği teslimiyet, Allah'a Allah'ın istediği salih amel, İbrahim'in yoluna, İbrahim'in dinine girmek. Bir kimse istediği kadar ben Mûsâ (as) nın yolundayım, ben Mûsâ (a.s)'a iman etmişim, ben Îsâ (a.s)'a iman ettim, Îsâ (as) nın yolundayım veya ben Muhammed (a.s)'a inanmışım, ben Muhammed (as) in yolundayım desin, istediği kadar bu peygamberlere inandığını iddia etsin değil mi ki o kimse İbrahim (as) in pratikte uyguladığı ve İbrahim dininin temelleri üzerine gelmiş son elçi Muhammed (as) in yaşadığı bir hayatı kabul etmedikçe, Muhammed (as) in örnekliğinde bir Müslümanlık yaşamadıkça o dünyada da kaybedecektir âhirette kaybedenlerden olacaktır. Ama şu anda Rasulullah Efendimizin pratikte uyguladığı bir dini, bir hayatı yaşarsa o kişi mutlaka cennete gidecektir.

Demek ki cennete gidecek olanların Allah'a tümüyle teslim olmaları yâni Müslüman olmaları ve de Allah Resûlünün pratikte gösterdiği bir salih ameli gerçekleştirmeleri gerekecektir. Bunun başka yolu yoktur. Kitap ve sünnete teslim olup sürekli bunlarla kendisini kontrol eden kişiler ancak cennete gideceklerdir. Vahye teslim olup vahiy rehberliğinde bir hayat yaşayanların hakkıdır cennet.

Yâni Allah diyor ki cennete Müslüman olanlar girecektir. Biz inanıyoruz ki Hz. Mûsâ dönemindeki yahudiler de Müslümandı ve onlar da gireceklerdir bu cennete. Hz. Musa aleyhisselâma iman eden, ona gönderilen kitaba iman eden ve onlar rehberliğinde bir hayat yaşayanlar cennete gideceklerdir.

Ve yine inanıyoruz ki Hz. Îsâ dönemindeki Hz. Îsâ'ya ve ona gönderilen İncil'e inanan hıristiyanlar da Müslümandı ve onlar da cen-nete gireceklerdir.

Ve yine Hz. Muhammed (a.s)'a ve onun şahsında tüm insanlığı kıyamete kadar hidâyete ulaştırmak üzere inen Kur'an'a inanan ve onunla amel eden, onun istediği şekilde bir hayat yaşayan ve onun gösterdiği yoldan giden Müslümanlar da cennete gireceklerdir. Cennete gidebilmenin temel şartı budur. Allah'a iman, Allah'ın hayata karıştığına iman ve bu imanın gereği olarak Allah'ın gönderdiği kitaplara ve peygamberlere iman ederek onlar rehberliğinde yaşanacak bir hayatın neticesidir cennet. Sadece salt bir iman iddiasının neticesi ola-rak Allah kimseye cennet vermiyor.

Ama bu kitabı tahrif eden, bozan veya bu kitaptan habersiz yaşayan, ona karşı nötr davranan, böyle bir kitap yeryüzüne ha gelmiş ha gelmemiş fark etmez yaşayan veya bu âyetlerin gösterdiği yolun dışında hareket edenler de cehenneme gideceklerdir diyoruz. İşte bu âyetler grubunun bize anlattığı budur.

127. "Ey Muhammed! Kadınlar hakkında senden fetva isterler, de ki: "Onlar hakkında fetvayı size Allah veriyor: Bu fetva, kendilerine yazılan şeyi vermediğiniz ve kendileriyle evlenmeyi arzuladığınız yetim kadınlara ve bir de zavallı çocuklara ve yetimlere doğrulukla bakmanız hususunda Kitapta size okunandır. "Ne iyilik yaparsanız Allah onu şüphesiz bilir."

Burada Rasulullah Efendimize kadınlar hakkında sorulan bir soru gündeme geliyor. Rabbimiz buyuruyor ki peygamberim, kadın-larla alâkalı sana soru soruyorlar. Kadınlarla alâkalı senden fetva istiyorlar, bilgi istiyorlar. İçinde bulundukları bir müşkili halletmek isti-yorlar. De ki, onlara dair fetvayı size Allah veriyor. O kadınlar hakkın-da Allah size fetva veriyor.

Ve kendileri hakkında Allah'ın size yazdığı, Allah'ın size belirlediği, farz kıldığı haklarını vermediğiniz, mehirlerini vermeden kendinize nikâhlamayı istediğiniz yetim kızlar hakkındaki fetvayı Rabbiniz size böylece okuyor.

Ve bir de zayıf bırakılan, zayıflaştırılan mus'taz'af çocuklar hakkında da Rabbiniz size fetva veriyor. Yetimler hakkında da adâleti hâkim kılmanız,

adâleti gerçekleştirmeniz, adâletle hüküm vermeniz konusunda Allah kitapta yazılanı size yasa olarak belirliyor. Ve unutmayın ki hayırdan ne yapmışsanız Allah onu bilmektedir.

Müslümanlar kadınlar konusunda Rasulullah Efendimize so-rular soruyorlardı. Daha önce bir zulüm ortamında yaşamış, güçlünün her zaman haklı, güçsüzlerin de haksız sayıldığı, güçlülerin güçsüzlerin haklarını gasbettikleri bir zulüm ortamından, kadınların, yetimlerin, çocukların hiçbir siyasal haklarının bulunmadığı bir şirk ortamından kurtulup tamamen Allah egemenliğinde âdil bir İslâm ortamına göç eden Müslümanlar artık her şeylerini İslâm'la sorgulamaya, yargılamaya başladılar. Önceki hayatlarına ilişkin her konuda gelip Rasu-lullah Efendimize sorular soruyorlardı. Ey Allah'ın Resûlü biz önceden şöyle biliyor, şöyle uyguluyorduk. Şimdi Allah ve Resûlüne teslim olmuş Müslümanlar olarak şimdi nasıl yapacağız? Nasıl davranacağız? Allah bu konuda neden razıdır? Nasıl davranmamızı istiyorsun? gibi gelip sorular soruyorlar ve işte Rabbimiz de onların bu sorularına binaen yasa belirliyordu.

Kadınlar hakkında, yetim kız ve erkek çocukları hakkında Allah size fetva veriyor. Sûrenin başından itibaren Rabbimiz bize bu konuyu anlatmıştır. Eğer yetim kızlar konusunda adâletli davranama-yacağınızdan, onlara, onların hakkı olan mehirlerini âdil bir şekilde veremeyeceğinizden, onların hukukuna riâyet edemeyeceğinizden korkarsanız size helâl olan öteki kadınlardan ikişer, üçer, dörder evlenin buyurmuştu. Sonra o âyetlerden sonraki kesimde yine Rabbimiz mîrası konu edinen âyetlerinde de erkek olsun, kadın olsun, çocuk olsun, yetim olsun herkesin mîrastan belli bir payı olduğunu ve herkese payının adâletle verilmesi gerektiğini anlatmıştı. İşte burada da o âyetlerin fetvası gündeme getiriliyor.

Evet gerek bundan önce Rabbimizin bu konuda verdiği hükümler ve gerekse bundan sonra gelecek hükümlerle fetva verilmemiş hiçbir husus kalmamıştır. Size bu dünyada sizin müslümanca bir hayat yaşayabilmeniz için açıklanmamış hiçbir konu bırakmamıştır Rabbiniz. Elverir ki sizler Rabbinizin size açıkladığı bu bilgilerine müracaat ederek bir hayat yaşayın, hayatınızı Rabbinize sorarak belirleyin. Rabbinizin size açtığı bu rahmet kapılarından istifade edin.

Öyleyse bütün bu âyetler ışığında şunları söyleyelim. Bir kere İslâm toplumunda hiç kimsenin ne kadınların, ne yetim olan kız çocuklarının, ne yetim olan erkek çocuklarının hakkını yemeye, onları haklarından mahrum etmeye, onlara zulmetmeye hakkı yoktur. Hiç kimsenin cahiliye döneminde olduğu gibi kadınları, yetim kız ve erkek çocuklarını istismar ederek onların hakkı olan mehirlerini vermeden onlarla evlenmeye göz dikmeye veya o yetim kızların sahip oldukları mallarına göz dikerek, o mallar başkalarına gitmeyip kendisinde kalsın diye onların başkalarıyla evlenmelerine engel olmaya hakkı yoktur. Ve

yine Allah'ın o kadınlara, o yetim kız ve erkek çocuklarına takdir etmiş olduğu mîraslarını gasbetmeye hiç kimsenin hakkı yoktur. İslâm toplumunda ister kadın, ister çocuk Allah herkese ne takdir etmişse onlara hakları verilmelidir. Allah bu konuda, her konuda adâleti ikâme etmemizi istiyor.

128. "Eğer kadın, kocasının serkeşliğinden veya aldırışsızlığından endişe ederse, aralarında anlaşmaya çalışmalarında kendilerine bir engel yoktur. Andlaşmak daha hayırlıdır. Nefisler kıskançlığa meyyaldir. Eğer iyi davranır ve haksızlıktan sakınırsanız bilin ki, Allah işlediklerinizden şüphesiz haberdardır."

Eğer bir kadın kocasından korkarsa. Arkadaşlar sûrenin önceki âyetlerinde evliliğin dörtle sınırlandırılması, evlenilecek kadınlara Allah'ın belirlediği yasal hakları olan mehirlerinin mutlak sûrette verilmesi, birden fazla kadınla evlenildiği takdirde kadınlar arasında Allah'ın istediği şekilde adâletin gerçekleştirilmesi gibi konular gündeme gelince elbette ki bunlar beraberinde bir çok soruyu ve sorunu da gündeme getirdi. Bazı durumlarda eşler arasında bu adâletin gerçekleştirilmesi imkânsız oluyordu. Meselâ karısı kısır olduğu için, ondan çocuk alamadığı için veya hasta olduğu için, veya fiziki güzelliği, çekiciliği olmadığı için bir başka kadınla evlenen kocanın, beğendiği bu ikinci karısıyla öteki karısı arasında adâleti gerçekleştirmesi zor oluyordu.

Acaba bu koca iki karısını da aynı derecede sevecek miydi? Acaba kendisinden bu iki karısına da sevgi tevziinde bir adâlet isteniyor muydu? Veya acaba cinsel ilişki konusunda her ikisine de eşit davranabilecek miydi? Eğer fıtrat gereği bunu beceremeyecekse adâlet gereği bunlardan birini boşamalı mıydı? Veya bu kadınlardan kocası tarafından beğenilmeyeni boşanmamak için bazı haklarından fedâkârlıkta bulunması veya kocasına kendisini boşamamasının karşılığında bir şeyler vermesi mümkün olacak mıydı? İşte bütün bu problemler çözüm bekliyordu da Rabbimiz bu âyetinde bunlara çözüm getirdi. Bakın Allah buyurdu ki:

Eğer bir kadın kocasının serkeşliğinden, yahut kendisinden yüz çevirmesinden, öteki kadınlarına meylederek, gönlü onlara kayarak, onların fiziki güzellikleri, ahlâkî ve dinî güzellikleri, ya da mallarının çokluğu sebebiyle veya o kadınlarının kendisine olan ilgisi, sevgisi, itaati sebebiyle onlara meylederek kendisine soğuk davranmasından, kendisine yaklaşmamasından, nafaka vermemesinden, hakaret etmesinden, eziyet etmesinden, kendisinden bıkıp usanmasından, cinsel arzu ve ülfetinin azalıp yok olmasından korkarsa, onda böyle bir tavır sezerse o zaman o kadının kocasıyla kendi arasını sulh etmesinde, kocasıyla arasında barışı sağlamak üzere fedâkârlıkta bulunmasında hiçbir beis yoktur diyor Rabbimiz.

Yâni bir kadın gerek yaşlılığı, gerek fiziki, ahlâkî güzelliğinin olmaması, gerek sağlığının yerinde olmaması sebebiyle kocasının kendisinden uzaklaşması, ilgisizlik içine girmesi gibi bir problemle karşı karşıya kalmışsa, kocasıyla sulh ederek arasını düzeltmesinde bir sakınca yoktur. Peki nasıl sulh edecek aralarını? Nasıl düzeltecek? Şöyle: Kadın böyle bir durumda kocasına karşı bazı haklarınan fedâkârlıkta bulunacak. Meselâ kocasına diyecek ki efendi, sen bana geleceğin gecelerinden bazılarını öteki kadınlarına ayırabilirsin. Öteki kadınlarının yanına gidebilirsin. Ben bu hakkımdan vazgeçiyorum. Bana yapman gereken harcamalarının bazılarını onlara yapabilirsin. Ben buna razıyım, ben bu haklarımdan vazgeçiyorum.

Veya ben mehrimin bir kısmından vazgeçiyorum veya tama-mını sana bırakıyorum diyerek veya eğer kendisinin malı varsa ondan kocasına bir şeyler vererek kocasıyla arasını sulh etmesinde, kocasıyla arasındaki nikâh bağını sürdürmeyi sağlamasında hiç bir beis yoktur. Böylece o kocanın nikâhı altında bir hayatı sürdürebilir kadın. Allah diyor ki:

Sulh, anlaşmak daha hayırlıdır. Böylece anlaşıp arayı düzeltmek ayrılmaktan daha hayırlıdır. Anlaşmak serkeşlikten ve her konuda düşmanca tavırlar sergilemekten daha hayırlıdır. Haklarının bir kısmından fedâkârlıkta bulunarak ömrünün bir kısmını birlikte geçirdiği kocasıyla nikâh bağını sürdürmesi kadın için boşanmaktan daha hayırlıdır diyor Rabbimiz. İşte böyle çeşitli sebeplerden ötürü kocası kendisinden soğumuş, boşanmayı düşünen veya öteki kadınlarına meylederek onlara gösterdiği ilgiyi kendisine göstermeyen, onlara verdiği hakkı kendisine vermek istemeyen bir kadın nikâh bağını ko-parmamak için bazı haklarından vazgeçerek anlaşma zemini arar ve anlaşırsa bu kadın için hayırlıdır diyor Rabbimiz. Meselâ peygamber Efendimizin hanımlarından Sevde Rasulullah Efendimiz tarafından boşanma endişesinden ötürü nöbetini Hz. Ayşe annemize bırakmıştır.

Çünkü nefisler kıskançlığa meyyaldir. Nefisler bencil tutkulara hazır yaratılmıştır. Yaratılış gereği, fıtrat gereği insanlarda bencillik ve hırs vardır. Öyleyse insanlar arasında bu kıskançlık ve bencillikler olabilecektir. Bu, ya kocaya, yâni erkeklere yöneliktir. Yâni fizik güzelliği, boy pos kadının elinde olmadığı halde, Allah'ın bir takdiri olduğu halde bazı erkekler illa da kadında bunun olması konusunda haristir. Her şeyin en güzelinin kendisinde olmasını ister. Beğenmediği karısına karşı ilgisini azaltarak, onu kendi haline terk ederek, haklarını vermemeye çalışır.

Veya kadın yaşlılığı, ya da fizik güzelliği olmamasına, kocasının ilgisini çekecek özelliklerini yitirmiş olduğunu bilmesine rağmen yine de kocasının bu özelliklere sahip kadınlarına gösterdiği ilginin aynısını kendisine de göstermesi konusunda kıskanç ve haristir.

Kendisine ayrılması gereken gecenin illa da kendisine ayrılması konusunda cimri davranır, bu konuda bir şey bağışlamak istemez. Herkes kendi rahatından, kendi menfaatinden yana hareket eder. İşte bu noktada Rabbimiz kadınlara seslenerek diyor ki: Bir kadın kocasından kendisine karşı bir ilgisizlik, bir hoşnutsuzluk gördüğü za-man fedâkârlıkta bulunarak bu hoşnutsuzluğun tedavi yönlerini ararsa onun hakkında daha hayırlı olacaktır buyurduktan sonra sözü erkeklere döndürerek der ki:

Ey erkekler, eğer sizler de kadınlarınıza karşı ihsanda bulunur, güzel davranır, muhsin davranırsanız, Allah'ın sizi gördüğü şuuru içinde onlara karşı bir adâlet gerçekleştirme çabası içine girerseniz, yaptıklarınızı Allah kontrolünde ve Allah'a lâyık yapmaya çalışırsanız, onların her birerinin haklarına Allah'ın istediği biçimde riâyet etmeye gayret ederseniz, çekiciliğini, güzelliğini yitirmiş olsa bile yıllarını size vermiş o önceki kadınlarınızı kullanılmış bir eşya gibi bir kenara atma konusunda Allah'tan korkar ve gerek gün sayısı konusunda, gerek yeme içme ve kendilerine yapacağınız harcama konusunda onlara âdil davranırsanız, onlara karşı geçimsizlik ve yüz çevirmeden sakınırsanız bilesiniz ki Allah yaptıklarınızdan haberdardır buyuruyor.

Erkeklere bunu tavsiye eden Rabbimiz kadınlara da: Sizler de ey kadınlar kocalarınıza ve onların öteki hanımlarına, yâni kumalarınıza karşı muhsin davranırsanız, yâni Allah'ın sizi gördüğü ve yaptıklarınızın tümünden sizi hesaba çekeceği şuuruyla hareket eder, ve yaptıklarınızın tümünü Allah için yaptığınızın bilincine ererseniz, eğer akıllıca, Müslümanca bir tavırla kocalarınızın âdil davranmasına zemin hazırlayabilirseniz, sadece sizinle evli iken, tek evli iken kocanıza nasıl davranıyor idiyseniz, üzerinize bir kuma gelince de bunun bir Allah izni, Allah ruhsatı olduğunu bilir ve Allah'ın yasalarının daima sizin hayrınıza işlediği şuuru ve imanı içinde kocanıza ve yeni gelen arka-daşınıza, kardeşinize aynı tavrı gösterip onun kulluğuna ve âdil davranmasına yardımcı olursanız, kocanızın cennetini zorlaştırmazsanız, toplumun gayri İslâmî anlayışlarını, baskılarını değil de Allah'ın rızasını ararsanız, Allah'ın rızasını ve ona kulluğu, onun emirlerine teslimiyeti ön plana çıkarırsanız, muttaki olursanız, yolunuzu Allah'la bulursanız, hayatınızı çevre için değil Allah için yaşayabilirseniz bilesiniz ki yaptıklarınızın mükafatını Allah verecektir size.

Bu durumda olan kadınlar muhsin davranır, hayatlarını Allah için yaşarlarsa onların mükafatı cennettir. Ama Allah'ın yasalarını gör-mezden gelerek, ben bir kocaya sahiptim, şimdi ikinci bir ortağa asla razı olamam. Ben bana ait olan kocamı asla bir başkasıyla paylaşa-mam. Ben buna dayanamam. Allah da dese bun bunu reddederim. Olmaz böyle şey. Ben bunu kesinlikle hazmedemem gibi tamamen cahili düşüncelerle hareket ederse imanını bile kaybeder Allah korusun kadın. Bu tür cahili düşüncelerden vazgeçip Allah rızası

için hayatını bir Müslüman kardeşiyle paylaşmadan yana, yıllardır toplum içinde kendisi gibi kocaya muhtaç yaratılmış, ama helâl bir şekilde nikâhla bir kocaya ulaşıp ondan istifade edememiş, Allah'ın helâl kıldığı bir nîmetten mahrum kalmış, bunun için de fıtratına ters bir hayata mahkûm olmuş, bunalımlar geçiren bir kardeşinin de kocasından istifade etmesine razı olursa ve onun üzerine kuma olarak gelen, böylece helâl yoldan cinsel ihtiyacını giderme mutluluğuna ulaşmış ikinci hanım da, kocasını kendisiyle paylaşma fedâkârlığını gösteren kocasının birinci hanımına, canciğer kardeşine karşı muhsin davranabilirse, güzellik yapabilirse bilesiniz ki Allah yaptıklarınızdan haberdardır ve sizi onlarla mükafatlandıracaktır.

129. "Âdil hareket etmeye ne kadar uğraşsanız, kadınlar arasında eşitlik yapamayacaksınız, bari bir tarafa kalben tamamen meyletmeyin ki diğerini askıdaymış gibi bırakmış olmayasınız. İşleri düzeltir ve haksızlıktan sakınırsanız bilin ki Allah şüphesiz bağışlar ve merhamet eder."

Ne kadar da gayret ederseniz edin, ne kadar da hırsla çaba sarf ederseniz edin muhakkak ki kadınlar arasında adâleti gerçekleştiremezsiniz. Arkadaşlar, burada birkaç eşi olan bir kocaya Rabbimiz-den bir uyarı geliyor. Kadınlar arasında ne kadar da adâleti gerçekleştirmeye gayret ederseniz edin buna güç yetiremeyeceksiniz. Hepsini aynı ölçüde sevmeniz konusunda, her birerinin yanında aynı ölçüde gecelemeniz konusunda, onlara yapacağınız harcama, nafa-kaları konusunda, onların yüzlerine bakmanız konusunda, onlarla ilgilenmeniz konusunda, onlara yönelmeniz, konuşup şakalaşmanız konusunda, onlarla cinsel ilişkileriniz konusunda âdil davranma hususunda ne kadar da istekli olursanız olun bunu gerçekleştiremezsiniz diyor Rabbimiz. Bunu beceremezsiniz. Zaten Allah da sizden bunu istememektedir. Bakara sûresinin son ayeti, 286. âyeti bunu anlatır. Onu biraz sonra söyleyeceğim inşallah. Evet bunu beceremezsiniz ama:

Hiç olmazsa bari tamamiyle bir tarafa meylederek, kadınlarınızdan birine meylederek, ona yönelerek ötekisini, ya da ötekileri askıdaymış gibi bırakmayın. Tümüyle birine fazla sevgi, fazla ilgi göstererek, ötekisini terk ederek, unutarak, evli mi bekar mı olduğu belli ol-mayacak biçimde boşlukta bırakmayın.

Evet sûrenin üçüncü âyetinde birden fazla kadınla evlenme yasasını belirlemişti Rabbimiz. Ve hatırlayacaksınız orada mutlak mâ-nâda bir adâletten söz etmişti. Kadınlar arasında mutlak mânâda a-dâleti gerçekleştirmek zorundasınız buyurmuştu. Eğer elinizin altındaki yetim kızlar konusunda onlara âdil davranamayacağınızdan korkuyorsanız âdil davranabileceğiniz öteki kadınlarla evlenin buyurmuştu. Oradaki mutlak adâlet bu âyetle sınırlandırılıyor. Gerek gün ve gece taksimi konusunda, gerek rızık taksimi konusunda kadınlar arasında adâlet gerçekleştirilmelidir.

Ama dikkat ederseniz bu âyette onlar arasında sevgi tevziinde, muhabbet taksiminde bir adâletin gerçekleştirilmesinin gerekli olmadığı anlatılıyor. Çünkü

insanların yapısal özellikleri, fıtrî özellikleri, fiziki özellikleri, duyguları, düşünceleri, sevgileri, zevkleri, tavırları, davranışları ayrı ayrıdır. Onun içindir ki bu fıtratı gereği bir erkeğin ka-dınları arasında sevgide, birliktelikte farklılıkları olabilir. Binaenaleyh bizleri yaratan ve bizim fıtratımızı herkesten daha iyi bilen Rabbimiz bizim bu fıtrî faklılıklarımızdan ötürü bu konuda bizi sorumlu tutmuyor.

Fıtrat gereği bir kocanın evli olduğu hanımlarının hepsine aynı ölçüde sevgi göstermesi, her birerini aynı ölçüde sevmesi mümkün değildir. Bu, fıtratı zorlar. Nasıl ki bir anne ve baba da çocuklarının hepsinin farklı özelliklerde olmaları sebebiyle hepsini aynı ölçüde sevebilme, sevgide onlara karşı âdil davranma konusunda zorluk çektikleri gibi. Veya kardeşlerin de birbirlerini aynı ölçüde sevme konusunda zorlandıkları gibi.

Evet Allah diyor ki bu mümkün değildir. İsteseniz de kadınlarınızın hepsini aynı ölçüde sevip onlar arasında adâleti gerçekleştiremezsiniz. Tamam fıtratınızı bilen Rabbiniz zaten sizin beceremeyeceğiniz bir şeyi de sizden istemiyor, ama hiç olmazsa onlardan birisinin sizin hoşunuza gitmesi sebebiyle, size karşı tavrından, güzelliğinden, ilgisinden ötürü büsbütün ona meylederek diğerini kocasız gibi muallakta bırakmaya da hakkınız yoktur. Yâni tamamen adâleti sağlayamamış olsanız da tümüyle onu terk etmeye hakkınız yoktur.

Onun payına düşen günü, geceyi ona da ayırarak, onun yanına da giderek onu terk edilmişlikle baş başa bırakmayın. Onu terk etmeniz demin söylediğim gibi onun kendi rızası dışında olursa bu haramdır. Az evvel kadınlara söylediğini şimdi de erkeklere söylüyor bakın Rabbimiz.

Eğer kocalar arayı sulh eder, kadınlarıyla aralarını bulurlarsa, eğer Allah'la barışırlar, Allah'la aralarını düzeltirlerse, eğer Allah'ın bu âyetlerine kulak verir, Allah'ın bu yasalarıyla tanışır ve onlara Allah'ın istediği gibi bir adâlet uygulama gayreti içine girerse, Allah ona karşı Gafûr ve Rahîm olacaktır. Allah ona imkân verecektir, başarı verecektir, işlerini düzeltecek, kendisine sabır ve dayanma gücü verecek ve de ellerinden gelmediği halde kalplerinin kadınlarından birisine kayması konusunda, adâleti gerçekleştirme konusunda yaptığı ufak tefek falsolarını, kusurlarını Allah affedecektir.

Evet sûrenin önceki âyetleriyle birlikte bu âyetten anlıyoruz ki kadınlar hususunda iki tür adâlet vardır. Bunlardan birincisi onlara yapılacak infak, nafaka, harcama ve gün taksimi gibi hukukî adâlettir ki bunun güç nisbetinde gerçekleştirilmesi mümkündür ve işte erkeklerden istenen adâlet de budur. İkincisi de sevgide, muhabbette adâlettir ki bu Rabbimizin beyanıyla insanın elinde olmayan bir şeydir ve Allah bu konuda bizi sorumlu tutmuyor. Ama kadınlarından birine meylederek ötekisini tümüyle muallakta bırakmamak kayd

u şartıyla. Nitekim insanların kullukta en önde olanı Allah'ın Resûlü bile Ebu Dâvûd'un rivâyet ettiği bir hadislerinde şöyle buyuruyordu:

"Ya Rabbi ben benim imkânlarım çerçevesinde hanımlarım arasında adâleti paylaştırdım. Benim elimden gelen budur, ama senin sahip olup da benim sahip olmadığım kalbimin meylinden ötürü beni kınama"

Burada bir hususa daha dikkat çekelim. Dikkat ederseniz sosyal olayları, aile hayatını düzenlemeyi hedefleyen bu âyetlerde ısrarla ihsan ve takva konusu vurgulanıyor. Çünkü hayatı ihsan ve takva düzenleyecektir. İnsanlar, erkekler ve kadınlar Allah kontrolü altında bir hayat yaşadıklarının, hayatı Allah için yaşamak zorunda olduklarının, her an Allah'ın kendilerini görüp gözettiğinin şuuruna erdikleri zaman hayat güzel olacaktır. Hayat Allah için takvalı oluşun, hayatın kurallarını Allah'tan alışın, Allah'la yol buluşun sonunda güzel olacaktır.

130. "Ayrılırlarsa, Allah her birini nîmetinin genişliğiyle yoksulluktan kurtarır, Allah her şeyi kaplayandır, Hakîm'dir."

Eğer karı koca aralarında anlaşamayarak ayrılmak isterlerse, boşanmaya karar verirlerse Allah Vasi ve Hakîm olandır. Allah'ın onlar üzerine rahmeti, merhameti ve genişliği boldur. Ve Allah hikmet sahibidir, yaptığı her şeyi bir hikmetle yapar. Yâni Allah niye böyle bir boşanma yasası koymuştur? Evlilik güzel ama, bu boşanma da ne olacaktı? Demeyin, Allah hikmet sahibidir.

Evlenme yasasını koyan da Allah'tır, boşanma yasasını be-lirleyen de odur. Çünkü eğer karı koca artık birbirlerine tahammül edemeyecek, birbirlerini çekemeyecek bir duruma gelmişlerse boşanacaklardır. Arkadaşlar, boşanmak İslâm'da sevilmeyen, Allah'ın iste-mediği çok zor bir şeydir. Ama buna rağmen eğer taraflar anlaşama-yacak bir duruma gelmişler, birbirlerini kırıp dökecek bir duruma gelmişlerse o zaman elbette birbirlerine işkence çektirmelerinin ve kulluklarını tehlikeye düşürmelerinin de anlamı yoktur. Güzellikle ayrılırlar ve her ikisi de sevebilecekleri, anlaşabilecekleri birileriyle evlenebilirler. Rabbimiz buna imkân tanımıştır.

İşte böyle bir durumda ayrılmalarının herhangi bir sakıncası olmayacaktır buyuruyor Rabbimiz. Ve üstelik ayrılan eşlere daha çok bolluk, daha çok vüsat, genişlik vaadediyor. Allah böyle buyurduğu halde şu anda, şu bizim toplumda boşanmış erkek ve kadınların hor görülmesi, dışlanması, kınanması asla doğru değildir. İslâm toplumunda Allah'ın bir emriyle, nikâh bağıyla, Allah'ın bir yasasıyla bir araya gelmiş ve böylece Allah'ın rızasını kazanma, hayatı birlikte Allah için yaşama hedefini gerçekleştiremeyen, anlaşamayan erkek ve kadınların yine bir başka yasasıyla, boşanma yasasıyla ayrılmalarında hiçbir beis yoktur.

Eğer erkek ve kadının birliktelikleri Allah’a isyan noktasına gel-mişse, kulluklarını ters yönde etkileyecek bir noktaya gelmişse, yâni aralarında sürekli bir anlaşmazlık varsa, birbirlerinin fıtratları uyuşmamışsa, birbirlerinden hoşlanamamışlarsa ayrılmalarında bir sakınca yoktur. Allah için evlendiler, Allah için bir araya geldiler, Allah için hayatlarını birleştirmeye ve anlaşmaya çalıştılar, ayrılmamayı dene-diler, birbirlerine fırsat tanıdılar, önceki ayetlerde ifade edildiği gibi aralarında sulhu denediler, karşılıklı fedâkârlılarda bulundular, hakem gönderdiler, boşanmamayı denediler, denediler ve nihâyet olmamış ve ayrılmak zorunda kalmışlarsa bunda bir günah yoktur diyor Rabbi-miz.

Üstelik onlara hayırlar, bereketler, bolluklar ve genişlikler vaadediliyor. Eğer böyle değil de azaplar, belâlar, mûsîbetler, lânetler va-adedilseydi o zaman bu toplumun onlara karşı yargısı doğru olacaktı.

İşte Rasulullah Efendimizin bizzat evlendirdiği iki yakını, Hz. Zeyd ve Hz. Zeynep anlaşamadılar ve ayrıldılar. Olabilir. Öyleyse ne birbirlerinden boşanan eşlerin birbirlerini ne de toplumun onları kötülemeye hakları yoktur. Çünkü ayrılmış olsalar da, nikâh bağlarına son vermiş olsalar da o ikisi İslâm kardeşidirler. Nikâh bağı bitmiş olsa da İslâm bağı kıyamete kadar sürecektir. Onun içindir ki ayrılmış olsalar bile toplum içinde ebediyen birbirlerine düşman olamazlar.

131. “Göklerde olanlar da, yerde olanlar da Allah'ındır. Andolsun ki, sizden önce Kitab verilenlere ve size, Allah'tan sakınmanızı tavsiye ettik. İnkâr ederseniz bilin ki, göklerde olanlar da yerde olanlar da Allah'ındır. Allah müstağnî ve övülmeğe lâyık olandır.”

Göklerde ve yerlerde ne varsa hepsi Allah’ındır buyurarak Rabbimiz kadının da erkeğin de sahibinin kendisi olduğunu, hem yaratılışları konusunda, hem varlıklarının devamı konusunda hem de rı-zıkları konusunda kendisine muhtaç olduğumuzu ortaya koyuyor. Ve sonra da buyuruyor ki ey Müslümanlar, andolsun ki biz hem sizden önce kendilerine kitap verilmiş olanlara, hem de size Allah’a takvalı olmanız, yolunuzu Allah’la bulmanız, Allah’ın koruması altına girip hayatınızı Allah için ve Allah’ın istediği şekilde yaşamanız için tavsiyede bulunduk.

Rabbimizin tüm peygamberlere, tüm peygamber taraftarlarına, tüm kitap sahiplerine Rabbimizin tavsiyesi, vasiyeti ve yasası işte budur. Allah’tan ittika edin, Allah’a karşı takvalı olun, Allah huzurunda ol-duğunuzu unutmayın, hayatınızı Allah için yaşayın. Çünkü hayat işte bunun üzerine bina edilecektir. Hayat takva üzerine bina edilecektir. Doğumumuz Allah için olacak, ölümümüz Allah için, evlenmemiz boşanmamız, küsmemiz barışmamız, almamız

vermemiz, yememiz içmemiz, yatmamız kalkmamız, her şeyimiz, tüm hayatımız Allah için o-lacak. Allah adına müslümanca bir hayat yaşayıp sonunda yine müs-lümanca öleceğiz. İşte bu, insanlığın yeryüzünde varoluşundan beri devam eden bir emir, bir yasadır ki hayat bununla güzel olacaktır, insan bununla mutlu olacaktır.

Ama eğer küfreder, nankörlük eder, Rabbinizin bu tavsiyesini, bu yasasını görmezden gelir, hayatınızı Allah'a sormadan yaşar, Allah'ın korumasından çıkar, Allah'ın istemediği bir hayatı yaşamaya kalkışırsanız, ailenizi, evlenmenizi, boşanmanızı, düğününüzü, mîrasınızı, yetimlerle ilişkilerinizi, yemenizi, içmenizi Allah'ın istediği biçimde peygamber standartlarına uygun olarak gerçekleştirmezseniz bilesiniz ki, göklerde ve yerde ne varsa hepsi Allah'ındır.

Allah Ğanî'dir, Allah zengindir, Allah Hamîd'dir. Göklerin ve yerin mülkünün sahibi olan Allah'ın sizin kulluklarınıza ihtiyacı yoktur. Onun hiçbir şeye ihtiyacı yoktur. O çok zengindir, O Hamîd'dir. Sizden hiçbiriniz Ona hamd etmese de, hiç biriniz Ona kulluk etmese de O kendi kendini hamdedendir. O ne sizin hamdinizle değer kazanır, ne de isyanlarınızla değer kaybeder. Siz ne yaparsanız bilesiniz ki kendiniz içindir.

132. "Göklerde olanlar da yerde olanlar da Allah'ındır. Vekil olarak Allah yeter."

Yine aynı ifade. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi Allah'ındır. Ve vekil olarak Allah yeter. Göklerde ve yerdekiler konusunda hükmetmek, tasarrufta bulunmak sadece Allah'a aittir. Tüm varlıklar üzerinde egemen olan sadece O olduğu için vekil de sadece Odur.

Vekil, işte bizim adımıza, bizim hayat programımız adına aldığı kararlar konusunda kendisine güvenebileceğimiz, yasalarına teslim olabileceğimiz, boyunlarımızdaki kulluk ipinin ucunu eline teslim edebileceğimiz ve çektiği yere gözü kapalı gidebileceğimiz bir tek varlık biliyoruz. O da bizi bizden daha iyi bilen, bizim hayatımızı, bizim hayat programımızı herkesten daha iyi bilen, bilgisi tam olan, bilginin kaynağı olan Rabbimizdir. Çünkü O bizim için bize en uygun, en faydalı, en yararlı, en güzel, en münâsip ve en mütenasip kararları alandır. İşte böyle Velî vekil bildiğimiz Rabbimize hayatımızı düzenlemesi ko-nusunda vekaletimizi veriyoruz.

Ya Rabbi! Beni yaratan sen olduğuna göre, benim sahibim sen olduğuna göre, beni en iyi tanıyan da sensin! Benim nasıl mutlu olacağımı? Nasıl huzurlu olacağımı? Nasıl bir hayat yaşarsam denge-de olacağımı bilen de sensin. Öyleyse ben bu konuda vekaletimi sana veriyorum. Benim adıma, benim hayatıma ne karar alırsan ben onları aynen uygulayacağım ya Rabbi! diyoruz.

Uunutmayalım ki Allah'ı vekil bilmek, Velî bilmek her şeyiyle ona teslim olmak ve hayatın tümünü onun belirlediği biçimde yaşamak demektir. Eğer onu vekil biliyoruz, ama hayatımızı ona danışmadan yaşıyorsak veya onu vekil biliyoruz ama hayat programımız konusunda biz kendimiz karar veriyoruz sonra da Allah'a onaylattırmaya çalışıyorsak bu vekalet işi sapıklıktan başka bir şey değildir bilelim.

Allah'ın mutlak egemen kabul edildiği, Allah'ın mutlak güçlü kabul edildiği, Allah'ın vekil kabul edildiği ve sadece Allah'ın yasalarına teslim olunduğu ve Allah için hayat yaşandığı bir dünyada hiçbir kimsenin şefkatsiz, merhametsiz kalması, hiç kimsenin bir başkasına zulmetmesi mümkün değildir. Herkesin mutlak güçlüye teslim olduğu, herkesin mutlak egemene boyun büktüğü, herkesin kalbinin Allah'a imanla dolduğu, herkesin aklının doğru bilgiyle, Allah bilgisiyle meşbu olduğu, herkesin karnının helâl rızıkla doyduğu, herkesin helâl elbiselerle örtüldüğü, ekonomik ve cinsel yönden herkesin meşru dairede doyuma ulaştığı bir dünyada, yâni hayatın belirleyicisinin Allah olduğu bir dünyada huzur olacaktır, sükun olacaktır.

Önceki âyetle birlik söyleyecek olursak, göklerde ve yerde ne varsa hepsi Allah'ındır. Öyleyse ey erkekler, ey kadınlar isteyeceğinizi Allah'tan isteyin. Neye ihtiyacınız var? Ne isteyeceksiniz? Evlenmek mi istiyorsunuz? Meşru yoldan cinsel arzularınızın doyumunu mu istiyorsunuz? Bir kocaya, bir kadına ihtiyacınız mı var? Allah'a yönelin, ona iltica edin, ondan isteyin. Mülkün sahibi odur. O size kadınlar verir, kocalar verir. Midesi aç olanlarınıza bol bol rızıklar verir, kalbi aç olanlarınıza bol bol imanlar verir, kafası aç olanlarınıza bol bol bilgiler verir. Çünkü Ğanî olan odur, zengin olan odur, mülkün sahibi olan, egemen olan, güçlü olan, vekil olan, kendisine kulluk edilmeye, hamd edilmeye lâyık olan, kendisinden istenilmesi gereken ve istediğine hükmeden odur.

Ama bütün bunlara rağmen, Rabbimiz kendisini bize böylece anlatmış olmasına rağmen, Rabbimiz bu kadar mülkün sahibi olmasına ve mülkünü cömertçe bize sunmuş olmasına rağmen, mülk onun iken, mülkün sahibi o iken, eğer biz kullar sadece onu vekil bilip, vekaletimizi sadece ona vermemiz, sadece onun emirlerine teslim olma-mız gerekirken, sadece ona hamd edip, onun istediği bir hayatı yaşa-mamız gerekirken tutar da ona yönelmez, ona kulluk etmez, ona teslim olmaz ve onun istediği bir hayatı yaşamazsak o zaman bilelim ki:

133. "Ey İnsanlar! Allah dilerse sizi yok eder, başkalarını getirir, O, buna Kâdirdir."

Evet Allah'ın buna gücü yeter. Dilerse Allah sizi giderir, sizi yok eder, sizi def eder, sizi ortadan kaldırır da sizin yerinize sizden daha iyi kullar getirir.

Evet asla unutmayın ki yaptıklarınızın tümünü siz kendiniz için yapıyorsunuz. Çünkü Allah Ğanî'dir, Allah zengindir ve sizin yaptıklarınızın hiçbirisine ihtiyacı yoktur. Allah hiç kimseye ve hiç kimsenin a-mellerine muhtaç değildir. Ne ibâdetlerinize, ne çalışmalarınıza, ne gayretlerinize hiçbir şeye ihtiyacı yoktur onun. Hiçbirinize ihtiyacı olmadığı gibi üstelik sizin için sonsuz rahmet ve merhamet sahibidir de o Allah. Yokken sizi yaratan odur. Sizi size ihtiyacından dolayı, yalnızlığını gidermek veya sizin yapacaklarınızdan istifade etmek için de yaratmadı. Dilediği zaman da sizi yok etmeye muktedir-dir. Size de yaptıklarınıza da ihtiyacı yoktur onun. Dilerse sizin defterlerinizi dürer de daha önce sizi sizden öncekilerin yerine dünya sahnesine getirdiği gibi sizin yerinize de başkalarını halef kılar. Sizi başkalarının neslinden getirdiği gibi sizin neslinizden de başkalarını getirir.

Nuh toplumunu yok edip yerine Ad'ı getirip yerleştirdiği gibi. İsyanlarından dolayı Âd'ın da defterini dürüp yerine Semûd'u yerleştirdiği gibi. Küfürlerinden ötürü Semûd'u da yerin dibine batırıp yerine başkalarını getirdiği gibi. Veya Selçukluyu, Osmanlıyı yok edip şu anda onların yerine sizleri getirdiği gibi. Sizi de yok edip yerinize başka-larını getirir O Allah. Öyleyse size hâkim olan, sizin üzerinize Kahhâr olan Rabbinize teslim olup onun istediği hayatı yaşayın. Asla onun emirlerine isyan içine girmeyin. Onu ve onun hayat programını hesaba katmayarak bir hayat yaşamaktan sakının.

Eğer bizler Rabbimizin bunca nîmetlerine, bunca lütuflarına karşı nankörlük yapar, Onun ihsanlarına lâyık bir hayat yaşamazsak, Allah bir azapla bizi yok edip yerimize başkalarını getirir. Bu asla Allah'a zor değildir.

Ve Allah'ın bize de asla bir ihtiyacı yoktur. Bu hayat bizim üzerimize bina edilmemiştir. Yâni biz gidersek bu dünya, bu hayat perişan olacak filan da değildir. Veya biz gidersek Rabbimize kulluk edecek başka varlık kalmayacak da değildir. Allah Ğanî'dir, Allah zengindir, Allah Hamîd'dir, kimsenin hamdine, kimsenin kulluğuna ihtiyacı yoktur. Allah'ın sizden istediği kulluğun, takvanın faydası sizin kendinizedir. Sizler Allah'a Allah'ın istediği kulluğu yapmazsanız bundan zarar görecek olan Allah değil bizzat kendilerinizdir.

134. "Dünya nîmetini kim isterse, bilsin ki, dünyanın ve âhiretin nîmeti Allah'ın katındadır. Allah, işitir ve görür."

Kim dünya sevabını isterse, dünya güzelliğini, dünya başarısını, dünya nîmetlerini, dünya mal mülklerini, dünya ev barklarını isterse, dünya kadınlarını, dünya erkeğini isterse bunların tamamı Allah'ın yanındadır. Kim de âhiret sevabı, âhiret güzelliği, âhirette başarı, âhirette kurtuluş isterse o da Allah'ın yanındadır. Dünya sevabı da, âhiret sevabı da Allah katındadır. Dünyayı isteyen de, âhireti isteyen de Allah'a yönelsin, Allah'tan istesin.

Ne isteyeceksiniz? Neye ihtiyacınız var? bir kocaya mı ihtiyacınız var? Allah'tan isteyin. Bir kadına mı ihtiyacınız var? Allah'tan is-teyin. Bir dünya mülküne mi ihtiyacınız var? Bir âhiret başarısına mı ihtiyacınız var? Allah'tan isteyin.

Kur'an'ın başka yerlerinden öğreniyoruz ki mü'mine yakışan hem dünyayı hem âhireti birlikte istemektir. Çünkü eğer sadece dünyayı istersek onu bize verir Allah ama âhirette de hiç bir nasibimiz olmaz.

Bakın Bakara sûresinde Rabbimiz şöyle buyurur:
"İnsanlardan kimileri de vardır ki Rabbimiz bize dünyada ver! derler. Onların âhirette nasipleri yoktur. İnsanlardan kimileri de Rabbimiz bize dünyada hasene (iyilik) ver! Âhirette de hasene ver! Ve bizi ateşin azabından koru! Derler."
(Bakara 200,201)

İnsanlardan kimileri derler ki; Ya Rabbi bize dünyada mal mülk ver! Biz dünyada senden makam mevki istiyoruz, ev bark istiyoruz, mark dolar istiyoruz, eş dost, çevre, kredi istiyoruz! Bize bunlardan haber ver sen! Biz gerisini bilmeyiz derler. Bize dünyada ver de öbür tarafta ne olursa olsun, bizim için fark etmez derler. Dualarının konu-su budur bunların. Evet dua dedim yanlış duymadınız. Aslında herkes dua eder. Yeryüzünde dua etmeyen insan yoktur. Bütün insanlar dua ederler, ama duadan duaya fark vardır. Kişinin bir şeye yönelmesi, o-nu elde etme adına çırpınması, ona ulaşma adına çalışıp ça-balaması dua demektir. Evet bu adamlar her şeyin dünyada bitip tükenmesi adına dua etmektedirler. Dünyada bitip tükenecek şeyler isteyerek dua etmektedirler. Böyle diyenlere, böyle dua edenlere, böyle hedefler uğruna çırpınıp duranlara dünyada her şeyi verir Allah, ama âhirette onların hiçbir nasipleri yoktur.

Ama kimileri de inşallah biz de onlardan olalım, bakın şöyle derlermiş: Ya Rabbi bize hem dünyada, hem de âhirette hasene ver. Arkadaşlar, hasene, güzel güzellik demektir. Gerçek güzellik, gerçek hasene başlangıcı ve sonucu güzellik olandır. Kazanılması, elde edil-mesi, kendisine ulaşılması başlangıçta güzel olan nice şeyler vardır ki neticeleri felâket olabilir, sonuçları acıyla bitebilir. Onun içindir ki asıl hasene, asıl güzellik sonu güzel olan hasenelerdir.

Birinci gruptaki insanlar için, sadece dünyayı isteyen dünyalık isteyen tüm planlarını programlarını dünyada bitecek, öbür tarafa intikal etmeyecek biçimde ayarlayan insanlar için hasenenin sadece başlangıçlarının güzel olması yeterlidir. Elde ettikleri şeylerin, kazandıklarının sadece dünyada onları sevindirmesi mutlu etmesi yeterlidir. Bize sadece dünyada ver derler. Dünyada

elde edelim de, dünyada tadalım da gerisi önemli değildir derler. Ama bu ikinci grupta anlatılan gerçek akıl sahipleri ise hem başlangıcı, hem de sonu güzellik olan, evveli de, ahiri de güzellik olan hasene isterler. Hem dünyada, hem de âhirette hasene olacak şeyler isterler. Hattâ bununla da yetinmeyip cehennem ateşinden koruyacak şeyler olmasını isterler. Ve işte bu dua tüm hayırları kapsayan bir duadır. Onun içindir ki Allah'ın Resûlü tüm namazlarının arkasında sürekli bu duayı yapardı. Biz de böyle olalım, böyle dua edelim inşallah.

Sûrenin geriye kalan âyetlerini tanımak için beşinci ciltte buluşmak üzere Allah'a emanet olun. Sübhanekallahümme ve biham-dik, eşhedü enlâ ilâhe illa ente, estağfiruke ve etûbü ileyk.

DÖRDÜNCÜ CİLDİN SONU